

Dr Ted Hildebrandt, gatunek przysłowiowy

© 2024 Ted Hildebrandt

[Wid. The Dictionary of the Old Testament: Wisdom, Poetry & Writings, mój artykuł IVP na temat gatunków przysłowiowych, s. 528-538]

To jest dr Ted Hildebrandt w swoim nauczaniu na temat przysłowia jako gatunku literackiego.

Zapraszamy na kolejną sesję dotyczącą wybranych tematów z Księgi Przysłów. Jeśli chcesz uzyskać przegląd Przysłów, możesz wejść na BiblicaleLearning.org i zająć się Projektem Biblijnym. Pięć minut zajmuje całą Księgę Przysłów. Bardzo interesujące. W pięć minut.

Mamy także Knuta Heima, czołowego eksperta w dziedzinie Przysłów, który wygłosił 20 wykładów, przeglądając i cytując niektóre tło i przegląd Księgi Przysłów. Mamy także Gusa Konkela z Uniwersytetu McMaster w Hamilton w Ontario, który wygłosił 22 wykłady, stanowiące swego rodzaju przegląd Księgi Przysłów. Nawiasem mówiąc, mamy także całą Księgę Przysłów napisaną w języku hebrajskim przez tak zwanego hebrajskiego mówcę Biblii – Przysłów.

A potem to, co zrobiłem teraz, a Daniel Trier wygłosił cztery wykłady na temat Przysłów w życiu chrześcijańskim. To, co robię tutaj w tej krótkiej serii długich wykładów, to właściwie seria wybranych tematów, podczas których zagłębiamy się w głębokie rzeczy z Księgi Przysłów, kwestie tła i tym podobne rzeczy, które mogą nie być zbyt interesujące, ale odgrywają ważną rolę, gdy próbujesz zrozumieć, co kryje się pod spodem i głębię Przysłów, które mamy. Zatem dzisiaj chciałbym wygłosić wykład, długi wykład, dwugodzinny wykład na temat tego, czym przysłowie nie jest.

Dzisiaj chcemy się zastanowić: czym jest przysłowie? Dlatego dzisiaj przyjrzymy się przysłowiu jako gatunkowi literackiemu. A teraz znaczenie gatunku. Zacznijmy od tego.

Gatunek wpływa na sposób angażowania się w prawdę. Gatunek wpływa na sposób angażowania się w prawdę. Tak więc, w przypadku różnych gatunków, trzeba to czytać w inny sposób. To się nazywa hermeneutyka, sposób, w jaki interpretujesz literaturę, tekst tego, co czytasz. Hermeneutyka. Na przykład, jeśli sięgniesz po książkę kucharską, przeczytasz ją inaczej niż powieść science-fiction, science-fiction czy kryminał morderstwa.

Zagadka morderstwa, kiedy do niej podchodzisz, podchodzisz do niej z różnymi oczekiwaniami. Czytasz to w inny sposób. Tworzysz powiązania i interpretujesz to inaczej.

Biografia, biografia historyczna, to coś innego niż science-fiction. Encyklopedię czyta się inaczej niż słownik czy tezaurus. Dla niektórych rzeczy odwiedzasz tezaurus, dla innych idziesz do słownika, a następnie wchodzisz do encyklopedii lub Wikipedii, aby uzyskać informacje innego rodzaju. Zatem różne gatunki, różne rodzaje literatury wpływają na oczekiwania, z którymi przychodzisz i na sposób, w jaki te rzeczy interpretujesz.

Mówisz na przykład: „No cóż, traktuję Biblię dosłownie”. I tak wskakujesz w coś na wzór Bajki Jotama. To jest bajka biblijna.

Czy Biblia zawiera bajki? Tak. Bajka Jotama w 9 rozdziale Sędziów. A tutaj mamy Abimelecha próbującego zostać królem w Księdze Sędziów, jak na ironię, a on jest synem Gedeona i zabija wszystkich swoich braci z wyjątkiem Jotama. I Jotam wchodzi na górę i zaczyna drwić ze swego brata, opowiadając bajkę.

I mówi, że drzewa leśne poszły szukać dla siebie króla. I tak poszli do, wiesz, idą do drzewa cedrowego, drzewa cedrowego, czy będziesz naszym królem? A potem idą do drzewa oliwnego, czy będziesz naszym królem? A potem idą do winorośli, winorośli, czy zostałbyś naszym królem? Kurczę, co to byłby za król. I to wszystko, drzewo cedrowe, różne rzeczy do powiedzenia, nie, nie będę twoim królem.

Jeśli jestem drzewem oliwnym i zostanę królem, kto da ci olejek do namaszczenia głowy? W końcu przychodzą do cierniowego krzaka i mówią do cierniowego krzaka, cierniowego krzaka, będziesz naszym królem. I wyrasta ciernisty krzak i mówi: Będę twoim królem.

Innymi słowy, najmniej prawdopodobny i najbardziej irytujący cierni, który wbija ci nogi, to ten, który twierdzi, że jest królem. I naśmiewa się ze swojego brata, mówiąc: ze wszystkich synów Gedeona masz najmniejsze szanse zostać królem. Posługuje się więc bajką o gadających drzewach.

A oni mówią: „No cóż, traktuję Biblię dosłownie”. Czy drzewa mówią? Czy niedźwiedzie śpią w lesie? Czy zakładasz pelerynę Supermana? Dobra. Innymi słowy, te rzeczy to bajka.

A jeśli nie zrozumiecie, że to bajka, będziecie mieli mówiące drzewa, ale to jest bajka. Zatem w bajce drzewa potrafią mówić. A jego funkcją jest sarkazm, zastrzelenie jego brata, który właśnie zabił wszystkich swoich braci i bezprawnie został królem, tak jak cierniowy krzew staje się królem.

Pojawiają się przypowieści Jezusa, 10 druchen, pięć jest mądrych, a pięć głupich. I przychodzą, mistrz zniknął na chwilę. A potem ci goście, cała piątka, mówi do pięciu, którzy to zrobili: proszę, dajcie nam trochę waszej ropy.

Mówią: nie, musisz to zdobyć. Kiedy idą po własną oliwę, nagle przychodzi mistrz, oni wchodzą, zamykają drzwi, a cała piątka zostaje na zewnątrz. Teraz pytanie, czy to naprawdę się kiedykolwiek wydarzyło? 10 takich drухen? Nie, nie, to historia.

Więc powiesz, cóż, czy to prawda? Cóż, tak, to prawda, jak w przypowieści, ale nie oznacza to, że to kiedykolwiek wydarzyło się naprawdę. To historia, która ma swój sens. Trzeba być gotowym na przyście króla, pana młodego i wesele.

I tak w każdym razie Mateusza 25 z przypowieścią o 10 drухenach. To opowieść, to przypowieść. A jeśli nie zrozumiesz, że to przypowieść, stracisz cały sens.

Zatem gatunek lub rodzaj literatury wpływa na to, jak gatunek angażuje się w prawdę, a sposób, w jaki te prawdy pasują do rodzaju gatunku, jest inny. Na przykład, jeśli wejdiesz do 13 rozdziału Księgi Objawienia i zobaczysz stworzenie, które ma twarz lwa i łapy niedźwiedzia wyłaniające się z morza. Pytanie brzmi, czy w czasach ostatecznych rzeczywiście zobaczymy taką bestię? Mówisz tak, to Park Jurajski, wróć. Nie nie nie. Brakuje ci sedna. To jest apokalipsa, księga Objawienia, a to jest apokaliptyczna bestia. Nie należy tego brać właściwie dosłownie. Musisz więc zrozumieć, że czytasz książkę, która jest apokaliptyczna i dlatego musisz zrozumieć ją jako apokalipsę, jak na przykład Dave Mathewson, który wygłosił 30 wykładów dla Biblealearning.org na temat Księgi Objawienia. Trzeba przebrnąć przez jego wykłady i zobaczyć, jak rozumiesz Apokalipsę jako literaturę apokaliptyczną.

Powinniśmy więc powiedzieć: cóż, znowu traktuję Biblię dosłownie i robię to, co jest w niej napisane. Cóż, w Ozeaszu Bóg mówi Ozeaszowi, aby wyszedł i poślubił prostytutkę, Gomer. Czy powinieneś wyjść i poślubić prostytutkę? Wyjdź i zrób to samo.

Nie nie nie. To była jednorazowa rzecz, która dotyczyła Ozeasza, który był prorokiem, to był znak, cud, znak od Boga, który powiedział: idź i poślubij Gomer, ona jest prostytutką. A co więcej, ona cię zdradzi.

Tak jak Izrael oszukał mnie jako Boga, tak i ty doświadczysz tego na własnej skórze, Ozeaszu, a potem pójdiesz i znów ją pokochasz. Tak jak ja znów pokochałem Izrael, mimo że Izrael mnie zdradził. Rysuje więc tę paralelę między nimi.

I znowu, jeśli tego nie rozumiesz, powiesz: cóż, Bóg nakazał mu wyjść i poślubić prostytutkę. Więc chyba powinienem wyjść i poślubić prostytutkę. To nie jest to, co się mówi.

Zatem musicie być bardzo ostrożni w rozumieniu Biblii, aby zrozumieć gatunek. Zadajemy sobie teraz pytanie: czym w takim razie jest przysłowie? Jaki jest gatunek literacki przysłówia? I zostało to szeroko omówione. A kiedy próbujesz zacytować i

zdefiniować przysłowie, napisano o tym najróżniejsze rzeczy, dosłownie tysiące i dziesiątki tysięcy stron na temat tego, czym jest przysłowie.

A ludzie próbują przejść do sedna sprawy, zdefiniować je i zamknąć. I problem w tym, że przysłowie jest ładne, trudno je zamknąć. Musisz więc rozluźnić kategorie .

Jeśli masz zaburzenie obsesyjno-kompulsywne (OCD), nie jest to zaburzenie, które będziesz mógł rozwiązać. To jest ten, który musisz, wiesz, dać mu trochę, dać mu trochę miejsca. Jak tam singiel, oto kilka pytań, które zadajemy na początku.

Jak zmienia się pojedyncze przysłowie, pojedyncze przysłowie, kiedy zostaje wyrwane z pierwotnego kontekstu i umieszczone w zbiorze? To pozbawione kontekstu. Nadano mu oryginalną oprawę. Jak to się zmieniło, kiedy wyjęto go z tego otoczenia i umieszczono w zbiorze, w którym nie ma żadnego kontekstu historycznego ani sytuacyjnego, ale jest po prostu bam, bam, bam, bam, przysłowie za przysłowiem? Jak przysłowie zmienia znaczenie, gdy zostanie zmienione w kontekście, wyjęte ze zbioru, ponownie umieszczone w opowieści i ponownie połączone w nową, różnorodną historię? Tak więc przysłowie jest usuwane, zwykle przysłowia są usuwane, gdy ma miejsce historia, sytuacja, która się wydarza, osoba wypowiada coś w rodzaju przysłowiowego powiedzenia, które następnie jest usuwane przez Salomona, ludzi Ezechiasza lub mędrców i umieszczane w zbiorze .

W kolekcji zostało ono wyrwane z kontekstu oryginalnej historii, ale w kolekcji możemy usunąć to przysłowie i nadać mu nowy kontekst w naszej sytuacji. I jak to zrobić, jak połączyć te dwie rzeczy z powrotem w różnorodną historię, inną od tej, która była oryginalna, ale z drugiej strony podobną? Czy wszystkie przysłowia poruszają się i przywołują ten sam poziom autorytetu? Jak przysłowia, czy przysłowie jest obietnicą? To nasze kolejne pytanie. Czy przysłowie jest obietnicą? Pracowite ręce tworzą bogactwo.

Czy to zawsze prawda? Jak przysłowie ma się do prawdy? Mówimy, że tak myślimy i naprawdę wierzę, że Biblia jest prawdziwa, ale trzeba ją właściwie interpretować. Jak zatem interpretować przysłowie? Przysłowie nie jest obietnicą, prawda? Czym przysłowie różni się od obietnicy? A jak przysłowie ma się do prawdy? I czy wywołuje ten sam poziom autorytetu? Czy wszystkie przysłowia odwołują się do tego samego poziomu autorytetu? Skąd pochodzi przysłowie? Skąd to pochodzi? Przyjrzymy się różnym kontekstom, Sitz i Leben, sytuacjom życiowym, z których powstają przysłowia. Jakie formy literackie występują w biblijnym tekście przysłów? Przyjrzymy się temu, co nazywam rzeczami z mikrogatunków.

Mamy przysłowie, ale pod przysłowiem są te, są formuły architektoniczne, według których zbudowane są przysłowia. Mamy więc na przykład lepsze niż przysłowia. Mamy coś lepszego niż pewien zestaw przysłów „Lepsze niż”. Mamy upomnienia.

Mamy numeryczne powiedzenia na temat trójki i czwórki, gdybyśmy byli w Amosie. Akrostych mamy w 31 rozdziale Księgi Przysłów.

zatem tego rodzaju mikrogatunkom, aby zobaczyć, jak te rzeczy trafiają do księgi przysłów. A jest kilka z nich, które są naprawdę interesujące. W Księdze Przysłów 10 do 29 znajdują się wszystkie te powiedzenia, a te zdania są czymś w rodzaju bam, bam, bam, przysłowie za przysłowiem.

Czy są po prostu zmieszane razem? A może możemy znaleźć większe jednostki niż tylko zdanie? Rozmawialiśmy na poprzednim wykładzie o parach, parach przysłów. Przyjrzymy się więc parowaniu, żeby to sprawdzić. A potem klastry. Przyjrzymy się pewnym rzeczom, które Knut Heim nazywa klastrami, a ja nazywam je strunami, ale klastry są prawdopodobnie lepsze. Knut ma rację. Obraz ma znacznie większą moc. Mini kolekcje, potem mini kolekcje i całe kolekcje.

Przyjrzymy się zatem parom, skupiskom, minikolekcjom, a następnie całym zbiorom, które znajdują się w Księdze Przysłów. A jaki to ma na Ciebie wpływ, masz oryginalne przysłowie wypowiedziane przez oryginalnego autora. Zatem istnieje intencja autorska pierwotnego autora.

Jak to się ma do redaktorów, którzy zebrali przysłowia, powiedzmy w Księdze Przysłów 25–29? Ludzie Ezechiasza zebrali te przysłowia ze zbioru Salomona. Salomon wypowiedział 3000 przysłów. Mamy tylko, nie wiem, 350, 375 przysłów.

Jak więc ich wybrali? Zatem redaktor ma pewien cel i znaczenie. Podobnie jak oryginalny autor. Musimy więc pracować na dwóch poziomach, co najmniej na dwóch poziomach: z oryginalnym autorem, a następnie z redaktorem zbioru i nad tym, jak i co mówią, kiedy tworzą swoją kolekcję.

Mamy więc kilka warstw znaczeń rzeczy, którym musimy się przyjrzeć. A teraz zejdźmy na dół i zadajmy sobie pytanie, a ja chcę tylko poruszyć tę kwestię. To od Michaela Foxa.

Michael Fox napisał dwutomowy komentarz do Biblii Anchor, prawdopodobnie jeden z najlepszych na świecie komentarzy do Księgi Przysłów, autorstwa Michaela Foxa z Uniwersytetu Wisconsin w Madison w stanie Wisconsin. To wspaniały komentarz. Bruce Waltke, dr Bruce Waltke również zestaw dwóch tomów. Wydaje mi się, że od Erdmana. To fenomenalny, najlepszy komentarz do Proverbs, Fox, Waltke. Jest nowy facet, nazwiskiem Schipper, Niemiec, który również napisał jeden tom na temat Księgi Przysłów od 1 do 15, co, powiedziałbym, znajduje się wysoko w tej kategorii. Te trzy są chyba moimi najlepszymi.

Steinman, Kidner i kilka innych osób napisało komentarze do Księgi Przysłów, ale te trzy prawdopodobnie byłyby moimi najlepszymi. Foxa, Waltkego i Schipperera. Tak czy

inaczej, w komentarzu Foxa wymienia angielskie terminy, a te angielskie terminy są dla nas dość obce.

Dlatego chcę się krótko przyjrzeć ich definiowaniu. Powiedzenie. Co to jest powiedzenie? Powiedzenie jest tradycyjnym mądrym powiedzeniem, powszechnie akceptowanym i przekazywanym podczas występów ustnych. Rozejrzyj się zanim skoczysz. Rozejrzyj się zanim skoczysz. Jest to na ogół ustne i powszechnie akceptowane jako tradycyjne mądre powiedzenie. Rozejrzyj się zanim skoczysz. Jest to ogólnie przyjęte. Jest używany, ustny i ogólnie akceptowany. To się nazywa powiedzenie podczas występów ustnych.

Upomnienie. Upomnienie to ostrzeżenie przed niewłaściwym zachowaniem. Upomnienie to ostrzeżenie przed niewłaściwym zachowaniem, zwykle podawane w formie rozkazującej przeczącej. Dobra. Nie rób tego. Nie zapomnij moich słów czy czegoś w tym stylu, co mówi mędrzec. A często, gdy mówi: „Nie rób czegoś”, jest to zakaz.

Ale może to być także nakaz w sensie pozytywnym, polegający na całkowitym zaufaniu Panu. Byłoby to pozytywne napomnienie, ale nazwałbym to mandatem. Zatem masz zakaz i nakaz, zarówno pod napomnieniem, jak i na tym poziomie imperatywnego nakazu.

Aforyzm. Co to jest aforyzm? Aforyzm to zwięzłe, zwięzłe stwierdzenie wglądu. Zwięzłe, zwięzłe stwierdzenie wglądu nazywa się aforyzmem. Szczekające psy nie gryzą. Cóż, czasami tak. Szczekające psy nie gryzą. Zatem szczekający pies nie gryzie. To byłby aforyzm.

Apotem to krótkie dowcipne powiedzenie, krótkie dowcipne powiedzenie, obserwacja lub maksyma.

Maksima jest rodzajem ogólnego stwierdzenia prawdy, krótkiego ogólnego stwierdzenia prawdy, które daje rodzaj fundamentalnej zasady w krótkiej rzeczy. Pośpiech czyni szkodę. Pośpiech czyni szkodę. Byłoby to krótkie, treściwe stwierdzenie. A tak przy okazji, kiedy przez to przechodzimy, czy widzisz nakładanie się na siebie? Nie są to więc kategorie rozłączne.

Próbujemy je zdefiniować, aby je rozdzielić, aby nadawały nam znaczenie. Jednak wiele z nich nakłada się na siebie i wchodzi w interakcje. Zatem apotem to krótkie, zwięzłe powiedzenie.

Fraszka to krótki wiersz przedstawiający jeden punkt, często z satyrycznym akcentem. Tak więc krótki wiersz skupiający się na jednym punkcie z akcentem satyrycznym nazywany jest fraszką. Przykazanie.

Przykazanie to zasada zachowania. Często te krótkie zasady zachowania są formułowane jako rada lub ocena sytuacji. Zatem zasada zachowania jest sformułowana w formie porady.

I mamy wiele rad w Księdze Przysłów i sformułowaliśmy przykazanie jako regułę zachowania.

Przysłowie jest zatem używane do wszelkiego rodzaju krótkich powiedzeń. Przysłowie jest zatem używane do wszelkiego rodzaju krótkich powiedzeń.

I musisz uważać, żeby nie podzielić włosa na czworo. Jeśli musisz umieścić wszystko w schludnym, schludnym pudełku, nie zadziała to w przypadku Przysłów. Same przysłowia mogą, zobaczysz, że pokrywają się z przysłowiami i aforyzmami z różnymi rzeczami.

Istnieje nauka lub dyscyplina zwana paremiologią . Paremiologia pochodzi od greckiego słowa paroimia . Pozwól mi poprawić akcent. Paroimia . I to w zasadzie jest greckie słowo oznaczające przysłowie. Paremiologia to nauka o Przysłowiach. Paremiologia to nauka o Przysłowiach. A ponieważ przez większą część mojego życia studiowałem Księgę Przysłów, ta paremiologia jest dziedziną, dziedziną świecką. Ci goście nie są chrześcijanami.

I prawdopodobnie światowy przywódca, prawdopodobnie nie, on jest światowym przywódcą, Wolfgang Mieder z Uniwersytetu w Vermont zna język niemiecki. Chyba uczy niemieckiego, rosyjskiego i nie wiem, ile jeszcze zna języków, ale zebrał przysłowia z całego świata. I studiują te przysłowia z Afryki, z Chin, przysłowia chińskie, mówi Konfucjusz, z różnych kontekstów międzynarodowych.

Nawet Benjamin Franklin, Benjamin Franklin i jego księgi przysłów. Są więc przysłowia z całego świata, przysłowia greckie, a Wolfgang Mieder i kilku innych chłopaków, Dundas i inni, zbierają te przysłowia i studiują je jako gatunek literacki. Wykonali nad tym ogromną pracę, dziesiątki tysięcy stron.

I zawsze łamię mi serce, gdy widzę, jak ci bibliści, którzy przeprowadzają całą tę egzegezę Księgi Przysłów, ale tego nie robią, poważnie współpracują z paremiologami . Myślę, że istnieje ogromna płodność pomiędzy interakcją między paremiologami a naszą Księgą Przysłów. I że w dużej mierze ta paremiologia była do niedawna ignorowana.

Myślę, że Katherine Dell z Uniwersytetu w Cambridge i niektórzy z jej studentów dostrzegają w tym wartość, wykorzystują ją i to przynosi efekty. Ale długo do tego dochodziliśmy. Większość naszych tradycyjnych egzegetów cytujących po prostu zignorowała paremiologię i wydaje mi się, że doprowadziła to do swojej śmierci lub

nie śmierci, ale po prostu mogłoby być o wiele bogatsze, gdyby zaangażowali ludzi studiujących tę paremiologię .

Teraz historyczna i kulturowa uniwersalność gatunku Przysłowie, historyczna i kulturowa uniwersalność gatunku Przysłowie. Przysłowia sięgają daleko wstecz. Wracają do Sumeru w 2500 roku p.n.e.

Miało to miejsce wkrótce po tym, jak zaczęto rozwijać pismo. Jedną z pierwszych rzeczy, które mamy, są przysłowia. Tak więc zaczyna się pisanie i przysłowiowe zapisy, Ulster, facet o imieniu Ulster ma dwa tomy Sumeryjskich Przysłów.

Sumer, historia zaczyna się w Sumerze, jak powiedziała jedna osoba. I tak Sumer sięga daleko wstecz. To znaczy, mówimy o latach 3000, 3200 p.n.e.

A potem okazuje się, że masz dwa tomy Sumeryjskich Przysłów Alstera. Sięga więc daleko wstecz, ale sprowadza się także do czasów współczesnych. I tak mamy w Internecie wyskakujące okienka, które się zdarzają, a które są przysłowiowe i rozkwitły nawet w XXI wieku.

To, które leci niedawno, przysłowie jest nowym przysłowiem, którego nigdy wcześniej nie mówiono, ale jest to nowa rzecz. To „obudź się, zbankrutuj”. Albo inaczej, bardziej przysłowiowo, prawdopodobnie „obudź się, zbankrutuj”.

Oto współczesne przysłowie, które właśnie się pojawiło. Wiem, że ludzie będą tego nienawidzić, ponieważ powinniśmy okazywać szacunek przebudzonym, ale to po prostu „obudź się, zbankrutuj”. I tak oto przysłowie to pojawiło się w Internecie do dziś.

Mówię więc, że chodzi o okres od czasów sumeryjskich do czasów współczesnych. Używane są przysłowia, które w pewnym sensie zilustrujemy, przechodząc przez to. Przysłowia są osadzone także w innych rodzajach literatury, ponieważ przysłowie „pośpiech czyni marnotrawstwo” jest krótkim stwierdzeniem. Przysłowia te można osadzić w innych rodzajach literatury, na przykład eposach. I tak w eposach, wierszach, piosenkach, sztukach teatralnych, powieściach i współczesnej reklamie, a także w międzynarodowych i regionalnych przysłowiowych zbiorach.

Właśnie dostałem tę książkę na temat Księgi Przysłów Afrykańskich i ich znaczeń. I tak ten facet przechodzi przez to, jest z Afryki i jeździ do różnych krajów, do Ghany i różnych miejsc, i wyciąga ich przysłowia i wyciąga 400 z tych głównych przysłów pochodzących z Afryki.

W pewnym sensie bardzo interesujące jest spojrzenie na Przysłowia przez afrykański obiektyw, ponieważ przysłowia są nadal używane w zróżnicowanym zakresie, znacznie bardziej zróżnicowanym niż w Ameryce. Tak czy inaczej, on ma, więc ma

tutaj jakieś 400 Przysłów. Na przykład, pozwólcie mi przeczytać, że niektóre z nich są interesujące.

„Kiedy walczą dwa słonie”, „kiedy walczą dwa słonie, cierpi trawa”. „Kiedy walczą dwa słonie, cierpi trawa.” I widać, i wiesz, to przysłowie.

„Bez względu na to, jak długa będzie noc, wstanie świt”. „Bez względu na to, jak długa będzie noc, wstanie świt”. Powtórzę: jest to wyraźnie przysłowie.

Inne powiedzenie, które mają, brzmi: „jeśli myślisz, że jesteś za mały, aby coś zmienić”, „jeśli uważasz, że jesteś za mały, aby coś zmienić, spróbuj spędzić noc z komarem”. „Jeśli uważasz, że jesteś za mały, aby coś zmienić, spróbuj spędzić noc z małym komarem”. A jeśli ktoś z was pojechał na kemping i złapał komara w swoim namiocie, wiecie, to jest problem, który dręczy was przez całą noc.

Oto niektóre przysłowia, które pochodzą z Afryki i które są obecnie żywymi problemami. Świadczy to o historycznej i kulturowej uniwersalności przysłowia jako gatunku literackiego. Istnieje ludzka potrzeba klasyfikowania, uogólniania i kodyfikacji doświadczenia.

Wszyscy doświadczamy życia. Istnieje ludzka potrzeba klasyfikowania typów zachowań, uogólniania czegoś z jednej sytuacji na wiele, kodyfikacji tego doświadczenia, upraszczając złożoną naturę rzeczywistości do krótkiej rzeczy. Pośpiech czyni szkodę.

Wczesny ptak łapie robaka. Zatem bierzemy złożoną sytuację i sprowadzamy ją do prostego, uogólnionego, klasyfikującego i skodyfikowanego stwierdzenia. I w pewnym sensie rzeczywistość jest bardzo złożona.

Daniel Treier napisał genialny artykuł o tym, jak ludzie uczą się, jak radzić sobie z własną skończonością. Nie jesteśmy nieskończeni. A takich sytuacji są miliony. A zatem, ponieważ istnieją miliony sytuacji, staramy się je sklasyfikować, aby je opisać, abyśmy mogli sobie z nimi poradzić. Zatem przysłowia są jednym ze sposobów osiągnięcia tego, podobnie jak słowa. Mamy jedno słowo, które może oznaczać wiele rzeczy.

Częścią tego jest to, że gdybyśmy mieli słowo na wszystko na świecie, patrzę na półkę pełną książek. Gdybym jednak miała wymieniać każdą książkę, byłoby tego za dużo. Teraz używamy książek i to klasyfikuje, nie wiem, 50, 100 książek, które teraz przeglądam.

I wszystkie nazywają się książkami. To pozwala nam zebrać wszystkie te różne książki, różne tytuły, różnych autorów, różne okresy, różne gatunki i złożyć je wszystkie w jedną całość. I nazwiemy to książką.

To pozwala nam uogólniać. Przysłowie też jest takie. Byliśmy w wielu, wielu milionach sytuacji, a następnie osoba wyodrębni i w pewnym sensie skonsoliduje znaczenie tej sytuacji i uchwyci ją w przysłowiu, które zwykle jest zapadające w pamięć i krótkie.

I bam, masz sytuację. Zatem ta sytuacja, to przysłowie ma zastosowanie w setkach sytuacji. Wynika to zatem z konkretnej sytuacji.

To jest ugotowane. A kiedy już to sprowadzisz, możesz w pewnym sensie zmienić kontekst w stu, tysiącu różnych sytuacji. Zatem przysłowia są również filtrowane przez ideały i wartości kulturowe.

Kultura wpływa na przysłowie. Kiedy mowa o słońcach walczących i niszczących trawę, cóż, większość z nas prawdopodobnie nie użyłaby tego przysłowia. Użylibyśmy tego przysłowia, ale prawdopodobnie nie stworzylibyśmy tego przysłowia, ponieważ wielu z was, łącznie ze mną, nie widziało tańczących słoń i tego, co robią z trawą. Ale jeśli jesteś w Afryce, gdzie masz słońce, to widzisz, och, walczące słońce niszczy trawę.

Jednakże, kiedy już powiedzą to przysłowie, będę mógł przenieść tę sytuację do Ameryki i zastosować ją do polityków lub walczących wielkich facetów, walczących elit i tego, co dzieje się z ludźmi, którzy są pod ich stopami. Można go zatem zastosować w kontekście amerykańskim, mimo że pochodzi z Afryki.

Przysłowie jest zatem kompresją opowieści. Często zdarza się, że masz jakąś historię, która jest następnie kompresowana w przysłowie. Zatem istnieje związek między historią.

Za przysłowiem często kryje się pewna historia. To tak, jakbyś kiedykolwiek śpiewał hymny w kościele, kryje się za tym historia, jest mi dobrze na duszy. W każdym razie słyszysz o tym gościu, nie wchodźmy w tło, ale po prostu hymn ma swoje tło.

A kiedy zrozumiesz to tło, hymn nagle nabiera innego znaczenia. Przysłowia są bardzo podobne. Za przysłowiem kryje się pewna historia, która jednak się rozpada.

Opowieść ujęta jest w przysłowie. A więc jest to interesujące. Starożytne przysłowia bliskowschodnie mamy w zbiorze sumeryjskim, Instrukcje Shurupaka , 2600–1800 p.n.e.

To właściwie było prawdopodobnie przed Abrahamem. Mam jednak przysłowie wczesnodynastyczne, które pojawiło się 800 lat później. I tak Alster wskazuje, że te przysłowia były przysłowiami sumeryjskimi, ale przysłowia te pojawiają się w innych zbiorach 800 lat później, długo po odejściu Sumeru.

Dlatego przysłowia mają to do siebie, że pozostają w pamięci na długi czas. Przysłowie przekazywane jest z pokolenia na pokolenie. A więc starożytne przysłowia, oto przykład tego, co nazywam poligenezą.

Innymi słowy, przysłowie tego rodzaju pojawia się i w miarę upływu historii przybiera różne kształty. I jest to cytowane w kółko. Oto przykład czegoś takiego jak poligeneza.

Inaczej mówiąc, kreacja w wielu sytuacjach. Liny trójwarstwowej nie można przeciąć. Trójwarstwowej liny nie można przeciąć w sumeryjskim eposie o Gilgameszu, sumeryjskim eposie o Gilgameszu. Znajduje to odzwierciedlenie w wersji akadyjskiej. Tak więc, wcześniejsza wersja sumeryjska, akadyjska, babilońska lub etańska, w Legendzie Etany również występuje ta trójwarstwowa lina. Ale wtedy jest bardzo interesująco.

Są to czasy starożytne, Sumerskie, starobabilońskie, akadyjskie. A potem przechodzisz do Księgi Kaznodziei i czytasz to, Kaznodziei 4:12, lina złożona z trzech sznurów jest trudna do zerwania. Lina złożona z trzech linek jest trudna do zerwania.

Widzicie więc, jak to się zmienia i opada. I nagle w Księdze Kaznodziei pojawia się ten sam rodzaj rzeczy. Zatem to zobaczymy.

Innym przykładem tego rodzaju uniwersalności jest „Suka w pośpiechu urodziła niewidomą”. „Suka w pośpiechu urodziła niewidomego”. To przysłowie akadyjskie z 1750 roku p.n.e.

W liście, który później powtarza się w języku Arystofanesa, w języku greckim, włoskim, a nawet w języku arabskim w Bagdadzie. Mówimy teraz po arabsku w Bagdadzie, gdzie psa zastępuje kot. Pies zastępuje kot. Tak więc, w nowszym przysłowiu arabskim, które widzisz, przeczytam i zobaczysz podobieństwo. Mówi: kot w pośpiechu, kocięta, ślepe kocięta. Kot w pośpiechu, oryginałem była suka lub pies, suczka w pośpiechu urodziła niewidomą. Obecnie w okolicach Bagdadu we współczesnym języku arabskim mówi się „kot w pośpiechu daje ślepe kocięta”. Chociaż jest to interesujące w północnym Iraku, nadal zachowują „psa”. Tak więc w południowym Iraku, w rejonie Bagdadu, używa się kociąt i w pewnym sensie przeniesiono je na koty.

A na północy nadal są to psy. Północ bardziej mi się podoba. Przepraszam, to tylko żart.

„Kiedy płynie godna zaufania łódź, Utu szuka dla niej godnego zaufania miejsca do lądowania”. „Kiedy płynie godna zaufania łódź, Utu [bóg Sumeru] szuka dla niej godnego zaufania miejsca do lądowania”. Zwróć uwagę, że o bogu wspominają sumeryjskie przysłowia.

„Utu szuka dla niego godnego zaufania miejsca do lądowania” lub nabrzeża. O bogu wspominają przysłowia. Bóg, czyli Jahwe, Pan jest także wspominany w wielu przysłowiach biblijnych.

Myślę, że 15% z nich to wypowiedzi Jahwe. Kilka osób stwierdziło, że cóż, świadczy to o późniejszym rozwoju sytuacji. Wszystkie wcześniejsze przysłowia miały charakter świecki i nie zawierały żadnej wzmianki o Bogu. Ale później, gdy rozwinęli swoją ewolucyjną teorię teologii i stali się bardziej teologiczni, wtedy dodali te wypowiedzi Jahwe lub wspomnieli w nich Boga. Pierwotnie były więc świeckie. A potem nastąpiło przejście do wypowiedzi Jahwe.

I to była późniejsza ewolucja myśli teologicznej. Ale to nieprawda. Mamy tu przykłady. To Sumer, czyli tysiące lat przed pojawieniem się Salomona. Mamy takie powiedzenie, że Utu szuka bezpiecznego miejsca do lądowania dla tej łodzi, która została zbudowana. Zatem ta teoria nie sprawdza się.

I naprawdę pomocny jest powrót do starożytnych zbiorów przysłów bliskowschodnich, takich jak zbiór przysłów sumeryjskich. Sumer, mamy stare babilońskie przysłowiowe skupiska, gdzie stary babiloński daje i są skupiska, które są skopiowane z jednojęzycznego.

Innymi słowy, sumeryjski ma listę przysłów. Sumerska, pierwotna kultura dawnych czasów ma listę tych przysłów w kolejności. Co ciekawe, ta lista przysłów została później przepisana na przysłowia akadyjskie lub babilońskie. Mają też te dwujęzyczne listy, gdzie przysłowie sumeryjskie jest wymienione tutaj i przysłowie akadyjskie tutaj.

Zatem istnieje podobieństwo pomiędzy językiem sumeryjskim i akadyjskim, chodzi tam i z powrotem, co jest wtedy naprawdę pomocne dla tłumaczy, którzy tłumaczą między sumeryjskim a akadyjskim. Próbuje więc tylko powiedzieć, że przysłowia przeniosły się z Sumeru i dalej te same przysłowia, a nawet zbiór w tej samej kolejności można znaleźć w języku akadyjskim i babilońskim setki lat później. I tak dostajesz tego typu rzeczy.

Ahikar jest mędrce asyryjskim żyjącym około 700 roku p.n.e. Ahikar, a następnie jego zapisane późniejsze przysłowia zostały przetłumaczone na język arabski, który to arabski, te rzeczy pochodzą z okresu naszej ery i tym podobne. Tłumaczą to.

Próbuje więc tylko powiedzieć, że przysłowia zostały przekazane na arenie międzynarodowej, ponad granicami międzynarodowymi pomiędzy Sumerem a Babilonem, a także zostały przetłumaczone w czasie. Zatem Ahikar, mędrzec żyjący w 700 r. p.n.e., język arabski przełożył to na język arabski co najmniej w 700 r. n.e. Tak więc, jest to przekazywane na całym świecie, ale także w czasie, przez długie okresy czasu, powtarzają te przysłowia.

Wezmę nowoczesny przykład, Roberta Frosta. Przysłowie Roberta Frosta: „dobre płoty to dobrzy sąsiedzi”. „Dobre płoty to dobrzy sąsiedzi”.

Zobaczcie powtórzenie się tam dobrego, krótkiego powiedzenia: „dobre płoty czynią dobrych sąsiadów”. Swoją drogą, czy można to zastosować w wielu sytuacjach? Nie chodzi tylko o ogrodzenia. Teraz mówi się o granicach, a granice pojawiają się wszędzie.

Zatem „dobre płoty to dobrzy sąsiedzi”. Okazuje się, że pomysł ten pochodzi od Ezechiela Rogersa, założyciela Rowley w stanie Massachusetts, gdzie mieszkam. Te wykłady odbywają się teraz w moim domu przy 79 Daniels Road, Rowley, Massachusetts.

Zatem ten Ezechiel Rogers, który założył Rowley w latach czterdziestych XVII wieku, 300 lat przed „Frostem”, Frost cytuje przysłowie „dobre płoty czynią dobrych sąsiadów” z Ezechiela Rogersa, 1640 r., 300-letnia przerwa, ale cytuje to i tak było zrobione przez Ezechiela Rogersa. To jest przysłowie Rowleya w Massachusetts. Chaucera, który powiedział: „Kto pierwszy przyjdzie do młyna, przyjdzie do młyna, pierwszy miele”. I mówią, że to Chaucer, to dawno temu po angielsku.

A przysłowie, które dał wtedy Chaucer, stało się bardziej współczesne, angielskie, kto pierwszy, ten lepszy. Kto pierwszy przychodzi do młyna, ten pierwszy miele, jak głosi przysłowie: „kto pierwszy, ten lepszy”. Zasada „kto pierwszy, ten lepszy” może wówczas mieć zastosowanie w tysiącach sytuacji.

Kto pierwszy ten lepszy. Nawiasem mówiąc, Coca-Cola wzięła to przysłowie i przekręciła je. I to jest część żartobliwości przysłów. Coca-Cola wzięła przysłowia „kto pierwszy, ten lepszy” i przekształciła je w „pragnienie przyszło, pragnienie zaspokojone” dla Coca-Coli.

Wypij colę. „Najpierw pragnienie, pragnienie przyjdzie, pragnienie służyć” – to przekręcone przysłowie. Jest to więc swego rodzaju przysłowie migrujące na arenie międzynarodowej.

Idą trzy, 400, 500, 800, tysiące lat w czasie. Z biegiem czasu zostają umieszczeni w nowych sytuacjach. Często są one przekręcone, humorystyczne, sarkastyczne, lub na różne sposoby są przekręcone, aby lepiej pasowały do aktualnego języka i aktualnej sytuacji.

To jest elastyczność przysłów na ten temat. Historyczna i kulturowa uniwersalność gatunku przysłów. Pozwólcie, że wrócę do Egiptu.

Istnieje długa, tradycyjna przysłowiowa instrukcja, która pochodzi z Egiptu. I to w formie rodzic-dziecko. W Księdze Przysłów jest napisane: słuchaj, mój synu, pouczeń swego ojca lub słuchaj pouczeń swojej matki.

Nie gardź naukami swojej matki i tym podobnymi rzeczami. W Egipcie mają ten sam format nauczania. Rodzic rozmawia ze swoim dzieckiem.

Stare królestwo sięga lat 2600–2100 p.n.e. To było przed Abrahamem. 2600 p.n.e. do 2100 p.n.e. mamy księcia Hardjedefa i Kagemeniego .

W środkowym królestwie, czyli pomiędzy 2000 a 1600 rokiem p.n.e., mamy Ptahotepa . Interesująca instrukcja, instrukcja Ptahotepa . W nowym królestwie jest to około 1500 do około 1080 p.n.e.

Mamy Amenemopa, co znajduje odzwierciedlenie w Księdze Przysłów w rozdziale 22 i następnych. Amenemope, instrukcja egipska. Niektóre z tych rzeczy powtarzają się, nawiązują lub są cytowane w samej Księdze Przysłów. Nasza Księga Przysłów.

Ani to kolejna osoba z tego nowego królestwa. W czasach Ptolemeusza, to jest po Aleksandrze, Ptolemeusz przejął Egipt i mamy Ankhsheshonq , około 300 p.n.e. Mamy więc okres od 2600 r. p.n.e. do 300 r. p.n.e. do czasu ptolemejskiego, od starego królestwa do czasu ptolemejskiego.

To tyle, 2300 lat. Ta kobieta, Miriam Lichtheim , w swojej literaturze starożytnego Egiptu ma trzy tomy na temat tej literatury starożytnego Egiptu. Ma zatem listę i tekst wszystkich starożytnych instrukcji od starego królestwa aż do czasów Ptolemeusza, 300 rpne.

To bardzo interesujące. Egipt ma długą tradycję i to bardzo interesujące, że Biblia wspomina o tego typu rzeczach, o mądrości Egiptu. Tak więc porzekała z klasycznych przysłów greckich i rzymskich, greckich i rzymskich zebrał niejaki Erazm w 1524 roku.

Więc Erasmus, niektórzy, ja, nazywam go Erasmusem draniem. W roku 1524 napisał wiele tekstów greckich i tym podobnych. Nie chcę w to wchodzić, ale to tylko te przysłowia z greckich i rzymskich przysłów. Zebrał je, podobnie jak Erazm w 1524 r. To jest AD.

Istnieją również zbiory chińskich przysłów. Konfucjusz mówi to, Konfucjusz mówi tamto. Dostałeś fortunę, a kiedy skończysz w swojej chińskiej restauracji, oni ją otwierają, a ty ją otwierasz i masz tam fortunę. Wiele z nich ma charakter przysłowiowy.

Zatem chińskie przysłowia są znane na całym świecie. Obszerne są także zbiory europejskie i rosyjskie. Wolfgang Mieder w swoim Dictionary of American Proverbs, Dictionary of American Proverbs to Wolfgang Mieder, który uczy się niemieckiego, rosyjskiego i wszystkich innych języków, ale potem spojrzął na American Proverbs.

Ma słownik przysłów amerykańskich, który ma 710 stron. Tak jest w Ameryce i obecnie często korzysta się z reklam. Ale w każdym razie ma 700, ponad 700-stronicową książkę o amerykańskich przysłowia, a w swoich zbiorach ma także inne książki z różnych krajów.

Ustny przysłowiowy zbiór jest wciąż żywy w kulturze afrykańskiej. Mam więc kilka książek o afrykańskich przysłowia i nadal jest to przysłowia, innymi słowy, pokolenie przysłów w Afryce wciąż żyje. I tak, jest to bardzo interesujące.

Myślę, że moglibyśmy się wiele nauczyć od Afrykanów na temat tego, jak używają Przysłów. Ponieważ jest to dziś bardzo żywe na kontynencie afrykańskim. Chodzi o to, że przysłowiowa forma jest starożytna, uniwersalna i kulturowo płynna.

To przechodzi z kultury do kultury i to się powtarza, jest uniwersalne. Przechodzi pomiędzy kulturami i przebiega w czasie. W rzeczywistości trwają one tysiące lat, te Przysłowia trwają.

To bardzo tego rodzaju gatunek. Przejdźmy teraz do definicji przysłowia. W stronę definicji przysłowia.

Powiem tylko tyle: napisano setki stron o tym, jak zdefiniować przysłowie i nikt nie był w stanie tego zrobić. I to ostateczne, że wszyscy mówią: to wszystko, masz to. Musisz więc pozwolić sobie tutaj na pewną elastyczność.

Zamierzam więc zrobić to w zabawny sposób. Nie jestem bardzo pudełkową osobą. Moje krawędzie są zawsze bardzo, jakby to powiedzieć, płynne i krawędzie są dla mnie zawsze rozmyte, krawędzie rzeczy.

Podczas gdy inni ludzie, niektórzy z którymi mieszkam, wszystko bum, bum, pudełka i tak jest, wszystko jest bardzo okrojone i suche. Cervantes mówi, Cervantes mówi i to jest krótkie przysłowie. Co to jest przysłowie? „Przysłowie to krótkie zdania zaczerpnięte z długiego doświadczenia.” Widzisz więc, że sam Cervantes próbuje ułożyć przysłowie na temat przysłów. To dość interesujące. To literat.

I oczywiście krótkie zdania wyciągnięte z długiego doświadczenia. I tak otrzymujesz tę krótką, długą rzecz, krótkie zdania zaczerpnięte z długiego doświadczenia. A ty mówisz, klikasz i mówisz: tak, zgadza się.

Ale czy to wszystko jest przysłowie? Nie, ale on, w pewnym sensie, ma to gdzieś. Krótkie zdania oparte na wieloletnim doświadczeniu. Masz te wszystkie doświadczenia i bum, ułożyłeś krótkie zdanie, o czym mówiliśmy wcześniej.

Ibn Ezra mówi, że przysłowia mają trzy cechy. Dobra. Trzy cechy przysłów to kilka słów, zdrowy rozsądek i piękny obraz. Kilka słów, zdrowy rozsądek i piękny wizerunek. I mówisz: czy wszystkie przysłowia są metaforyczne? Czy oni wszyscy mają jakiś wizerunek? Odpowiedź brzmi: nie. Zatem obraz jest plusem lub minusem, może tam być lub nie. Ale kilka słów, które tego rodzaju działają. Zdrowy rozsądek, zdrowy rozsądek, mądrość, to też działa.

Zatem Wolfgang Meider, jak powiedzieliśmy, czołowy paremiolog świata, definiuje to w ten sposób. To cytat z jego książki O przysłowiu. Zwróć uwagę, jak wszyscy podkreślali to krótkie, „krótkie, powszechnie znane zdanie ludu”. Umieszcza to więc na tle ludowym. Zobaczmy, że jest to o wiele bardziej złożone niż w przysłowiach biblijnych. Krótkie, powszechnie znane zdanie. To powszechnie znane.

Kiedy cytujesz przysłowie „pośpiech powoduje marnotrawstwo”, ludzie klikają. Znają tego. „Wczesny ptak łapie robaka”. Bum. Znają tego. „Jeden szew na czas oszczędza dziewięć”. Bum. Znają „różne uderzenia dla różnych ludzi”. Bum. Oni to wiedzą.

Jest to powszechnie znane zdanie, które zawiera mądrość, prawdę, moralność i tradycyjne poglądy w metaforycznej, utrwalonej lub łatwej do zapamiętania formie. Zwróćcie więc uwagę, jak mówi o formie metaforycznej, tak, ale także o ustalonej i łatwej do zapamiętania formie.

Więc pozwala na pewną elastyczność, wiesz, mówiąc, że musi to mieć formę metafory, która jest przekazywana z pokolenia na pokolenie. I tak Maeder zauważa, że przysłowia faktycznie były przekazywane z pokolenia na pokolenie. Są powszechnie znani.

Pośpiech czyni szkodę. Jest to również przekazywane z pokolenia na pokolenie. Ojciec mówi do swojego syna, matki w Lemuel, Przysłów 31. Matka króla Lemuela mówi: o mój synu, synu mojego łona. A potem mówi jego synowi: „Wiesz, jesteś królem, stary”. Nie pij za dużo.

Dobra. Robiąc to, ranisz ludzi. Jesteś królem. Nie pij. I ona tak dalej mówi, ale taka jest nauka matki Lemuela z 31 wersetu pierwszego i następnych.

Skoro Wolfgang Meider to mówi, pozwólcie, że przeczytam to jeszcze raz. To jest dość obszerna definicja przysłowia, czym jest przysłowie. „Krótkie, powszechnie znane zdanie ludu, które zawiera mądrość, prawdę, moralność i tradycyjne poglądy w metaforycznej, utrwalonej i łatwej do zapamiętania formie, przekazywanej z pokolenia na pokolenie.

Istnieje ludzka potrzeba klasyfikowania, uogólniania i kodyfikacji doświadczenia przefiltrowanego przez ideały i wartości kulturowe danej osoby. I tak każda kultura interpretuje i rozumie to przysłowie na różne sposoby, tańcząc słońce, walcząc ze słońcami lub na trawie. To wynika z tej kultury, a ideały i wartości kulturowe pomagają wyjaśnić uniwersalność przysłowiowej formy z poznawczego punktu widzenia.

To bardzo interesujące. Naukowcy zajmujący się kognitywistyką badali wykorzystanie przysłów do wywoływania zjawisk w ludzkich mózgach. Te powiedzenia są zapisane w zapadających w pamięć, skompresowanych formatach, zapadających w pamięć i skompresowanych formatach, które rzutują ich związane ideały w sferę wirtualną.

Jeszcze wrócę do sprawy z wirtualnością. Myślę, że to bardzo ważna rzecz, którą należy zrozumieć. Gotowy do funkcjonowania w wielu nowych sytuacjach – mówi Honik.

Gotowy do działania w wielu nowych sytuacjach. Hon Ek podchodzi do tego z naukowego punktu widzenia i pyta, jak przysłowia działają na mózg? Cóż, mózg chce klasyfikować, uogólniać i kodyfikować doświadczenie. Mózg także pracuje z kulturą oraz jej ideałami i wartościami.

I szukają uniwersalności przysłowia i tak dalej. Następnie kompresują to do zapadającego w pamięć formatu, a związane ideały do sfery wirtualnej. Wirtualne jest takie, że kiedy przysłowie trafia do kolekcji, czeka tam, jak popcorn gotowy do wystrzelenia.

Przysłowie jest jak ziarenko popu, popcorn, do którego należy dodać trochę hermeneutycznego ciepła. Bum, to wyskakuje w innej historii. Tak więc, gdy zostało to wzięte z opowieści i sprowadzone do ziaren kukurydzy, a następnie zastosowane zostało ciepło, hermeneutyczne ciepło i bum, pojawiło się w innej historii i setkach historii, tysiącach historii, to przysłowie można zastosować do .

Pośpiech czyni szkodę. Można go zastosować w stu różnych sytuacjach. Przysłowie może mieć charakter przenośny, gdy używa metafor lub porównań, lub może być po prostu dosłowne.

Jeśli jest to wyraźnie dosłowne, mogą nazwać to maksymą. „Niedaleko pada jabłko od jabłoni.” Mam zięcia, a moja żona i zięć mają zabawne rzeczy.

Czasami nie jest to zbyt zabawne, ale ty i ja tak naprawdę chcielibyśmy, OK, jest tam długa historia. Nie chcę wdawać się w konflikt. I tak mój zięć, odnosząc się do mojej córki, mówi do mojej żony: „niedaleko pada jabłko od jabłoni”. „Niedaleko pada jabłko od jabłoni.” Innymi słowy, moja żona właśnie zrobiła coś, co pobudziło mojego

zięcia, on widzi to samo u mojej córki. Dlatego, jak mówi, „niedaleko pada jabłko od jabłoni”. Innymi słowy, jako twoja żona i twoja matka, więc matka i taka córka. OK, można to powiedzieć inaczej. Zatem matka, taka córka, „jaka matka, taka córka”. OK, może można to tak powiedzieć. To samo: „jaka matka, taka córka”. I zwykle mówi to z lekkim zadziorem.

I tyle, nie polecam. Ale „niedaleko pada jabłko od jabłoni”. To metaforyczne wyrażenie. Niedaleko pada jabłko od jabłoni. To metafora, jabłko i drzewo. Czy naprawdę mówi się o jabłku i drzewie? Nie, tak naprawdę chodzi o coś innego.

Ujmując to dosłownie, a raczej w formie maksymy, „jaka matka, taka córka”. Teraz jest jasne: „jaka matka, taka córka”. Swoją drogą, czy możesz to przekręcić? Tak, można powiedzieć: „jaki ojciec, taki syn”.

Dobra. I tak to jabłko spadło z drzewa. I tak widać, jak toczy się gra pomiędzy metaforycznym wyrażeniem przysłowia a niemetaforycznym wyrażeniem przysłowia.

Jabłko spada niedaleko drzewa, jaka matka, taka córka, taki ojciec, taki syn, tak, tak. OK, więc pracujemy nad definicją przysłowia. Zwykle jest to poetycko uwydatnione za pomocą takich technik jak rym, aliteracja, elipsa, wiesz, upuszczasz słowo, a czytelnik ma następnie podać to słowo w elipsie, paronomasii, powtórzeniu, paralelizmie, co pomaga w uczynieniu go niezapomnianym i godny zacytowania.

Przysłowia zapadają w pamięć i można je cytować. W pewnym sensie traktują tę historię i bum w formie krótkiej, łatwej do zapamiętania rzeczy. Struktura architektoniczna gatunku jest podobna, mają te konstrukcje architektoniczne, przysłowie jest rozpoznawane dla tych konstrukcji architektonicznych. Mówimy więc: jak X, jak Y, jak ojciec, jak syn, jak matka, jak córka, jak pracodawca, jak pracownik, jak prezydent, jak ludzie. Nie mów tego. Dobra.

Ale tak czy inaczej, to jest jak X, jak Y. Zwróć uwagę na powtórzenia. Wzmocnienie dźwięku, asonans, współbrzmienie, aliteracja, rym paronomasii. Weźmy na przykład „ptak w ręku jest wart dwa w buszu”. „Ptak w ręku jest wart dwa razy na drzewie”. To nie działa. „Ptak w ręku jest wart dwa razy na drzewie”. Tak, ale mówisz, że ptaki żyją na drzewie. Nie, ale tego mi brakuje. O ile jest lepiej? „Ptak w dłoni jest wart dwa w buszu.”

Teraz nagle możesz sobie przypomnieć, że „ptak w ręku jest wart dwa razy w krzaku”. Dobra. „Jeden szew na czas oszczędza dziewięć”. Czas, dziewięć. Masz tam mały rym. I tak jeden ścieg na czas oszczędza dziewięć.

W jakich sytuacjach ścieg na czas może uratować dziewięć? Mówimy o kimś, kto zszywa swoje ubrania i mówi, że jedno szycie oszczędza czas, no wiesz, konieczności

późniejszego szycia dziewięciu takich rzeczy. Jeden ścieg na czas oszczędza dziewięć. To od szycia.

A jednak zdajemy sobie sprawę, że jest to szew oszczędzający dziewięć zastosowań w stu, tysiącach sytuacji. I tak, ale zauważ, że ścieg na czas oszczędza dziewięć. Masz taki rym, który zapada w pamięć.

Kognitywiści zauważyli związek pomiędzy interpretacją przysłowia a prawidłowo funkcjonującą prawą półkulą mózgu. Innymi słowy, faktycznie mają testy, które są testami przysłów, aby sprawdzić, jak dobrze ludzie mogą je zinterpretować. A potem oceniają, czy mózg danej osoby funkcjonuje prawidłowo, zwłaszcza prawa półkula, która została.

Dobra. Prawa półkula mózgu. Dobra.

I tak, kognitywistyka faktycznie zbadała część potencjału przysłów, innymi słowy, nasze mózgi są zaprogramowane tak, aby wyzwać przysłowia. I to jest coś fajnego, co kryje się za tą całą sprawą pod względem poznawczym. Teraz wirtualny potencjał procentowy zebranych przysłów.

Wirtualny potencjał zebranych przysłów. Przysłowie powstaje wtedy, gdy zaistnieje sytuacja, z której można zaobserwować pewien wzór, uogólnić go, wydestylować, indukcyjnie, dedukcyjnie lub analogicznie, w jedno, poetycko ułożone stwierdzenie. Historia lub scenariusz, historia, scenariusz lub sytuacja sprowadza się wówczas do tego przysłowia, a przysłowie to oddaje.

Stworzone powiedzenie jest następnie cytowane, odrywane od pierwotnej sytuacji i umieszczane w zbiorze. W kolekcji przysłowie jest wirtualne. Niektórzy ludzie, którzy studiowali przysłowia, twierdzą, że przysłowie umieszczone w zbiorze jest martwe.

Nie sądzę. Przysłowia umieszczone w zbiorze mają charakter wirtualny. Został wyrwany z pierwotnego kontekstu, w którym sprowadził tę historię do sedna przysłowia „pośpiech powoduje marnotrawstwo”; umieszczono go w zbiorze.

I z tej kolekcji może wyjść do tysiąca różnych sytuacji. Nowoczesny i starożytny, może podróżować w czasie, może przekraczać granice międzynarodowe. Ma potencjał i ten potencjał jest gotowy do uwolnienia. To jest wirtualne. To trochę jak wirtualna rzeczywistość. I tylko czeka, aż ponownie pojawi się w sytuacji lub historii współczesności.

Niektórzy dochodzą do wniosku, że przysłowia wyjęte z pierwotnych sytuacji i oddzielone do sterylnych zbiorów są martwe. Jednak po oderwaniu i zdekontekstualizowaniu w zbiór zebrane przysłowia stają się znacznie bardziej elastyczne i zyskują możliwości wielosemantyczne oraz możliwość adaptacji do wielu

sytuacji. Innymi słowy, możesz przyjąć, że „pośpiech powoduje marnotrawstwo” i możesz to zrobić w stu różnych sytuacjach, w których pośpiech powoduje marnotrawstwo.

Zatem ktoś nie uczy się do egzaminu i po prostu myśli: po prostu przebrnę przez to i zwałę egzamin. Pośpiech czyni szkodę. Ktoś nad czymś pracuje i powinien, pośpiech powoduje marnotrawstwo.

Powiem tak, pracowałem nad pieczeniem chleba, tym, jak zrobić chleb i tym podobnymi rzeczami. Pośpiech czyni szkodę. Więc nie pozwalasz, żeby się wzrosło.

Wyrastanie chleba wymaga czasu. Dlatego musisz pozwolić mu wyrosnąć przez noc. Ale jeśli złapiesz go po godzinie lub dwóch, trochę się podniesiesz, ale pośpiech szkodzi.

Właśnie zniweczyłeś możliwości dobrego chleba. I tak „pośpiech powoduje marnotrawstwo”. Zatem pośpiech marnuje się w tak wielu różnych sytuacjach, że można go zastosować.

Jest więc wirtualny i ma poli-situ, kiedy już znajdzie się w kolekcji, może wtedy ujawnić się w wielu sytuacjach, ma zdolność adaptacji do wielu sytuacji. Jego potencjał jest w kolekcji wirtualny i realizowany, gdy zostanie ponownie podłączony, umieszczony w innym kontekście lub w informatyce, mówi obiektowi, to znaczy definiujesz ten obiekt, a obiekt ma swoje właściwości. Następnie tworzysz instancję tego obiektu w rzeczywistym programie.

Zatem definiujesz obiekt i nadajesz mu właściwości, i tak dalej, i tak dalej. A potem tworzysz instancję w konkretnej, konkretnej części swojego programu. Kiedy już to zdefiniujesz, przypomina to przysłowie.

Znasz przysłowie: pośpiech czyni marnotrawstwo. A teraz ty, ty to tworzysz. Właściwie wcielasz to w życie i mówisz, że pośpiech powoduje marnotrawstwo.

Próbujesz jechać naprawdę szybko, bo chcesz dostać się do jakiegoś miejsca i tym podobne. I zacząłeś przekraczać prędkość. I nagle widzisz te czerwone światła, zatrzymuje cię policjant, „pośpiech szkodzi”. Dobra. W rezultacie przegapiłeś to, do czego chciałeś się spieszyć, ponieważ masz bilet i teraz musisz płacić ubezpieczenie do końca życia. Dobra.

Zatem „pośpiech powoduje marnotrawstwo”. Dobra. A może „smak tworzy talię”? Oj.

Nie chcemy się w to zagłębiać, ale widzicie, jak przekręciłem to przysłowie. „Pośpiech powoduje marnotrawstwo” do „smak tworzy talię”. Dobra. Nie rób tego. Dobra. Ale

ja po prostu przepraszam. Po prostu wpadło mi to do głowy. Dziwne rzeczy z tymi przysłowiami. Mówię tylko, że przysłowia mogą być zabawne.

I to była moja próba. Przysłowia to jednostki, które można odłączyć, a następnie zaprojektowano w celu przekształcenia ponownego przywiązania konwersacyjnego w nowych sytuacjach. Znaczenie użycia widać w skupiskach podobnych przysłów.

Dobra. No to teraz przechodzimy do tematu przysłowiowego użycia. Jak zatem przysłowia są ujmowane w zbiorze? Jak właściwie się je wykorzystuje? Powstały, a historia została zwinięta w krótkie zdania.

Teraz jest zajęte, umieszczone w kolekcji. Jak się go właściwie używa? Jak używać przysłowia? Znaczenie tego przysłowia widać w zbitkach i ciągach podobnych przysłów w rozdziałach 26:7 i 9 Księgi Przysłów. Księga Przysłów mówi o tym, jak prawidłowo i niewłaściwie używać przysłów.

Dobra. Sposób użycia przysłów opisano w rozdziałach Księgi Przysłów 26:6-7 i 9. „Jak noga chromego zwisająca bezwładnie, tak przysłowie w ustach głupca”.

Przysłowia mają być mądrymi powiedzeniami, które są przekazywane i tak dalej. A teraz on mówi, że jak noga kulawego zwisa bezwładnie, jest przysłowiem w ustach głupca. I tak otrzymujesz ten obraz.

Pamiętajcie, jak ci wszyscy ludzie mówili o metaforycznym obrazie tej kulawej osoby z nogą wychodzącą z ust głupca, co używa przysłowia. Czy głupiec, czy głupiec może zacytować przysłowie? Tak. Tak.

A to mówi, że noga kulawego zwisa bezwładnie, to przysłowie w ustach głupca. Innymi słowy, charakter osoby, która go używa, może zdecydować o efekcie tego przysłowia. Głupiec może zacytować przysłowie, które nie czyni go mądrym.

Dobra. Istnieje zatem niebezpieczeństwo, że po prostu powiemy: „No cóż, przysłowie oznacza”, a potem ktokolwiek je zacytuje. Nie? Nie.

Charakter osoby głupiej jest jak przysłowie, a potem jest jak kulawa noga, która zwisa bezwładnie. Dobra. A potem w wersecie dziewiątym rozdziału 26, wersecie dziewiątym, jest napisane, jak cierń wymachiwany w dłoni pijaka.

Więc ty się tak upiłeś, on ma ten cierniowy krzak z wystającymi igłami, wymachuje nim, wymachuje nim i tak dalej. Dobra. Tak jak cierń wymachiwany w ręku pijaka, tak przysłowie w ustach głupców.

Czy więc głupcy mogą używać przysłów? Tak, mogą. Ale choć przysłowie to będzie wyglądało na niosące ze sobą jakąś mądrość, to użyte w nim przysłowie może w

rzeczywistości wyrządzić ogromne szkody, ponieważ zostanie użyte przez głupca. Przysłów można zatem używać na wiele różnych sposobów. A głupiec może użyć przysłowia. To jak kulejąca noga albo pijak miotający ludzi igłami i cierniami. Dobra.

Tak więc przysłowia faktycznie mówią o używaniu przysłów. Należy rozważyć wpływ powiedzenia na słuchacza. A to może być dość różnorodne.

Na przykład w Księdze Przysłów 10.1b: „syn głupi jest smutkiem dla matki”. „Syn głupi jest smutkiem dla matki”. Powiedział innemu rodzicowi.

Tak więc rozmawiają dwaj rodzice, a następnie matka cytuje to drugiemu z rodziców i mówi: „Głupi syn jest smutkiem dla swojej matki”. I drugi rodzic o tym wie, bo też ma dzieci. Wiedzą też, jaką moc mają dzieci, które mogą wpływać na rodziców i ranić ich.

W naszej kulturze wszystko to rodzice krzywdzą dzieci. I to jest coś wspaniałego w naszej kulturze. I jest to coś, o czym naprawdę trzeba rozmawiać o molestowaniu i tak dalej, i tak dalej.

Dobra. Jednak czy rodzic ma, czy dziecko ma zdolność wyrządzania rodzicowi krzywdy? Tak. I tak rodzic z rodzicem może o tym porozmawiać.

A to oznacza jedno. I tak jeden rodzic może pocieszyć drugiego, mówiąc: „głupi syn jest smutkiem dla jego matki”. I jeden rodzic pociesza w ten sposób drugiego rodzica.

A co jeśli rodzeństwo to zacytuje? Tak więc masz rodzeństwo, które rozmawia z innym dzieckiem i mówi, że wiesz, głupi syn jest zmartwieniem dla swojej matki. To rodzeństwo może ostrzegać drugie rodzeństwo, nie rób tego, co planujesz, bo skrzywdzisz mamę. A zatem, gdy jest to rodzic z rodzicem, jest to wygoda. Kiedy jest to rodzeństwo wobec rodzeństwa, może to być ostrzeżenie dla tego rodzeństwa. Można to powiedzieć od matki do dziecka. Głupi syn jest smutkiem dla matki.

Matka mogłaby mówić do dziecka, udzielać mu wskazówek, udzielać mu wskazówek i mówić: „Nie rób tego”. Zranisz swoją matkę. Dobra.

I tak na przykład ojciec może tak powiedzieć dziecku, żeby ono zrozumiało, że nie chce zrobić mamie krzywdy. I dlatego tego nie zrobię. Mówię tylko, że mamy trzy sytuacje: rodzic do rodzica, pocieszenie, rodzeństwo do rodzeństwa, ostrzeżenie, rodzic do dziecka, wskazówki.

Zatem to samo przysłowie działa na trzy różne sposoby, w zależności od tego, jak jest użyte. Jest to więc rodzaj polisemantyki. Innymi słowy, nie można po prostu powiedzieć, że to przysłowie właśnie to oznacza.

Oznacza to, że w tak wielu różnych sytuacjach i oznacza różne rzeczy. I próbuje wykonywać akty mowy. Jego działanie w mowie polega na robieniu trzech różnych rzeczy.

W tych trzech różnych przykładach, które ci podałem, można go użyć do pocieszenia, zachęty, nagany, ostrzeżenia, a nawet humoru, a nawet humoru, w zależności od tego, kto mówi i do kogo jest kierowany, gdy zostanie ponownie umieszczony w kontekście. Zatem teraz, definicja przysłowia z punktu widzenia strukturalnego i wiele przysłów, które otrzymujemy, Dundes używa tego, tematu i komentarza, tematu i komentarza. A temat i komentarz Dundes przyjmuje w sposób binarny, umieszczając plus i minus, lub minus i plus, lub minus minus .

Abyś miał temat, o którym się mówi, i komentarz na ten temat. A to może być dodatnio-dodatnie, ujemnie-ujemne, dodatnio-ujemne, ujemnie-dodatnie i te wariacje. I tak naprawdę pomaga im to w analizie komentarza na ten temat, pomaga nam analizować przysłowia i je rozbijać.

Jaki jest temat? Jaki jest komentarz? Co jest pozytywne? Czy jest negatywny? I tak to się robi. Na przykład Przysłów 14:15. Przysłowie mówi: „Prosta osoba” to temat, prosta osoba, temat, pozytywny lub negatywny, prosta osoba, negatywna.

Prosta osoba, komentarz, „wierzy we wszystko”, negatywnie. Prosta osoba, temat, komentarz, wierzy we wszystko. Jedno i drugie jest negatywne.

„Prosty człowiek wierzy we wszystko”. Zatem jest to temat, negatyw, komentarz, negatyw. Najlepszy współtwórca, temat, komentarz, negatyw, negatyw.

A to dopiero początek analizy przysłów. Potem możesz zająć się głębokimi rzeczami strukturalnymi. Zatem prosty człowiek wierzy we wszystko.

Łatwo sobie wyobrazić zmianę kontekstu tego samego przysłowia w szerokim zakresie kontekstów aktów mowy i wykorzystanie go do ujawnienia. Prosty człowiek wierzy we wszystko, żeby kogoś zdemaskować. Aby upokorzyć osobę, prosty człowiek wierzy we wszystko. Można upokorzyć człowieka. Mógłbyś ich skarcić. Można z nich kpić. Mógłbyś ich ostrzec. Mógłbyś ich poprowadzić. Możesz ich zachęcać.

Można by ocenić i powiedzieć, że głupia osoba, prosta osoba wierzy we wszystko. Gdybym na przykład walczył z moim bratem, który jest wielkim błaznem, oraz z moim bratem i Terryem, mógłbym powiedzieć coś takiego w ramach humoru i w celu skłonienia do refleksji oraz pouczenia innych.

Jeśli przysłowie jest metaforyczne, należy wydedukować jego powszechne, niemetaforyczne znaczenie. Innymi słowy, jeśli przysłowie ma charakter

metaforyczny w wielu obrazach , należy wywnioskować, że nie ma ono znaczenia metaforycznego. Pozwólcie, że pokażę tę wielosytuacyjną wirtualność przysłowia, które wymaga ponownego kontekstu. „Nie płacz nad rozlanym mlekiem”. „Nie płacz nad rozlanym mlekiem”. Co to znaczy? „Nie płacz nad rozlanym mlekiem”. Cóż, jeśli kiedykolwiek miałeś małe dzieci, wiesz, „nie płacz nad rozlanym mlekiem”.

Dobra. Co to naprawdę oznacza? Czy tu naprawdę mowa o mleku? Po pierwsze, mówisz: „No cóż, traktuję Biblię dosłownie”. Mówi o mleku i płaczu. Czy naprawdę chodzi o rozlanie mleka? Nie, właściwie nie o tym mowa. Dobra. To tylko metafora.

Jak dojść do tego, co to naprawdę oznacza? Cóż, może to oznaczać coś takiego. Nie należy tracić czasu na zamartwianie się rzeczami, których nie można cofnąć ani zmienić. Nie ma co płakać nad rozlanym mlekiem. Nie płacz nad rozlanym mlekiem. Nie trać czasu na zamartwianie się rzeczami, których nie możesz, a które już się wydarzyły i których nie da się cofnąć ani zmienić. Nie, nie płacz nad rozlanym mlekiem.

Istnieje kontekst, w którym można powiedzieć, że jest to zachęcające. Tak więc, trener piłki nożnej, po prostu przegrali mecz. I mówi do swojego zespołu, żeby nie płakać nad rozlanym mlekiem. Próbuje dodać otuchy swojej drużynie, ponieważ właśnie przegrała mecz. Czują się przygnębieni. On przyjdzie, nie płaczcie nad rozlanym mlekiem. Nie trać czasu. Myślę o meczu, który właśnie przegraliśmy. Za tydzień mamy kolejny mecz. Musimy wstać, żeby to zrobić. Nie płacz nad rozlanym mlekiem. Kontynuuj robienie tego. Wstań i idź. Trener więc zachęca, posługuje się tym przysłowiem, żeby nie płakać nad rozlanym mlekiem, żeby dodać otuchy swoim zawodnikom.

Przyjaciel może drwić z innego przyjaciela, który właśnie przegrał rundę Scrabble. Więc grają w Scrabble. A w naszej rodzinie mamy wiele gier typu Risk, Monopoly. Mam własny zestaw zasad gry Monopoly, który przypomina licytację na giełdzie. A Scrabble to konteksty wojenne w rodzinie. Dobra. I tak, dla osoby w tej rodzinie, naszej rodziny, która gra, robi się naprawdę konkurencyjnie. Mam rodziny i kilkoro dorosłych dzieci. To trochę ironiczne, bo sam nie jestem zbyt skłonny do rywalizacji, ale moje dzieci są naprawdę konkurencyjne w tych grach. I tak, ok. A więc jest moja żona, która właśnie wygrała grę Scrabble, odwraca się i mówi: „Nie płacz nad rozlanym mlekiem”. A ona drwi z innych ludzi, mówiąc: „Wygrałem”. Nie płacz nad rozlanym mlekiem. I jest tam drwina. Właściwie moja żona jest zbyt miła. Ona by tego nie zrobiła, ale niektóre z moich dzieci tak. Tak czy inaczej, drwina, możesz jej użyć, nie płacz nad rozlanym mlekiem, żeby drwić z przyjaciela, który właśnie przegrał.

Dobra. Albo nagana, szef dla pracownika, który jest nieaktywny i gnuśny. Innymi słowy, pracownik po prostu tam siedzi i czuje się przygnębiony, a ja to schrzaniłem, popełniłem błąd i to wszystko jest okropne. A szef mówi: stary, musisz wstać i jechać

tutaj. I tak, szef mówi do pracownika, nie płacz nad rozlanym mlekiem. Innymi słowy, zaręcz się ponownie, stary. Nie siedź leniwie i beczynnie. Zajmij się tym. Dobra. Popełniłeś błąd. Tak. Zaakceptuj to i kontynuuj. Dobra. Uzasadnienie. Nie płacz nad rozlanym mlekiem.

Człowiek zostaje zraniony, ale otrząsa się i mówi: nie płacz nad rozlanym mlekiem. I tak, ta osoba mówi: cóż, właśnie przegrałeś. Co robisz? A facet wstaje i znowu idzie drogą. A facet mówi: nie płacz nad rozlanym mlekiem. Dążę do tego. I używa go do usprawiedliwienia.

Zatem tego samego przysłowia można użyć do zachęcania, drwin, nagan i usprawiedliwiania siebie, usprawiedliwiania swojego zachowania. Widzisz więc, że przysłowie mówi, że kiedy ponownie pojawi się w historii, można je zastosować w setkach różnych historii na setki różnych sposobów. Jednym z nich jest zachęta. Nagana. Jednym z nich jest usprawiedliwienie. Jedno jest zachęcane.

A to jakoś nie mieściło mi się w głowie. Można go wykorzystać na więcej sposobów. Mówiłem już kilka razy, że kultura wpływa na to, jak przysłowie jest rozumiane, a właściwie na to, jak przysłowie jest generowane, na genezę przysłowia.

Pokażę tylko, jak kultura wpływa na sposób rozumienia przysłowia. To bardzo interesujące. W Szkocji mamy przysłowie, które mówi: „Toczący się kamień nie porasta mchem”.

W Szkocji, gdy mówi się, że toczący się kamień nie porasta mchem, oznacza to, że należy nadążać za nowoczesnością, nadążać za tym, co się dzieje dzisiaj, aby nie rósł na tobie niepożądany mech i nie ujawnił twojego braku mentalnej wirusowości. Innymi słowy, że jesteś bystry psychicznie. Innymi słowy, sprawdziłeś się, stary.

Nie wiesz, jak korzystać z telefonu komórkowego. Nie wiesz, jak korzystać z laptopa. Nie wiesz, jak korzystać ze sztucznej inteligencji lub nowszych technik związanych z bazami danych. Dlatego musisz zapoznać się z programem. „Toczący się kamień nie porasta mchem. A mech jest zły.

Więc chcesz być toczącym się kamieniem. Chcesz być kamieniem, który się toczy, bo jeśli będziesz po prostu siedzieć i nie uczyć się niczego nowego, urośnie na tobie mech. Nie chcesz, żeby był na tobie cały mech. Więc chcesz być kamieniem milowym w Szkocji. Toczący się kamień jest dobry. Mech jest zły.

Jedyną rzeczą jest to, że jeśli zmienisz kulturę i pojedziesz do Anglii, w Anglii toczący się kamień nie porośnie mchem, co oznacza, że jeśli wszystko podlega ciągłym zmianom, żaden mech, który chcesz wyhodować, nie będzie miał wystarczającej stabilności, aby się rozwijać. OK, widzisz różnicę? „Toczący się kamień toczy się, a mech jest dobry”. Dlatego chcesz, aby mech rósł. Ale jeśli ciągle będziesz coś

zmieniał, nie będziesz w stanie wyprodukować tego mchu, który pokazuje stabilność i piękny mech rosnący na ścianie budynku. Pokazuje swój wiek i siłę. I tak w Szkocji mech jest zły. Więc chcesz się dalej kręcić. W Anglii chcesz się kręcić. Jeśli będziesz ciągle dawać wynik negatywny, jeśli będziesz nadal dawać wynik negatywny, żaden mech, który będzie dodatni, nie wyrośnie.

W tych kierunkach idą dwa zupełnie różne znaczenia. Jeden jest w Szkocji, drugi w Anglii. To samo przysłowie, dokładnie te same słowa.

Wykonaj egzegezę słów. O, co oznacza mech? Co oznacza toczący się kamień? I robisz egzegezę w badaniu słów w Konkordancji Stronga czy gdziekolwiek indziej, w Logosie lub Zgodności. I patrzysz na Rolling Stone, studiujesz słowa.

Pytanie, po prostu to przeoczyłeś, bo to jest kulturowe. To kwestia kulturowa, a kultura wpływa na to, czy toczący się kamień jest dobry czy zły, w zależności od tego, czy chcesz mieć mech, czy nie. A więc, jeśli nie chcesz mchu, lepiej walczyć dalej. Jeśli chcesz mieć mech, lepiej przestań się toczyć i daj mu czas na rozkwit. Zatem kultura wpływa na sposób interpretacji przysłowia. Dlatego też, wykonując egzegezę tego typu rzeczy, nie można po prostu studiować słów.

Trzeba przyjrzeć się kulturze, ponieważ kultura całkowicie zmienia znaczenie tego przysłowia. Kultura wpływa na sposób interpretacji przysłów. Często są one przesyłane za granicę.

Ahikar napisał Asyrię, napisaną w Asyrii około 700 roku p.n.e. lub mniej więcej. Ahikar jest cytowany w żydowskiej Księdze Tobiasza. Więc tutaj masz Ahikara . Powiedzieliśmy, że później faktycznie przeszło to na język arabski, ale w żydowskiej Księdze Tobiasza jest cytowane. To samo widzimy w 22. rozdziale Księgi Przysłów, gdzie Amenemopa wychodzą z Egiptu. Powtórzono to lub nawiązano do tego w 22. rozdziale Księgi Przysłów.

Nawiasem mówiąc, 1 Królów 4:30 w 1 Królów, część historyczna mówiąca o Salomonie budującym świątynię, przejmowaniu władzy nad Dawidem i jego dzieckiem Roboamem oraz o problemach, jakie będzie miał z powodu ogromnych problemów tam. Ale w 1 Królów 4:30 jest napisane, że mądrość Salomona przewyższyła całą mądrość ludu Wschodu i całą mądrość Egiptu. Zwróćmy teraz uwagę na porównanie mądrości Salomona z mądrością ludzi ze Wschodu.

To nie znaczy, o nie, wszyscy ludzie ze Wschodu są bałwochwalcami, a ich mądrość została całkowicie wyrzucona na światło dzienne. Nie, tak nie jest. Mówi, że ludzie Wschodu mają mądrość.

Salomon przewyższa mądrość Wschodu, która byłaby Mezopotamią, mądrością Mezopotamii, ale też ją przewyższa. Wspomina wyraźnie o mądrości Egiptu, o

mądrości Egiptu. Nawiasem mówiąc, pamiętajcie Salomona, który był jedną z jego pierwszych głównych żon, a którą poślubił, była księżniczką z Egiptu, córką faraona.

Salomon poślubia ją. Czy sądzicie, że została wyszkolona w mądrości egipskiej? A potem przychodzi porozmawiać z Salomonem. Zatem Przysłowia mają charakter międzynarodowy.

Nawet 1 Królów 4:30 opisuje sytuację między Mezopotamią a Egiptem i pokazuje, że mądrość Salomona jest większa niż tamta. I wypowiedział 3000 przysłów dających mądrość. Mamy tylko 300 i coś z tego. Zatem nawet Biblia to potwierdza.

Zatem to użycie, przysłowiowe użycie, chciałem nazwać instancją, w której przysłowie jest pobierane ze zbioru i umieszczane z powrotem w sytuacji. Właściwie nazywamy to instancją lub jest ona umieszczana w nowym kontekście.

Władza zostaje przeniesiona z jednego autora na szerszą społeczność. Zatem „pośpiech niszczy” lub „mądry syn raduje ojca” jest dziełem jednostki. Następnie trafia do społeczności, a społeczność powtarza ją przez pokolenia i między kulturami.

I ma trwałą lepkość, że się do niej przykleja. To samo przysłowie użyte jest w dwóch różnych kontekstach. Jest to interesujące w pierwszym rozdziale 10 Samuela, wersecie 11 i następnym.

Saulu, królu Saulu, pamiętaj, że król Saul zostanie królem. Zostanie namaszczone na króla w 1. Księdze Samuela 10:11. I jest napisane, że duch napada na króla Saula i z niedowierzaniem pyta, po czym Saul zaczyna zachowywać się jak prorok, jakby to było szalone. Zaczyna prorokować. I tak zostanie królem. I tak duch zstępuje na króla.

Zostaje namaszczone olejem i zostaje królem. A kiedy zostaje królem, dokonuje tych proroczych rzeczy. I jest tam napisane: „Czy Saul jest wśród proroków?” Ludzie nie dowierzają.

I mówią: „Wow, to jest Saul i zostaje królem, ale zachowuje się jak prorok”. Czy Saul jest wśród proroków? A ludzie nie dowierzają. Mówią, że to Saul wśród proroków.

To bardzo interesujące, gdy zejdziesz do 1 Samuela 19:24. W 1 Samuela 19:24: Saul morderczo ściga Dawida do Ramy. A potem i on zdejmuje ubranie.

I on także prorokował przed Samuelem i leżał nago dzień i noc, całą tę noc. I dlatego powiedziane jest: „Czy Saul jest wśród proroków?” Duch zstępuje na Saula, a on leży nagi na podłodze i w zasadzie duch powstrzymuje Saula przed morderczym ściganiem Dawida, króla Dawida, próbą zabicia Dawida, ponieważ Dawid będzie następnym królem czy czymkolwiek innym. I tak duch go zatrzymuje i on tak upada.

I mówią: Czy Saul jest wśród proroków? To nagona Saula. Duch faktycznie karci Saula, ale przytaczane jest to samo przysłowie. Kiedy już zacytowano, że ludzie nie dowierzają, czy Saul jest wśród proroków? On będzie królem.

Czy on także jest wśród proroków? Ludzie nie dowierzają. A ten drugi, duch go powstrzymuje, czy Saul jest wśród proroków? Oznacza to, że właśnie otrzymał naganę. Leży na podłodze nago.

A w każdym razie, więc nie może ścigać i zabić Davida. To samo przysłowie pojawiło się w dwóch sytuacjach. To samo przysłowie pojawiło się w dwóch sytuacjach i miało dwa różne znaczenia, a następnie to, jak tam funkcjonuje.

A więc ta wielonatura przysłówia. Kontynuowano tutaj używanie przysłów. Przysłowia również pełnią dobitną rolę.

Przysłowie jest używane w celach społecznych lub emocjonalnych, a nie w celu przekazania informacji. Przysłowie często więc wywołuje emocje, aby nawiązać i utrzymać lub przywrócić relacje społeczne, aby wzmocnić solidarność wewnątrz społeczności. Tak różne uderzenia dla różnych ludzi.

I to było w moim pokoleniu, to było przysłowie tego rodzaju. Dziś ujął to w jednym słowie. Cokolwiek."

Ale za moich czasów były to „różne uderzenia dla różnych ludzi”. Przynajmniej miał trochę przysłowiowego smaku. Następnie zostaje to przyjęte przez kulturę roku, w którym dorastałem, „różne uderzenia dla różnych ludzi”.

I tak społeczność to przyjmuje, a potem jest przekazywana dalej. Przysłów 1:17: „Jak bezużyteczne jest zarzucanie sieci i pełny widok na wszystkie ptaki” – to końcowy argument z Księgi Przysłów 1. Sprowadza się to do historii, w której Pani Mądrość ostrzegała swego syna. I zstępuje i mówi: Mój synu, nie bądź jak jeden z tych ptaków. Jakie to bezsensowne rozkładanie sieci i pełny widok na wszystkie ptaki. Innymi słowy, mówię ci to, obudź się jak ptak. Facet idzie z siatką. Widzi sieć i ptak odlatuje. Tak więc, kiedy ci goście przyjdą, aby uwieść cię do przemocy lub do czegośkolwiek innego paskudnego, niegodziwego czynu, który robią, i zobaczysz, że ta sieć zmierza na ciebie, uciekaj stamtąd.

Jak bezużyteczne jest rozsiewanie sieci. Tak więc ta metafora i przysłowie ptaka służy do ostrzeżenia młodego człowieka, aby się stamtąd wy dostał. I tak przysłowie jest łatwe do zidentyfikowania.

Następuje przejście od dosłownego opisu chuliganów przelewających niewinną krew na rzecz przysłowiowej metafory z wizerunkiem ptaka i sidła. A więc, kiedy spada, ptak i sidła, przysłowie, wszyscy ci chuligani próbują uwieść młodego człowieka, aby

nawiązał kontakt i dołączył do ich grupy, ich gangu. Dołącz więc do naszego gangu i sprawdź, jakie pieniądze otrzymasz i tak dalej.

A przysłowiowy mądry ojciec mówi: nie, nie rób tego, stary. To jak ptak, który ma sieć. Idą po ciebie, stary.

Zamierzają cię złapać. Kolejne miejsce, które mówi, że jest jak strzała gotowa przebić twoje serce. Innymi słowy, jesteś jak jeleń czekający, aż strzała przebije mu serce. Wynoś się stąd. Nie pozwól im oddać strzału. Przenosić.

Wysiadać. Oto przysłowie używane do zakończenia kłótni. Tak więc w pierwszym rozdziale Księgi Przysłów jest to pouczające powiedzenie.

To wykład ojca dla syna, ale jak ojciec kończy swój argument? Zamyka swoje wywody tym przysłowiem. Ma instrukcję, wykład, który daje swojemu synowi. Zamyka ten wykład tym przysłowiem.

Nie bądź jak ptak. Nadchodzi sieć. Ptak jest na tyle mądry, że może odlecieć.

Powinieneś taki być. Jest to bardzo interesujące w afrykańskich przysłowiach. Zgadnij, czego używają? Używają przysłów, aby zakończyć argument w sprawie prawnej.

Często więc facet będzie argumentował swoją sprawę na drodze prawnej i zakończy sprawę. I jak rozstrzygnie kłótnię? Używa przysłowia. Dlaczego? Bo wszyscy zgadzają się, że pośpiech powoduje marnotrawstwo.

Tak więc, jeśli możesz zacytować przysłowie, wszyscy w tej społeczności się z tym zgadzają. A jeśli na koniec możesz zacytować przysłowie, to właśnie zakończyłeś swoją sprawę, ponieważ jest ona akceptowana przez wszystkich i ma autorytet. Ma siłę i tyle.

Zatem w kontekście prawnym jest to bardzo interesujące. Przysłowia afrykańskie działają w ten sposób. Bardzo podobne do tego, czego mędrzec używa w Księdze Przysłów 1.17, kończąc swoje argumenty.

Przysłów w zbiorze, które, jak widzieliśmy, są wielowartościowe i pozbawione kontekstu. Są wyciągane z kontekstu i umieszczane w tej wirtualnej kolekcji, dzięki czemu można ich używać w setkach różnych ustawień. Należy zrozumieć wpływ gatunku na tekst.

Musisz zrozumieć gatunek, z którym masz do czynienia. Eliasz wychodzi i pamiętajcie, że Eliasz był na szczycie góry Karmel i prorocy Baala, przyszło tam około 400 proroków Baala i on powiedział: OK, Bóg, który odpowiada ogniem, to jest prawdziwy

Bóg. Zatem prorocy Baala zaczęli tańczyć wokół tego ołtarza, mając nadzieję, że Baal, który był Bogiem miotającym błyskawice, był problemem dla Jehowy lub Jahwe. Tak naprawdę nie specjalizował się w niczym. Baal był miotaczem błyskawic. Jeździł po chmurach. I dlatego daje deszcz, grad i błyskawice. I dlatego się w tym specjalizował.

Ale Jehowa, on tak nie robi. On właściwie robi wszystko. I tak Eliaz przychodzi do proroków Baala i mówi: krzycz głośniej, człowieku. Tańczą, kaleczą się i tak dalej. A to brzmi znajomo we współczesnej kulturze. Ale tak czy inaczej, i cięcie się. A on mówi: krzycz głośniej. „Zaprawdę, jest Bogiem”. Czy Eliaz z pewnością twierdzi, że Baal jest Bogiem? Nie, to się nazywa sarkazm. A jeśli nie wychwycisz sarkazmu, sarkazm zmieni go tak, aby miał na myśli dokładne przeciwieństwo tego, co właśnie powiedział.

Jeśli przegapisz to, co pomyślisz: czy Eliaz był czcicielem Baala? Eli-Yah, Eliaz. El jest moim Panem, Jahwe jest moim Bogiem, nawet w Jego imieniu. I tak przychodzi do proroka, ci inni prorocy, on krzyczy, krzyczy głośniej.

Może śpi, a może jest na garnku. Biedny Baal jest tam na garnku. Nie może świecić piorunem.

A to, co robi, Eliaz tam robi, to drwi z tych ludzi. To sarkazm. Nie można tego brać dosłownie.

Musisz więc zrozumieć gatunek, z którym pracujesz. A kiedy pracujesz z przysłowiami, musisz zrozumieć, w jaki sposób przysłowia przeniosły się ze zbiorów Księgi Przysłów z powrotem do rzeczywistych sytuacji i rzeczy.

Przysłów nie należy dogmatyzować ani przekształcać w uniwersalną prawdę zdaniową. Mówię: cóż, Biblia jest prawdą. Pozwólcie, że przeczytam to jeszcze raz. Przysłów nie należy dogmatyzować ani przekształcać w uniwersalną prawdę zdaniową.

To jest błąd, który popełnili przyjaciele Hioba. Weź przysłowie i uniwersalizuj je we wszystkich sytuacjach. Nie, przysłowie nie sprawdza się w każdej sytuacji.

Trzeba być mądrym, żeby to zrozumieć. W przeciwnym razie jesteś głupcem wymachującym przysłowiem jak cierniem i skrzywdzisz ludzi. Księga Przysłów także, Przysłów 26:4 i 5, o których właśnie mówiliśmy w poprzednim wykładzie, nie odpowiadaj głupcowi według jego głupoty, aby nie był mądry we własnych oczach.

Dobra. Nie odpowiadaj głupiemu według jego głupoty, abyś nie był do niego podobny. Nie odpowiadaj głupiemu według jego głupoty, abyś nie był do niego podobny.

Więc nie powinieneś odpowiadać głupcze, prawda? Jak brzmi następne przysłowie? Odpowiadaj głupiemu według jego głupoty, aby nie był mądry we własnych oczach. A więc te dwa przysłowia, bum, prawie jak cytaty, są ze sobą sprzeczne. Mówi to o tym, że nie można absolutyzować, nie można uniwersalizować przysłowia.

Mówi się, że należy odpowiadać głupcowi według jego głupoty. Mówi się: nie odpowiadaj głupcowi. Nie można tego uniwersalizować.

Nie można tego dogmatyzować. Trzeba więc bardzo uważać z przysłowiami. Jak należy rozumieć autorytet przysłowia? Jak należy rozumieć autorytet przysłowia? I to jest pytanie, którym się teraz zajmujemy.

Jaki jest autorytet przysłowia? Księga Przysłów 10.4 mówi, że ubóstwo pochodzi z leniwej ręki. Bieda pochodzi z leniwej ręki, ale pracowita ręka tworzy bogactwo. Pracowita ręka tworzy bogactwo.

Czy jest to obietnica od Boga? Bieda pochodzi z leniwej ręki, ale pracowita ręka tworzy bogactwo. Będę miał pracowitą rękę i Bóg obiecał mi bogactwo. Ciężko pracujesz, aby się wzbogacić.

A więc, co mówi to przysłowie: czy potrafisz wymyślić kontrprzykłady? Czy przychodzą Ci na myśl ludzie, którzy pracują naprawdę ciężko, a nie bogacą się? Mógłbym ci teraz podać nazwiska niektórych. Pracują o wiele ciężiej niż ja, a oni nie bogacą się. Znam też innych ludzi, którzy śmierdzą leniwie.

To leniwi ludzie, a mimo to siedzą w luksusie. Leniwi ludzie, a mimo to prosperują ekonomicznie w inny sposób. Zatem to przysłowie wyraźnie nie jest obietnicą.

I tak musisz to rozdzielić. Księga Przysłów wskazuje, że choć ciężka praca przynosi zysk, źli towarzysze lub chciwość mogą w rzeczywistości zniweczyć wysiłki danej osoby. Zatem człowiek może ciężko pracować i coś zbudować, ale zły człowiek może przyjść i zniszczyć to, na co ktoś pracował, przez połowę jego życia w ciągu kilku sekund.

Są więc przysłowia, pozwólcie, że przysłowie jest trochę jak wektor w fizyce. Wektor mówi: OK, przysłowie jest takie samo, jak krótki wektor mówi: OK, ciężko pracuj, wzbogacaj się. A teraz pytanie, to uproszczone.

Czy życie jest bardziej złożone? Tak to jest. Ale ten jeden wektor: ciężko pracować, wzbogacić się, to ważna wartość, której warto się nauczyć. A to ważny wektor.

Czy to opisuje całe życie? Nie, opisuje ten jeden element życia. Może pojawić się zły człowiek, który wkroczy i zniszczy całe twoje bogactwo. I tak źli ludzie dopuszczają się przemocy i niszczą rzeczy.

Jest więc inny wektor, który wysyła to w ten sposób. Jest jeszcze inny taki wektor. Sugeruję więc, żebyś nauczył się całej Księgi Przysłów, ponieważ wiele z przysłów zacznie działać i zostanie przywołanych, stanie się rzeczywistością lub zostanie ponownie kontekstualizowanych w jednej konkretnej sytuacji.

Tak więc w jednej sytuacji może łączyć się wiele przysłowiowych rzeczy. Zatem przysłowie nie jest obietnicą. Przysłowie nie ma na celu dogmatyzacji ani absolutyzacji w uniwersalną prawdę zdaniową.

„Wychowuj chłopca w drodze, którą pójdzie, a nie zejdzie z niej, gdy się zestarzeje”. Czy jest to gwarancja obietnicy Bożej? Przysłów 22:6. „Wychowuj chłopca według drogi, którą pójdzie, a nie zejdzie z niej, gdy się zestarzeje”. Pytanie: czy znasz rodziców, którzy szkolą swoje dzieci w zakresie drogi, którą powinny podążać? A dzieci mówią: wyniosłem się stąd, mam 18 lat, albo teraz mają 30 lat i wyniosłem się stąd.

Odlatują i odrzucają wszystko, czego nauczyli ich rodzice. Znałem takie sytuacje. Więc czy ty.

Znam także ludzi, którzy pochodzą z domów, w których panuje przemoc, gdzie dochodzi do ogromnego molestowania, handlu ludźmi w celach seksualnych i innych rzeczy, w których dana osoba zmieniła sytuację w dobro. Rodzice szkolili je w zło, ale osoba dokonała wyboru i odwróciła sytuację. Zatem, przysłowie: „Wychowuj dziecko według drogi, którą pójdzie, gdy się zestarzeje, i nie odstępуй od niej”.

Kiedy byłem młodszy, byłem ojcem i to mnie przerażało. Bycie ojcem przerażało mnie do białego rana. To jeden z powodów, dla których studiowałem Księgę Przysłów. Chciałem być dobrym ojcem. Nie do końca mi się to udało, ale mimo to przestudiowałem Księgę Przysłów i dowiedziałem się, co to znaczy być dobrym ojcem.

A w szkole średniej, kiedy dzieci dorastają, następuje rodzaj rozłamu, który ma miejsce w okresie dojrzewania. No wiesz, teraz w szkole średniej idzie się do siódmej, ósmej, dziewiątej, dziesiątej klasy i wtedy dzieciaki rozwijają skrzydła. I czasem jest dobrze, czasem źle.

Jako ojciec byłem naprawdę zdruzgotany, że musiałem zdać sobie sprawę, że poniosłem porażkę. Naprawdę to schrzaniłem. Naprawdę to schrzaniłem. I bolało naprawdę bardzo. Spojrzałem na Księgę Przysłów, Księgę Przysłów i studiowałem wszystkie te rzeczy, jak być dobrym ojcem. Miałem na trzech półkach mnóstwo akademickich książek na temat ojcostwa. Swoją drogą, ojcostwo w naszej kulturze zostało naprawdę zniszczone.

Doszło do zasadniczego starcia między rządem a ojcem, a rząd w zasadzie zniszczył ojcostwo i znaczną część naszej kultury, zwłaszcza w społecznościach Czarnych i innych społecznościach. To naprawdę zostało zniszczone, całe pojęcie ojcostwa. Studiowałem to, a potem musiałem zdać sobie sprawę z własnej porażki jako ojciec. A potem ucz dziecko, jaką drogą pójdzie, gdy będzie na tyle duże, że będzie mogło z tego odejść.

Więc wtedy spojrziałem na to i powiedziałem: OK, naprawdę musiałem coś namieszać, bo i tak, a potem przeszedłem do Izajasza 1:2, gdzie Bóg mówi, doskonały ojciec, Bóg mówi, byłem twoim ojciec. Dałem wam najlepsze przykazania świata, a wy zbuntowaliście się przeciwko mnie. Boże, idealny ojciec miał zbuntowane dzieci. Bóg, doskonały ojciec, miał swoje dzieci, Izraelitów, którzy nieustannie się przeciwko niemu buntowali. Jeśli w to nie wierzysz, czytaj Księgę Liczb raz po raz.

Jeśli w to nie wierzysz, przejdź do Księgi Wyjścia i przejdź do rozdziałów 20 i następnym, a właściwie rozdziałów 15 i następnym, i zobacz, że Bóg dał im te wszystkie cuda i wszystkie te rzeczy, a oni buntowali się przeciwko Niemu w kółko. I ostatecznie dzieci Boga robią to z jego własnym synem, swoim własnym synem. On wysłał wszystkich tych posłańców, moje sługi, proroków, oni idą i ostrzegają lud, nawróćcie się do Boga. I w końcu mówi: Wyślę syna. Co robią z synem? Łapią syna i zabijają go. Dobra.

„Wychuj dziecko według drogi, którą ma iść w starości, i nie odstępуй od niej” – Bóg był doskonałym ojcem. Wychował swoje dzieci, dał im swoje prawo, dał im swoje słowo i dał im swojego Syna. I zbuntowali się przeciwko niemu, i w rzeczywistości zabili jego Syna. Zatem Przysłowia nie są obietnicami. I musisz zdać sobie z tego sprawę.

Przysłowie podaje jeden wektor rzeczywistości. Istnieje wiele wektorów, które można zastosować w określonych sytuacjach. Zatem okazuje się, że życie jest bardziej złożone niż pojedyncze przysłowie i tak dalej.

Mamy więc do czynienia ze złożoną rzeczywistością.

Teraz, autorytet przysłowiowego autorytetu, podzieliłem go na pięć kategorii. Teraz są one nieco arbitralne. Wymyśliłem to. Przepraszam. Wymyśliłem je, czytając Księgę Przysłów i próbując ją przetrwać. Przysłowia mają dla ciebie pewien poziom autorytetu. I tak zauważyłem, że było ich około pięciu.

Oczywiście nie twierdzę, że idealną liczbą byłoby siedem, ale przeoczyłem to. Mam pięć. A inni ludzie mogą, Steinmann, jak sądzę w swoim znakomitym komentarzu, podzielić to w inny sposób lub cokolwiek innego. Ale to tylko rzeczy, które przyszły mi do głowy, gdy zastanawiałem się nad Księgą Przysłów.

Pierwsza kategoria to poziomy władzy. Czy wszystkie Przysłowia mają ogromną moc? Musisz to zrobić. Nie. Podam więc przykład.

Numer jeden: mandat uniwersalny. Chcę to nazwać plus-plus, uniwersalnym mandatem. To zawsze jest prawdą. Powinieneś to robić zawsze.

W Księdze Przysłów 3:5 wielu z was zna ten werset: „Zaufaj Panu całym sercem i nie polegaj na własnym zrozumieniu”. Kiedy to prawda? „Zaufaj Panu całym sercem i nie polegaj na własnym zrozumieniu. Wyznawaj go na wszystkich swoich drogach, a on będzie kierował twoimi ścieżkami”.

To mandat uniwersalny. Mówisz, Hildebrand, właśnie powiedziały nam, żebyśmy tego nie uniwersalizowali. Nie, to jest mandat uniwersalny. „Zaufaj Panu całym sercem. Nie polegaj na własnym zrozumieniu.” Zawsze to rób. To mandat uniwersalny, plus-plus. Uniwersalny mandat, to sprawa numer jeden. Ma to w sobie bardzo silną uniwersalność.

Teraz przejdę o poziom niżej. To jest numer dwa, idealne napomnienie potwierdzające. W Księdze Przysłów 10:4 „wiśnięta ręka powoduje ubóstwo”. „Pilna ręka wzbogaca”. To na ogół prawda. „Ręka leniwa wzbogaca, ręka pracowita wzbogaca”. To na ogół prawda. Nie zawsze jest to prawdą. To na ogół prawda. Więc nie zawsze jest to prawdą. Istnieją na to kontrprzykłady.

Dlatego chcę powiedzieć, że jest to idealna zachęta potwierdzająca. Innymi słowy, próbuje nam powiedzieć: bądźcie pilni. Nie bądź leniwy. Będziesz leniwy, będziesz biedny. Bądź pracowity, będziesz bogaty. To prawda, w życiu są inne czynniki, ale to jest ogólny wektor tego jednego wektora. Więc idź. To idealna, potwierdzająca zachęta. To numer dwa.

Po trzecie, lubię cytować starą piosenkę. To przysłowie „tak po prostu jest”. To prosta, niemoralna obserwacja. Innymi słowy, mędrzec patrzy na sytuację. Dokonuje niemoralnej, prostej i niemoralnej obserwacji. To obserwacja życia. Tak już jest. To może nie być w porządku. To może być błędne. Tak już jest. To ci nie mówi, musisz to zrobić. Mówię tylko: tak to właśnie wygląda.

Lepiej kliknij to w myślach. Rozpoznajesz to, kiedy to widzisz, ale tak po prostu jest. To prosta, niemoralna obserwacja.

Przysłów 14:10. Przysłów 14:10: „Serce zna swoją gorycz i nikt obcy nie podziela jego radości”. „Serce zna swoją gorycz i nikt obcy nie podziela jego radości”. On nie mówi: zrób to. Mówi: tak po prostu jest. Serce zna swoją gorycz. Każde serce zna swoją gorycz i nikt obcy nie podziela jego radości.

Inne przysłowie, które pasowałoby do tego, jest takie, jakie jest: „Bogaci mają wielu przyjaciół, ale biedni nie mogą znaleźć przyjaciela”. „Bogaci mają wielu przyjaciół”. (Prz 14:20). Czy on mówi: „No cóż, to dobrze”? Nie, on nie mówi nic dobrego ani złego. On mówi: „Tak po prostu jest, stary”. To jest tak jak jest.

Tak więc niektóre przysłowia nie mówią autorytatywnie, abyś to zrobił lub nie rób tego. Mówią, że tak po prostu jest. A więc to jest numer trzy. Tak już jest. Więc masz taki, który mówi: rób to cały czas. Zaufaj Panu całym sercem. Masz kolejny ideał potwierdzający: ciężko pracuj, wzbogacaj się, bądź leniwy, bądź biedny. A potem jest tak, jak jest. Każde serce zna swoją gorycz i nikt inny nie może dzielić tej radości.

Z drugiej strony, numer cztery, mamy idealne, przeczące ostrzeżenie. Idealne, przeczące ostrzeżenie. „Kto oczernia i oczernia, odkrywa tajemnice”. Jest to na ogół prawdą. „Kto oczernia i oczernia, odkrywa tajemnice”. Nie chcesz swoich sekretów. Porozmawiaj z oszczercą, a on wyjawia twoje sekrety. Oznacza to zatem, że jest to ogólnie prawda. Teraz jest możliwe, że jeśli oszczerca jest Twoim naprawdę dobrym przyjacielem, nie będzie on rozpowszechniał oszczerstw i tym podobnych.

Istnieją zatem inne czynniki, które mogą mieć znaczenie. To jest więc ideał, to jest negatyw, jeden negatyw, idealne, przeczące ostrzeżenie. Przysłów 11:13.

A piąty to absolutny zakaz. Tak więc przeszło od powszechnego nakazu zaufania Panu do absolutnego zakazu mówienia, że to zawsze jest złe. Nie rób tego.

To absolutny zakaz. Posłużę się w tym celu Księgą Przysłów 6:16 i kolejnymi. „Jest sześć rzeczy, których nienawidzi Pan i siedem, które są dla Niego obrzydliwością. Wyniosłe oczy. Nie rób tego. Nie powinieneś być dumny i arogancki. Kłamliwy język. Nie kłamiesz. Zawsze mówisz prawdę. Są to negatywne zakazy bezwzględne. Kłamliwy język, ręka, która przelała niewinną krew. Właśnie do tego ci chuligani próbują nakłonić młodego człowieka, aby zaangażował się w przemoc, gang, aby nie przelał niewinnej krwi. Serce knujące niegodziwe plany, stopy biegnące do zła, świadek fałszywy, który szepcze kłamstwa, i ten, który sieje niezgodę między braćmi. Nie chcesz być taką osobą. Sześć rzeczy, których nienawidzi Pan, siedem, nie rób tego.

Są to uniwersalne, bezwzględne zakazy. I tak przeszliście od pozytywnego, pozytywnego nakazu do idealnego, potwierdzającego nawoływanie, aby to zrobić. Masz, tak po prostu jest.

W takim razie masz negatyw. Nie rób tego. Nie mądry.

A potem absolutny zakaz, nigdy tego nie rób. A więc te różne poziomy władzy, które są umieszczone w każdym z Przysłów, i musicie to uporządkować. Tak jak mówiłem, wymyśliłem te pięć kategorii, ale próbuję tylko powiedzieć, że kiedy czyta się Księgę

Przysłów, to tak nie jest, i powiedziałem to, że autorytet Księgi Przysłów nie jest jednolity i płaski.

Autorytet przysłowia nie jest jednolity i płaski, ale różnorodny i kształtowany w zależności od użycia w kontekście, w którym jest użyte. I tak, byłbyś ostrożny. Autorytet Przysłów nie jest płaski i jednolity. Jest różnorodny, wyprofilowany i zależy od sytuacji i tak dalej. I trzeba być wystarczająco mądrym. Do tego potrzebna jest mądrość.

Musisz być na tyle mądry, aby wiedzieć, kiedy i jak rozumieć to przysłowie w powiązaniu z sytuacją, w której jest ono użyte. Mądry interpretator powinien unikać uniwersalizowania i dogmatyzowania powiedzeń przysłowiowych. Należy wziąć pod uwagę przysłowiowe użycie, które może nie mieć nic wspólnego z autorytatywną i autorytatywną propozycją.

Być może Księga Przysłów jest cytowana po prostu ze względu na dosadny humor. Dlatego też niektóre przysłowia, jak na przykład leniwiec, mają charakter humorystyczny. Mają leniwego gościa, który jest zbyt leniwy, żeby włożyć jedzenie z powrotem do ust. A więc jest to rodzaj parodii. To kpina z leniwca. To ma być humorystyczne.

Więc nie rozumiem, jaka jest prawdziwość zdań w tym powiedzeniu? Nie o to chodzi. To ma służyć humorowi. I jeszcze jedno w Przysłów 23, to było w Przysłów 19:24. Ale w Księdze Przysłów 23,34 jest mowa o pijaku i opisuje pijaka jako tego, który wisi na maszcie, a maszt łodzi porusza się tam i z powrotem. A pijak kręci się tam i z powrotem, tam i z powrotem. Próbuje się to opisać w sposób parodyczny, na swój sposób satyryczny. Za dużo wypijesz, będziesz tak chodzić, stary. I robią to nawet do dziś. Przejdź linię, gdy zostaniesz zatrzymany za jazdę pod wpływem. Jazda pod wpływem alkoholu.

Zatem jeśli ktoś jest pijany, nie może chodzić po linii prostej. Zatem, jak mówi to przysłowie, jesteś jak facet trzymający się masztu statku, statku z żaglami, który trzepocze wszędzie. Czasami przysłowia mają charakter humorystyczny.

Więc musisz wycofać się z tej rzeczy z propozycją prawdy i po prostu powiedzieć, że to ma być zabawne. Czy wolno nam żartować? Hmm. Dobra. Tak, Księga Przysłów tak mówi.

Oralność, jaki jest związek oralność z wypowiedziami przysłowiowymi? Podczas ich tworzenia, przekazywania i stosowania nie należy pomijać ustnego charakteru Przysłów.

Przysłowia często przekazywane są ustnie. To nie przypadek, że temat mowy i komunikacji ustnej zajmuje centralne miejsce zarówno w egipskiej literaturze

mądrościowej, jak i w izraelskich przysłowiaach. Przysłów 12:18. Jest taki, którego nieprzemyślane słowa są jak pchnięcie mieczem. Te słowa ranią ludzi. Kije i kamienie mogą połamać moje kości, ale słowa nigdy nie mogą mnie zranić. To bzdura. Słowa potrafią bardzo zranić. Więc to przysłowie tak naprawdę nie działa, ale czasami działa.

Kije i kamienie. Jest taki, którego nierozważne słowa są jak pchnięcie mieczem, lecz język mądrych przynosi uzdrowienie. Język mądrych przynosi uzdrowienie. To jest ten rodzaj języka, jakiego chcesz. Ten, który przemawia i uzdrawia innych. Przysłów 12:18.

Zatem to pojęcie mowy, oralność jest obecne w Księdze Przysłów. Implikacje ustne można znaleźć w często powtarzanym zdaniu: „słuchaj, mój synu, pouczeń swego ojca i zważaj na nauki swojej matki”. Dobra. I tak często, słuchaj, mój synu, jest to ustne. To ustne. Słuchaj, słuchaj, synu, pouczeń twego ojca.

Mieder zauważa, że można posunąć się nawet do stwierdzenia, że za każdym współczesnym przysłowiem kryje się jakaś historia. Już o tym rozmawialiśmy. Przysłowie to ujęcie, podsumowana historia.

Współczesne przysłowia z odmianami. „Nie zmieniaj koni w środkowym biegu rzeki”. „Nie zmieniaj koni w środkowym biegu rzeki”. „Nie zamieniaj koni podczas przekraczania strumienia”. Zatem te dwa przysłowia są bardzo podobne. I w zasadzie to, co masz w tym ustnym przekazie, przysłowie często się zmienia.

I tak owa oralność pozwala na zmianę tego rodzaju płynności przysłowia. Oralność może pomóc w wyjaśnieniu odmian zduplikowanych przysłów, których jest wiele.

Facet o imieniu Snell napisał genialną książkę, której nie doceniałem, gdy byłem młodszy.

Ale mimo mojego wieku ta książka jest fenomenalna. Przysłowia dwa razy powiedziane. Przysłowia dwa razy powiedziane przez Snella. Knut Heim napisał także książkę o wyobraźni poetyckiej, która jest po prostu cudowna i zawiera te zduplikowane przysłowia, i omawia całą księgę przysłów. Książka Knuta Heima liczy prawdopodobnie 600 stron. To świetna książka.

I tutaj, na przykład, pokażę wam, że Przysłów 14:12 równa się Przysłów 16:25. „Istnieje droga, która wydaje się człowiekowi słuszna, ale jej końcem jest droga śmierci”. Wielu z nas zapamiętało ten werset. „Istnieje droga, która wydaje się człowiekowi słuszna, ale jej końcem jest śmierć”. Powtórzono to następnie w Przysłów 14:12 i 16:25.

Istnieją również przysłowia, w których powtarza się cały werset z zamianą jednego słowa. Całe przysłowie jest podane, powtórzone, ale z zamienionym słowem.

Przysłów 19:5 i Przysłów 19 :9. „Świadek kłamstwa nie zostanie uznany za niewinnego, a świadek kłamstwa nie ucieknie”. Przysłów 19:9, zaledwie cztery wersety niżej. „Świadek kłamstw nie zostanie uznany za niewinnego”. To tłumaczenie, czasami ESV naprawdę denerwuje mnie swoją drewniałością tłumaczenia. To jest tego przykład. To nie jest zbyt przysłowiowe. W pewnym sensie zniszczyli przysłowiowy moment, jeśli można tak powiedzieć. Przepraszam.

W każdym razie „świadek kłamstw nie zostanie uznany za niewinnego, a świadek kłamstwa zginie”. Zatem w pierwszym z nich zauważycie, że są one dokładnie takie same, z tą różnicą, że świadek kłamstwa nie ucieknie, a świadek fałszu zginie. Zatem w jednym facet „nie ucieknie”, a w drugim „zginie”.

Zatem jest to samo, ale jedno słowo jest w tym przypadku włączone. To samo przysłowie, jedno słowo zamienione.

Jest takie przysłowie powtórzone trzykrotnie z modyfikacjami. Tak więc przysłowie to zostało powtórzone w Księdze Przysłów trzy razy z modyfikacjami. Jak więc widać, oralność pozwala na tego typu elastyczność. W rozdziale 10:1, rozdziale 10:1 Księgi Przysłów napisano: „syn mądry”, „syn mądry jest szczęśliwym ojcem, ale syn głupi jest smutkiem dla swojej matki”.

Jeśli przejdziesz do rozdziału 15:20, ten sam rodzaj przysłowia. Jest napisane: „Mądry syn jest szczęśliwym ojcem” – to samo. „Mądry syn cieszy się ojcem, głupi zaś gardzi swoją matką”. Widzisz więc część B tego przysłowia: mądry, głupi człowiek gardzi swoją matką, a głupi syn nie jest zmartwieniem swojej matki.

A w Księdze Przysłów 17:25 jest to przysłowie powtórzone trzykrotnie. Czytamy: „Syn głupi jest smutkiem dla ojca i goryczą dla tej, która go urodziła”. Więc tutaj jest smutek i gorycz, a jedno i drugie jest negatywne. Ale widać, że Przysłów 17:25 jest powiązany z 10:1, mądry syn sprawia radość ojcu, głupi syn jest smutkiem dla matki. A teraz jest napisane: „Syn głupi jest smutkiem dla ojca i goryczą dla tej, która go urodziła”.

To przysłowie powtórzone trzykrotnie, ale widać różnice w Księdze Przysłów. Jest to swego rodzaju standard w przypadku przysłów we wszystkich kulturach i językach, gdzie będą duplikaty przysłów z różnymi odmianami. W dużej mierze odpowiada za to oralność.

Często zmiany wprowadzane są poprzez powtórzenia całych wersetów i zmiany w jednym słowie. Przyjrzelśmy się temu. Istnieją również wersje z dwiema odmianami słów, Przysłów 10:1 i 15:20 oraz odmiany z trzema słowami, rozdział Przysłów 10:2, 11:4, 15:13 i 17:22. Tak więc w każdym z tych przypadków przysłowie się powtarza.

Zmiana jednego słowa, zmiana dwóch słów, zmiana trzech słów i liczne zbiory, współczesne kolekcje cytują to samo przysłowie z wieloma odmianami. Czasami Przysłowia są celowo przekręcone i Mieder ma całą książkę na temat Przekręconych Przysłów, która jest po prostu genialna, tak jak wszystkie jego książki są o przysłowia. Tak jak mówiłem, jest czołowym na świecie ekspertem w dziedzinie paremiologii .

Czasami są one przekręcone, ale przysłowia mają w sobie coś zabawnego. Myślę, że ludzie czasami powinni się zrelaksować i po prostu powiedzieć: „Hej, to jest, no wiesz, więc oszczędź wędkę i rozpieszczaj dziecko”. Czy kiedykolwiek to słyszałeś ? Och, już tak nie mówimy. Dobra. To nielegalne. Powinniśmy to anulować.

Oszczędź pręt i oszczędź dziecko. Dobra. „Oszczędź różgę i zepsuj dziecko” zmienia się w „Oszczędź różgę i oszczędź dziecko”. „Zepsuć wędkę”. Więc odwracają te dwa słowa, psują wędkę i oszczędzają dziecko.

Oto kolejny. „Wcześnie kładź się spać, wcześniej wstawaj, a będziesz zdrowy, bogaty i mądry”. Lubie ten. Jestem poranną osobą. „Wcześnie kładź się spać, wcześniej wstawaj, a staniesz się zdrowy, bogaty i mądry”. Cóż, w tym przysłowiu jest pewna zmiana. Jest tam napisane: „Wcześnie kładę się spać, wcześniej wstawam, a twoja dziewczyna spotyka się z innymi facetami”. Pozwól mi to zrobić jeszcze raz. „Wcześnie kładę się spać, wcześniej wstawam, a twoja dziewczyna wychodzi z innymi facetami”. Mówisz: ups, w tym też jest trochę prawdy.

Tak czy inaczej, jest to rodzaj żartobliwego przekręcania Przysłów. Zawsze myślę, że „Nieobecność sprawia, że serce staje się miłsze”. Kiedy byłem w seminarium, zostałem oddzielony od żony. Była w Buffalo w stanie Nowy Jork. Byłem w Filadelfii. Idziesz do seminarium. „Nieobecność sprawia, że serce staje się miłsze”. Ciężko jest uczyć się na zajęcia, kiedy myślisz o swojej dziewczynie. W ten sposób pobraliśmy się, a reszta jest już historią.

Ale tak czy inaczej, 49 lat, najlepsze lata mojego życia. Jedyne, co wiem, to to, że „nieobecność sprawia, że serce staje się miłsze”. A może „Nieobecność sprawia, że serce błądzi”? Hmm.

"Co z oczu to z serca"? Hmm. Dobra. Można więc zobaczyć, jak przysłowie można odtworzyć w formie zabawnej odmiany.

Hebrajskie słowo oznaczające przysłowie to słowo *mashal* . Termin ten jest używany w Przysłów Salomona, *Mashalim* , przysłowie Salomona w Przysłów 1:1. Myślę, że jest ono również używane w 10:1 itd. Często oznacza podobieństwo lub podobieństwo, ale istnieją dość rozbieżne różnice w tym słowie *mashal* .

Słowo przetłumaczone jako „przysłowie” może w rzeczywistości oznaczać o wiele, wiele więcej niż tylko przysłowie. Zatem to słowo *mashal* w języku hebrajskim można

właściwie powiedzieć o popularnych powiedzeniach z Jeremiasza 23:28, popularnych powiedzeniach. Można go użyć jako aforyzmu literackiego w rozdziałach Księgi Przysłów 10:1 do 22:16. Są to aforyzmy, krótkie zdania i służą do ich opisu.

W Izajasza 14:4 wyraz *mashal* jest używany w odniesieniu do szyderczej pieśni, szyderczej pieśni. Habakuka, rozdział drugi, wersety od szóstego do ósmego, przysłowie, słowo, które wychodzi. Jest to znane każdemu i zwykle w haniebnym kontekście.

Powtórzonego Prawa, rozdział 28, werset 37, *mashal* jest używany jako synonim. W Ezechiela 17,1 do 10 jest ono użyte jako alegoria. Czy w Biblii są alegorie? Tak, są.

W Ezechiela 17,1 do 10 jest to alegoria i jest opisana jako *maszal*. Zatem *mashal* to hebrajskie określenie alegorii, innymi słowy, nie można wziąć jednego słowa po hebrajsku i powiedzieć, że oznacza ono jedno słowo po angielsku. *Mashal* zawsze oznacza przysłowie. Nie, *maszal* po hebrajsku, jest kilka rzeczy, które mogą oznaczać synonim, drwinę. Może to oznaczać aforyzm. Może to oznaczać alegorię. Zatem to jedno słowo może mieć wiele znaczeń i rzeczy. *Mashal* wzywa do refleksji i nawiązania kontaktów. Zatem w każdym z tych przypadków masz zbiorcze oświadczenie, które w zasadzie wzywa osobę do nawiązania kontaktu z obecną sytuacją.

Przysłowia często używają dźwięku. Techniki dźwiękowe są często używane w przysłowia, podobnie jak w języku angielskim. Podobnie jak w języku angielskim, praktyka czyni mistrza. Widzisz dwa P? "Praktyka czyni mistrza." Dwa Ps. "Wybacz i zapomnij." „Wybacz i zapomnij” z dwoma literami F. „Jeden szew na czas oszczędza dziewięć”. Jak powiedzieliśmy, to był rym. „Szew w porę, ratuje dziewięć.” Tam jest rym. "Pośpiech czyni szkodę." „Pośpiech powoduje marnotrawstwo” lub „smak tworzy talię”. To moje przekręcenie przysłowiowego zdania.

Oto normalne zdanie. Bóg stworzył ludzi i ludzie zarabiają pieniądze. Bóg stworzył ludzi i ludzie zarabiają pieniądze. Teraz zostało to przełożone na to przysłowie. Bóg stworzył człowieka, człowiek stworzył pieniądze. Bóg stworzył człowieka, człowiek stworzył pieniądze.

Słyszysz to mamó ? mama mama mama mama mam dźwięk? Bóg stworzył człowieka, człowiek stworzył pieniądze. Powtórzenie dźwięku mmm. Nawiasem mówiąc, dzieje się to również w języku hebrajskim, a nie tylko w języku angielskim.

Księga Przysłów 10:9a mówi, że kto chodzi uczciwie, chodzi bezpiecznie. Kto postępuje uczciwie, chodzi bezpiecznie. Pozwól mi to przeczytać jeszcze raz.

Kto postępuje uczciwie, chodzi bezpiecznie. Cholek betom , yelek betak . Cholek i yelek to to samo słowo, chodzi .

Dobra. Cholek , jelek i słycać podobieństwa. Betam bezpiecznie lub uczciwie, z betak bezpiecznie.

Zatem oba mają bt , bt , drugie słowo i czwarte słowo, bt , bt. Betam , betak . holek , yelek , holek , yelek , pierwsze słowo i trzecie słowo, drugie słowo i czwarte słowo. Betam , betak . Dobra. Więc dźwięk, możecie go usłyszeć. Holek, betam , yelek , betak . Dobra. Zwróć uwagę na symetryczne zakończenia bt i ek na tym końcu.

Nic dziwnego, że redaktorzy Księgi Przysłów również używają dźwięku, aby łączyć rzeczy w całość. W rozdziałach Przysłów 11:9 do 11, 11:9 do 11 wszystkie zaczynają się od ab, co oznacza przez lub z, co jest tym samym, ale ze słowem an przed nim. U oznacza w tym kontekście.

Mamy więc rozdział 11:9, 9b, 10b, 11b, wszystkie sześć linijek aż do końca. I tak się zaczyna, a następnie linki z Przysłów 11:9 do 11 są powiązane dźwiękiem.

Przechodząc do następnego. Równoległość. Zauważyliśmy wcześniej, że Przysłowia występują równolegle. Mark Sneed zauważa, że większość Przysłów spoza Księgi Przysłów to powiedzenia jednowierszowe. Sędziów, rozdział 8, werset 21, 1 Samuela 24:13 i tak dalej. Książka Carol Fontaine „Tradycyjne przysłowia Starego Testamentu” i artykuł Sneeda w ostatniej znakomitej książce Della „Biblical Wisdom Literature” na stronie 85. Pojedyncza linijka poza Księgą Przysłów to tylko pojedyncza linijka. W Księdze Przysłów czytamy: „Mądry syn sprawia radość ojcu, głupi syn jest smutkiem dla matki”. Istnieją dwie linie.

Poetycko mają dwukropek, bi, dwa dwukropki, dwie linie. Zatem „syn mądry przynosi radość ojcu, syn głupi jest smutkiem swojej matki”. Ale poza Księgą Przysłów jest to tylko jedna linijka.

„Jako człowiek, taka jest jego siła”. Zatem przysłowia zdaniowe w Księdze Przysłów, którym się przyglądamy, będą przeważnie przysłowiami dwuwierszowymi, a nie jednym przysłowiem jednowierszowym. Zatem przysłowiowe zdania są następnie wbudowane w paralelizm, ponieważ Przysłów jest księgą poetycką.

Tak więc, kiedy zagłębisz się w Księgę Przysłów, zauważysz, że nawet w języku angielskim jest to napisane linijka po linijce. Nie jest ona pisana w akapitach, jak w narracjach historycznych. Jeśli przejdziesz do Księgi Rodzaju, zobaczysz akapit, akapit, akapit.

W Księdze Przysłów i Psalmów oraz w twoich księgach poetyckich jest to linijka po linijce. Poezja jest liniowa, kierowana linią. Następnie narracje historyczne opierają się na akapitach.

Jak widać, jest to po prostu szybkie i łatwe, nawet we współczesnym angielskim, łatwo przyszło, łatwo poszło. Czy widzisz tam paralelę? Łatwo przyszło łatwo poszło. Jest w tym paralelizm.

Ale w języku hebrajskim, tradycyjna metoda wstrętu, znam twórczość Kugla i tak dalej, i tak dalej, wykonałem dużo pracy w poezji hebrajskiej. Więc po prostu to upraszczam. I oczywiście nadmiernie to upraszczam, ale jest to synonim, to, co nazywają synonimicznym równoległością.

Oznacza to dwie linie jadące w tym samym kierunku, ABC, ABC, ABC, ABC. I obaj idą w tym samym kierunku. Nazywa się to równoznacznym równoległością.

Przystów rozdział 16, werset 28, osoba przewrotna, osoba przewrotna, podmiot, czasownik, wzniesienie niezgodę, dopełnienie. Plotka, temat, oddziela, czasownik, bliscy przyjaciele. Tak więc osoba przewrotna wzniesienie niezgodę, a plotka rozdziela bliskich przyjaciół, mówiąc w zasadzie to samo i zmierzając w tym samym kierunku.

A więc jak linie to wiążą. I zdaję sobie sprawę, że kiedy mówisz synonim, i to jest jedna z największych krytyk pracy Lowtha, jest to, że kiedy mówisz synonim, nie oznacza to, że to jest równoznaczne z tamtym. Dobra.

Synonim ma zarówno podobieństwa, jak i różnice. Zatem, kiedykolwiek mówisz, masz synonimiczny paralelizm, pytasz, w jaki sposób to jest synonimiczne? Jak to jest podobne? Ale musisz także zapytać, czym to się różni? W jaki sposób druga linia przenosi ją poza pierwszą linię? A więc, mówisz, w zasadzie, jak to jest podobne? Czym się różni? Można więc użyć osi X, Y i X. Jak to jest podobne? A czym to się różni? Idziesz przez każde A, B, C i pytasz, czy to jest podobne? Czym się różni? Jak to jest podobne? Czym się różni? Jak to jest podobne? Czym się różni? I wtedy możesz przeprowadzić analizę w ten sposób.

Przepraszam, że zaczynam się tym zajmować. Moglibyśmy w to wchodzić godzinami. Paralelizm antytetyczny. Czyli synonim równoległości, dwie linie zmierzające w tym samym kierunku, ABC, ABC.

Równoległość antytetyczna ma miejsce wtedy, gdy linie biegną w przeciwne strony. „Mądry syn sprawia radość ojcu” – Przystów 10,1. „Syn głupi jest smutkiem dla matki”.

Mówi ci o czymś w rodzaju antytezy. Zatem mądry syn jest odpowiednikiem głupiego syna, przynosi radość, przynosi smutek ojcu i matce. To nie są takie przeciwieństwa. Właściwie się uzupełniają. Zatem, kiedy stawiasz przeciwieństwo, tak, ojciec i matka są inni, ale nie o to chodzi. Chodzi o to, że to się uzupełnia, rodzice.

I tak dzieli rodziców, ojca i matkę w sposób uzupełniający. To antytetyczny paralelizm. Kiedy dwie linijki idą w ten sposób, mądry syn przynosi radość, głupi syn przynosi smutek.

Przysłowie emblematyczne lub paralelizm emblematyczny ma miejsce wtedy, gdy używa metafory lub porównania. Zatem „w świetle oblicza króla jest życie, a jego łaska jest jak chmura wiosennego deszczu”. „Jego łaska jest jak chmura wiosennego deszczu”.

Powtórzę: nie podoba mi się tutaj tłumaczenie, ale tak czy inaczej, emblematyczne jest wtedy to metaforyczne użycie, ABC, ABC, ale jest to ABC i ABC z drugiej linijki, a następnie przenosi to do metafory chmury, „jak chmura z wiosną deszcz.” Byłoby to porównanie „jak chmura z wiosennym deszczem”.

Przysłowie syntetyczne oznacza ABC DEF. Innymi słowy, równoległość syntetyczna oznacza, że są tam dwie linie, ale nie ma ABC, jest to ABC DEF. Innymi słowy, zabierze Cię w tę stronę. Na przykład rozdział Przysłów 16:7 : „Kiedy czyjeś postępowanie podoba się Panu, pozwala on żyć w pokoju swoim wrogom”.

Mamy więc ABC, A, postępowanie człowieka, B, które się podoba, C, Panu, a następnie D, On sprawia, E, że żyje w pokoju, F, jego wrogowie. Nazywa się to sztucznym. W przypadku syntezy istnieją dwie linie, które tak naprawdę nie są równoległe. Nie są one sprzeczne, nie są synonimami i nie są metaforyczne. Nazywają to sztucznym. Zasadniczo jest to sposób na punktowanie.

Więc dobrze. Wiele razy w tych równoległych wersach, ale poruszam ten temat tylko po to, żeby trochę popchnąć poezję. W Księdze Przysłów 14:19 występuje zjawisko zwane przerwą czasownikową.

Często więc pierwsza linia zawiera całe stwierdzenie, a druga linia zawiera przerwę w czasowniku, zakładając, że jako słuchacz lub czytelnik podasz czasownik. Zatem czasownik jest pomijany lub jedna z jednostek jest pomijana . Mamy więc ABC, A, C i B zostało pominięte.

A potem zwykle, co się dzieje, gdy jeden element zostanie usunięty, inny element zostanie rozwinięty, aby linie miały tę samą długość. To będzie ABC, ABC, ABC, B zostanie usunięte, ale C będzie dłużej wzmocnione. Zatem A, C będą bardziej ekspansywne.

Na przykład w Księdze Przysłów 14:19: „Zło kłania się dobremu”. Zatem zło jest podmiotem, kłania się czasownikiem, dopełnienie jest przed dobrem. Druga linia to „bezbożni u bram sprawiedliwych”. „U bram sprawiedliwych” – co? Kłaniają się. Zatem w drugim wersie nie mówi się „kłania się”. To elipsa. To odpadło. Jest luka. Nazywają to przerwą.

I rozwalili tę jednostkę. Ale zwróć uwagę, że ostatni element, przedmiot „u bram sprawiedliwych”, ten drugi powiedział przed dobrymi, krótki i słodki. Ten, który mówi „u bram sprawiedliwych”, jest rozszerzony tak, że linie mają tę samą długość – można to nazwać rekompensatą.

Czasownik zostaje jednak pominięty i czasownik ma być dostarczony przez tłumacza. Nazywa się to przerwą czasownikową. Często się to zdarza. Dlatego poruszam tę kwestię tutaj, ponieważ zdarza się to tak często. Paralelizm syntaktyczny. Paralelizm syntaktyczny.

Ludzie nienawidzą składni, ale tutaj, w poezji hebrajskiej, pomaga. Więc słyszysz SVO, podmiot, czasownik, dopełnienie. SVO, podmiot, czasownik, dopełnienie. A czasami jest to SVOM, podmiot, czasownik, dopełnienie i modyfikator. Dlatego w Księdze Przysłów 10:12 jest mowa o „nienawiści”, podmiocie, czasowniku, „wzbudza”, dopełnieniu, „sprzeczności”. „Ale miłość”, podmiot, „przykrywa”, czasownik, „wszystkie zło”, dopełnienie. Jest to więc „Nienawiść, wzburzenie, niezgoda”, SVO. I druga linijka: „Ale miłość zakrywa wszelkie zło”, SVO. Co ciekawe w tym przypadku, co brzmi naprawdę dobrze po angielsku, „nienawiść wznieca niezgodę, ale miłość przykrywa wszelkie zło”. To piękna poezja antytetyczna. „Nienawiść wznieca niezgodę, ale miłość zakrywa wszelkie zło”.

To ciekawe po hebrajsku, nie taka jest kolejność. W języku hebrajskim kolejność to SVO, OVS. SVO, OVS. Czyli ABC, CBA. Kolejność jest odwracana w drugiej linii, tworząc strukturę chiastyczną. I myślę, że zanim powiedzieliśmy o chiasmie, jest to ABBA. Jeśli połączymy A, dwa A i dwa B, powstanie X. Po angielsku nazywamy to Chi [X], po grecku lub chi, niektórzy ludzie to bardziej chi, chi, chiasm. Dobra. Zatem chiasm to ABBA. Druga linia w kolejności jest odwrócona. Mamy tu więc strukturę chiastyczną i to jest po prostu fajna rzecz, jaką robią w języku hebrajskim ze strukturą chiastyczną.

Dobra. A teraz przysłowiowe figury retoryczne, przysłowiowe figury retoryczne. Nie podoba mi się to. Te figury retoryczne nie są błahymi rzeczami, którymi posypujesz przysłowie, aby w pewnym sensie uczynić je bardziej niezapomnianym, bardziej fantastycznym. Mamy więc te figury retoryczne, które po prostu podkrecają atmosferę w ten metaforyczny sposób.

Nie podoba mi się sposób myślenia w ten sposób. Bardziej podoba mi się sposób, w jaki dzisiejsi kognitywiści postąpiliby z lingwistyką kognitywną, podczas gdy nasze mózgi są nastawione na myślenie metaforyczne oraz metonimię i metaforę, metonimię i metaforę, te dwie rzeczy. We współczesnym językoznawstwie kognitywnym przeprowadzono obszerne badania nad metaforą i metonimią, które mogą nam pomóc w ogromnym zrozumieniu metafor i metonimii w pismach świętych w oparciu o kognitywistykę.

I naprawdę mi to pomogło. Ale i tak porozmawiamy, po prostu, to jest naprawdę bardzo uproszczone i trzeba przyjrzeć się ludziom zajmującym się lingwistyką kognitywną, co oni robią. Jest bogata, głęboka i dobra.

A teraz metonimia, czym jest metonimia? Kiedy jedno słowo lub fraza jest używana w miejsce innego, należy je zastąpić innym. Na przykład w Księdze Przysłów 27:24b napisano: „A korona nie jest pewna na wszystkie pokolenia”, „a korona nie jest pewna na wszystkie pokolenia”. Czy naprawdę mówimy o koronie? A może korona jest metonimią króla? A korona, czyli „król nie jest bezpieczny na wszystkie pokolenia”.

Zatem korona jest słowem zastępczym, które zastępuje słowo król. Korona oznacza króla. To się nazywa metonimia.

Zrobilibyśmy to po angielsku, powiedzielibyśmy, że zdecydował ława rezerwowych. Skład orzekający w sprawie sądowej, powiedzmy na sali sądowej, orzekł o składzie ławy. Cóż, to znaczy, że sędzia zdecydował, ale my nazywamy sędziego składem orzekającym.

Ławka jest tym, na czym siedzi i tak dalej. Albo zdecydował Biały Dom. Zdecydował Biały Dom.

I tak „Biały Dom zdecydował” tak naprawdę oznacza, że zdecydował prezydent lub dzisiaj prawdopodobnie zdecydował jego doradca z jego otoczenia, a potem mówią mu, co ma powiedzieć, mając nadzieję, że powie to, co oni powiedzieli. Ale w każdym razie, jak zdecydował Biały Dom, oznacza to, no wiecie, ludzi odpowiedzialnych, zdecydował prezydent. Nazywa się to metonimią. Jedno słowo zastąpiło drugie.

W innym wykładzie postaram się utrzymać, że bojaźń Boża jest metonimią. Imię Boże, odnoszące się do imienia Boga, „imię” jest w rzeczywistości metonimią samego Boga.

Zatem metonimia jest dziś niezwykle ważną kwestią w językoznawstwie kognitywnym i naprawdę warto ją studiować. Wiem, że wiele zrobiliśmy z metaforą i istnieją nowe sposoby patrzenia na metaforę. Istnieje kilka naprawdę fajnych sposobów patrzenia na metafory autorstwa Freda Putnama, mojego przyjaciela. Tak czy inaczej, wiele zrobił, jeśli chodzi o metaforyczne sposoby patrzenia na metafory w Biblii. I jest naprawdę, naprawdę bogata i naprawdę otwiera horyzonty. Trzeba to przestudiować.

Porównania. Porównania to porównania dwóch różnych dziedzin przy użyciu słów „jak” lub „jak”. Porównanie dwóch dziedzin, różnych dziedzin, użycie like lub as do odwzorowania jednej mapy na drugiej. W Księdze Przysłów 12:18 czytamy: „Słowa lekkomyślne przenikają jak miecz”.

„Nierozważne słowa przenikają jak miecz”. „Jak miecz” – miecz przeszywa i rani ludzi. Zatem słowa kłują jak miecz. Zatem „jak miecz” byłoby porównaniem. Byłoby to więc porównanie użyte w Księdze Przysłów.

Metafory. Metafory to porównanie dwóch dziedzin, w których nie używa się słów „jak” i „jak”. Na przykład w Księdze Przysłów 18:10 mamy stwierdzenie: „Imię Pana jest potężną wieżą”. Zapytacie więc: w jakim sensie imię Pana jest podobne do mocnej wieży? Co symbolizuje silna wieża? Bezpieczeństwo i ochrona oraz cała masa innych rzeczy.

Następnie możesz powiązać to z innymi rodzajami zabezpieczeń, takimi jak to, że imię Pana jest mocną wieżą, ale imię Pana jest także skałą. Albo, wiesz, możesz też uzyskać obrazy skały z takim samym bezpieczeństwem i ochroną. Jak więc skała jest powiązana z silną fortecą lub silną wieżą? I tak metafory, metafory są tym porównaniem.

Imię Pana jest jak potężna wieża. I stąd te metafory, porównania, metonimia, hiperbola. Hiperbola to przesada, która pomaga przystowiu skupić uwagę. "W miłości i na wojnie wszystko jest dozwolone." Czy to naprawdę oznacza wszystko? Zawsze masz na myśli wszystko? Ilekroć zobaczysz słowo „wszystko”, musisz zadać kilka pytań. Czy to naprawdę oznacza wszystko? „Cała Jerozolima wyszła na spotkanie Jana Chrzciciela”. Czy to prawda? Cała Jerozolima, wszyscy w Jerozolimie poszli zobaczyć Jana Chrzciciela? Nie, to hiperbola. To przesada, jeśli chodzi o nacisk. W Jana 5 był kaleka, który nie uciekł z sadzawki Bethesda. On nie przeszedł całej tej drogi i nie został ochrzczony przez Jana Chrzciciela w dół nad Jordanem z Jerozolimy. Zatem hiperbola jest przesadą, jeśli chodzi o podkreślanie. Dlatego też trzeba bardzo uważać, kiedy Biblia mówi hiperbolicznie, na przykład, jeśli zgrzeszy ci oko, wyłup je. Naprawdę zamierzasz to zrobić? Albo Jezus w Kazaniu na Górze, to hiperbola. To przesada, jeśli chodzi o nacisk. Nie oznacza to, że masz wydlubać oko, bo wtedy musiałbyś wydlubać drugie oko. Właściwie, to twoje serce też jest zepsute. Musiałbyś wyciąć serce. Nic by z ciebie nie zostało.

Tak czy inaczej, hiperbola jest przesadą, jeśli chodzi o nacisk. „Więc jedząc z królem, przyłóż nóż do gardła, jeśli masz skłonność do obżarstwa”. [Przyp. 23:2] Czy to oznacza, że faktycznie powinieneś przyłóż nóż do gardła, kiedy jesz z królem? Nie, on tylko ci mówi: hej, jedząc przed królem, zachowuj się kulturalnie. Nie popadaj w obżarstwo i nie przeżuwasz się, gdy jesteś przed królem, bo on to zobaczy i powie: „Hej, stary, ten facet to żartok”. Więc przyłóż nóż do gardła. To hiperbola. To przesada, jeśli chodzi o nacisk.

A teraz synekdocha. Synekdocha jest właściwie rodzajem metonimii. Zatem metonimia jest dużą kategorią. Synekdocha jest jednym z rodzajów metonimii. To coś w rodzaju „wszystkie ręce na pokład”. Kiedy mówisz „wszystkie ręce na pokład”, nie masz na myśli, że wszystkie ręce kładą ręce na twoim pokładzie. Masz na myśli to, że

„wszystkie ręce” reprezentują wszystkich ludzi. Zasadniczo w tym momencie angażują się wszyscy marynarze. Wszystkie ręce na pokład oznaczają, że w tym momencie wszyscy powinni się zaangażować. Wszystkie ręce oznaczają ludzi, którzy używają rąk. Tak więc język w Przysłów 17,7: „Język sprawiedliwych jest wyborym srebrem”. Język sprawiedliwych. Czy teraz mówi tylko językiem? Tak, srebrny język. Brzmi jak facet ze srebrnym językiem.

Jeden z ojców kościoła nazywał się Srebrny Język. Język sprawiedliwych jest wyborym srebrem. Srebro jest metaforą, a język sprawiedliwego mówi o całym sprawiedliwym i jego mowie.

Uosobienie. Personifikacja to kolejna figura retoryczna często używana w Księdze Przysłów 1-9, gdzie uosobiona jest mądrość. Idea mądrości, hokmah , w rzeczywistości uosabia się w osobie zwanej Panią Mądrości.

Kobieta próbuje więc ostrzec młodego mężczyznę przed Madam Folly, która będzie próbowała go uwieść. A mądrość uosabia się jako kobieta, która ostrzega. Tak więc mądrość woła na ulicach, Przysłów rozdział 1 werset 20. Ona się śmieje, Przysłów 1:26 . Zbudowała swój dom. Ona, mądrość, zbudowała swój dom w 9 rozdziale Księgi Przysłów. Mądrość jest zatem ukazana jako kobieta, która buduje swój dom, która śmieje się, ofiarowuje siebie i wzywa na ulicach. I to się nazywa personifikacja. Księgi Przysłów 1-9 będą miały wiele do powiedzenia na temat uosobienia mądrości.

A teraz przysłowiowe tematy i słownictwo. Przysłowie jest zdefiniowane, powiedzieliśmy krótkie dowcipne zdania. Jakie tematy są zwykle poruszane w mądrości? Oprócz wzorców dźwiękowych i paralelizmu oraz zwiększonego użycia figur retorycznych, przysłowiowy gatunek biblijny charakteryzuje się także pewnymi tematami i słownictwem, które wyznaczają jego przestrzeń pojęciową. Tematyka i słownictwo będą zatem wyznaczać jej przestrzeń pojęciową. Whybray ma wspaniałą listę słownictwa mądrościowego. Wymienię tutaj tylko niektóre. Ma ich o wiele, wiele więcej. Brak sensu wskazuje na kontekst mądrości. Głupcze, kiedy mowa o głupcu, w pewnym sensie rozumiesz, że jesteś na terytorium mądrości. Doradca, prosty czy prostak, szyderca, wnikliwy, mądry, dyscyplina, droga jest ogromnym tematem, kiedy widzisz drogę, jesteś na terytorium mądrości. Wiedza, rozeznanie, błogosławione i różne formy mądrości, hokmah , żeby wymienić tylko kilka.

Zauważyłem także, że fraza rzeczownikowa, fraza rzeczownikowa, NP, X z Y z Y, głowa sprawiedliwego, usta bezbożnego. Zatem X z Y – to wyrażenie jest również bardzo typowe w Przysłów, Przysłów 10:6, głowy sprawiedliwych, Przysłów 10:6. Kiedy więc to zrozumiecie, usta bezbożnego, głowę sprawiedliwego, powiecie: hmm, mądrość, rodzaj sposobu myślenia.

Często często używa się przeciwstawnych par słów. Istnieją więc pary słów, które są antytezą, antytezą, antonimami, a nie synonimami, ale antonimami. A zatem są

wśród nas mądrzy i głupi. A kiedy widzisz mądrych i głupich, bum, wyzwala kontekst mądrości. To terminologia mądrościowa. Być może zajmuję się tutaj literaturą mądrościową. Mądrzy i głupi, sprawiedliwi i niegodziwi. Kiedy widzisz prawy, niegodziwy, prawy, niegodziwy, prawy, niegodziwy, problem z niektórymi tłumaczeniami, w tym NLT, nad którym pracowałem, polega na tym, że nie są one tłumaczone przez cały czas „prawy, prawy”. Więc to nie jest sprawiedliwe, niegodziwe. Wiele razy przekłada się to na sadiq , prawy. Tłumaczą to jako boskie, pobożne i niegodziwe. I nie jestem pewien, czy kontrast faktycznie załamuje kontrast. A tak w ogóle, szkoda, że nie mogliśmy, to długa historia.

Ale w każdym razie sprawiedliwi i bezbożni, pilni i leniwi i pilni. I znowu te dwie przeciwstawne rzeczy: leniwy i pracowity. Pracowity ciężko pracuje, leniwy jest leniwy.

Zatem te przeciwieństwa : mądry/głupi, prawy/nikczemny, pracowity/leniwy lub leniwy. Kiedy widzisz, jak pojawiają się tego rodzaju antytezy, mówisz: hmm, to przysłowiowe terytorium. Głównymi tematami poruszonymi w Księdze Przysłów są prawi i niegodziwi. Temat mądry i głupi jest głównym tematem. Pracowity i leniwy to główny temat. Bogaci i biedni, to główny temat.

Tematyka przyjaźni. Księga Przysłów mówi wiele o przyjaciółach. Mowa, mowa, dużo się mówi. W Księdze Przysłów wiele mówi się o uwodzeniu i cnotliwych kobietach. Życie i śmierć, życie i śmierć. Mówi się tam o rodzinie. Jahwe i król, Jahwe i król są częstymi wyrazami w Przysłów. To są więc główne tematy. Jest facet, Derek Kidner, który wiele lat temu napisał małą książeczkę dla IVP dla InterVarsity Press Commentary on Proverbs. Wykonał wspaniałą robotę, wyodrębniając niektóre z tych głównych tematów. To dobre leczenie, książka Dereka Kidnera o Przysłowiach, krótka i słodka.

Tematy, których nie ma w Przysłów. Zrobiliśmy cały wykład na temat tego, czego nie ma w Księdze Przysłów. Zrobiliśmy to, czym przysłowie nie jest, a teraz robimy to, czym jest przysłowie. Nie znaleziono więc przysłowia. Nie ma wzmianki o świątyni, o kapłaństwie, o prorokach, o historii odkupienia, o wielkich dziełach zbawienia, o świętach Izraela, o wyjściu z Egiptu – to główne tematy, które odbijają się echem w całym Starym Testamencie. Nigdy nie występują one w Księdze Przysłów.

Samo przymierze, przymierze, nie znajduje się w Księdze Przysłów. Żadnego potępienia bałwochwalstwa. Bałwochwalstwo jest potępiane od jednego, mam na myśli, właściwie od trzeciego rozdziału Księgi Rodzaju, a prorocy narzekają na to.

Mam na myśli, że rozdział za rozdziałem za rozdziałem u Izajasza i Jeremiasza bałwochwalstwo jest potępiane, ostro potępiane w każdym miejscu Pisma Świętego, łącznie z Psalmami. Bałwochwalstwo jest potępiane, choć nigdy się o nim nie

wspomina, ani razu w Księdze Przysłów. Wybór imion osobistych, imion osobistych nie można znaleźć w Przysłowiach, z wyjątkiem tytułów.

Nazwy miejscowości nie znajdują się poza tytułami i nazwami miejsc, imionami ludzi, a także nazwami grup ludzi, Moabitami, Ammonitami, Edomitami, Gergezytami, Jebusytami, żaden z Ites i Tytes, Filistyni, nawet Filistyni, których wszędzie pełno ani razu nie wspomniano. Każda z pozycji i tytułów jest wymieniona raz w Księdze Przysłów. Zatem Księga Przysłów jest inna.

Tematy są różne. Sposób dyskusji jest inny. Zauważyliśmy to podczas innego wykładu, w którym uczestniczyliśmy.

Oto osiem głębokich klasyfikacji struktur, które chciałbym omówić. Rozwinęliśmy to na podstawie motywu i zrobiliśmy to na innym wykładzie, ale chcę tylko szybko o tym wspomnieć. To jest podstawa, rozmawialiśmy o strukturze powierzchni, strukturze powierzchni, gramatyce, SVO, podmiocie, czasowniku, dopełnieniu, podmiocie, czasowniku, dopełnieniu.

I rozmawialiśmy o modyfikacjach tego. Rozmawialiśmy o niektórych semantycznych słowach, słowach, dźwięku, dźwięku i sensie oraz o tym, jak dźwięk, halak, betom, yalak, betak i jak dźwięk faktycznie odbija się echem, „pośpiech niszczy” i Bóg stworzył ludzi, mężczyźni zarabiali pieniądze, coś w rodzaju MMMM. I tak brzmieć.

A teraz chcę przyjrzeć się głębokiej strukturze leżącej pod gramatyką i samym słowom, wiesz, mądrym i głupim, niegodziwym i prawym, powolnym, a pod spodem strukturze tych Przysłów. Podzieliłem więc to na temat i komentarz, a następnie przyjrzałem się konsekwencjom związanym z charakterem. Przeanalizowałem także Księgi Przysłów 10 do 15, które są tam zawartymi zdaniami.

I odkryłem, że istnieją takie konsekwencje charakteru, jest ich 152. Podaję wam kilka odniesień w Księdze Przysłów 10:2b, ale sprawiedliwość, „ale sprawiedliwość wybawia od śmierci”, konsekwencja charakteru, ale prawość wybawia od śmierci, charakter – śmierć, ale prawość wybawia od śmierci. To jest konsekwencja charakteru.

Jest ich 152. Jest to więc bardzo widoczna konsekwencja charakteru, główna, główna struktura leżąca u podstaw Księgi Przysłów, konsekwencja charakteru.

Akt charakteru. Przysłów 10:14a, mądry odkłada wiedzę, charakter, mądry człowiek, co robi? Przekazuje wiedzę. Zatem mądrze połów wiedzę, charakter, a potem działanie.

Ocena charakteru, numer trzy, ocena charakteru, Przysłów rozdział 10:20a, „język sprawiedliwych to wyborne srebro”, charakter, język sprawiedliwych. Pamiętajcie,

język sprawiedliwych, to coś w rodzaju wyrażenia rzeczownikowego, mówi wam, że to Przysłowia i mądrość. Język sprawiedliwych jest wyborynym srebrem. Srebro Choice używa metafory, aby powiedzieć, że jest to wartość. Masz więc ocenę charakteru.

Mamy więc konsekwencja charakteru, major, akt charakteru 70 razy. i ocena charakteru 16 razy w tej części Księgi Przysłów.

Masz działanie-konsekwencję 63 razy, Przysłów rozdział 10:17a, kto posłucha instrukcji, działaj, jest na drodze do życia, konsekwencja. Ktokolwiek postępuje zgodnie z instrukcjami, taki jest czyn, jest na ścieżce do życia.

Zatem konsekwencja czynu jest wykonywana 63 razy. Myślę, że badania, które przeprowadziłem na temat motywacji w Księdze Przysłów 10 do 15, to co pokazałem, było sprzeczne z poglądami Kocho i niektórych innych osób, które twierdzą, że czyn-konsekwencja jest główną strukturą leżącą u podstaw Księgi Przysłów, czyn-konsekwencja, 63 razy . Udało mi się jednak wykazać, że ponad 150 razy to było co? Konsekwencja charakteru.

Tak więc prawdziwym problemem w Księdze Przysłów nie są konsekwencje czynów, które są duże, ale konsekwencje charakteru, które są jeszcze większe. Tak więc, gdy mówisz o konsekwencjach czynów, zawsze pamiętaj: hej, pomyśl o tyłce swojej głowy, konsekwencje charakteru są większe i zobacz, czy przysłowie do tego pasuje. W rezultacie człowiek z owocu swoich ust spożywa to, co dobre.

Konsekwencja przedmiotu z owocu jego ust. Ocena pozycji, bogactwo bogacza, Przysłów 10:15, jest silnym miastem. Ocena przedmiotu.

A potem dwie ostatnie, ocena czynu: „kto kocha dyscyplinę, kocha wiedzę”. Działaj, kto kocha karność, Przysłów 12:1, kocha wiedzę.

A poza tym ten ósmy jest dość ciekawy, zarówno pod względem wyglądu, jak i rzeczywistości. To pozór i rzeczywistość: „Udaje się bogatego, a nic nie ma, udaje się bogatego, a nic nie ma”. Inny udaje biednego, choć ma wielkie bogactwo, rozdział Przysłów 13:7. Czyli ten wygląd kontra rzeczywistość. Zatem, mądry człowiek próbuje powiedzieć, rzeczy nie zawsze są takie, jakimi się wydają. Rzeczy nie zawsze są takie, jakimi się wydają.

Zatem konsekwencja czynu 62 razy, Koch, Van Rad i inni, konsekwencja czynu jest duża, ale sugeruję ci, że konsekwencja czynu jest 152 razy większa, jest prawie dwukrotnie większa niż konsekwencja czynu, jest podstawową strukturą Księgi Przysłów i czym jest przysłowie.

A teraz przysłowiowy sitz im leben, czyli sytuacja życiowa, sceneria, z której powstają przysłowia. Jakie są ustawienia, liczba mnoga? Proponowane są trzy ustawienia, z których wywodzą się przysłowia. Jednym z nich są szkoły i nauczyciele. Jednym z nich są rodziny i klan, rodzice, rodzina lub klan lub rodzice. To numer dwa. A numerem trzecim jest dwór królewski i uczeni w Piśmie, dwór królewski oraz uczeni w Piśmie i dworzanie.

A więc to są trzy miejsca, z których wywodzą się Przysłowia z Księgi Przysłów. Szkoły, rodzina i klan, dwór królewski i uczeni w Piśmie. A teraz szkoły, pozwólcie, że szybko je uderzę.

Nazywa się to sitz im leben. Jeśli kiedykolwiek byliście w literaturze technicznej, o sytuacji życiowej, sytuacji życiowej, jest to sytuacja, z której one się wywodzą, sytuacja, z której powstały.

Szkoły. Pierwsza wyraźna wzmianka o szkołach w Izraelu znajduje się w Ben Sirach 51:23, Ben Sirach 51: 23. Ben Sirach pojawia się około 180 roku p.n.e., ale czyli około 180 roku p.n.e., czyli około 150 lat po Aleksandrze Wielkim. A więc to jest Ben Sirach, to jedna z ksiąg apokryfów, ale jako pierwsza wspomina o szkołach w Izraelu, więc nie wspominaliśmy o tym wcześniej.

Argumentujemy za tym, że Przysłowia pochodzą ze szkół, w dużej mierze opartych na podobieństwach Egiptu i Mezopotamii. W Mezopotamii istniały szkoły, podobnie jak w Egipcie. Teraz Izrael jest swego rodzaju krainą pomiędzy. I tak przewidywano, że jeśli Mezopotamia będzie miała szkoły, Egipt będzie miał szkoły, prawdopodobnie Izrael też będzie miał szkoły, ale to przypuszczenie. Zamierzenie dydaktyczne Księgi Przysłów pasuje do środowiska szkolnego. To kolejny sposób, w jaki argumentują za szkołami.

Innymi słowy, nie wspominały o szkołach na początku historii Izraela.

Najwcześniejsza wzmianka dotyczy Bena Siracha, ale szkoły w Mezopotamii i Egipcie, a także dydaktyczny cel Księgi Przysłów pasują do środowiska szkolnego. Księga Przysłów 5:13: „Nie słuchałem głosu moich nauczycieli i nie nakłaniałem ucha do moich nauczycieli”. Dlatego tutaj, w Księdze Przysłów 5:13, wspomina o swoich nauczycielach i instruktorach. Zatem wydaje się, że nauczyciel i instruktor znajdują się w środowisku szkolnym. Taki jest dydaktyczny zamysł Księgi Przysłów 5.13. Ojciec, o którym mowa, słuchaj mojego syna, pouczeń twojego ojca, Przysłów 3.1, 4.1, cokolwiek.

Ojciec mówi, ojciec może być w roli nauczyciela w szkole. Może więc nazywać siebie ojcem, ale tak naprawdę jest nauczycielem. I może wziąć to określenie jako ojciec, ale tak naprawdę jest nauczycielem.

To kolejna rzecz, która sugeruje szkoły. Tak sugerowały szkoły, co było przedmiotem gorącej debaty, kiedy w Izraelu rozpoczęto naukę. A nie chcę wdawać się w tę całą wielką debatę.

Pochodzenie rodziny i klanu. Wiele przysłów afrykańskich powstaje w środowisku klanowym, plemiennym lub rodzinnym i tym podobnych. Często mówi się o ojcu i matce, ojcu i matce i synu.

Przysłów 4:1, 3, 4, oto synowie ojca, i uważajcie, abyście zyskali wnikliwość. Kiedy byłem synem z ojcem, czułem i jedynym w oczach mojej matki. Mówi więc o delikatnym, wczesnym wieku bycia pouczanym przez ojca i matkę.

Wygląda więc na to, że pochodzi ze środowiska rodzinnego. Nauczył mnie i powiedział: Niech twoje serce trzyma się moich słów, przestrzegaj moich przykazań i żyj. Moje przykazania, on mówi, on nie mówi przykazań Mojżesza, no wiecie, Micw, odnosząc się do przykazań Mojżesza.

Mówi: moje przykazania. Zatem ojciec tutaj, używając słowa przykazania, ma na myśli to, czego nauczył swoje dziecko. Przysłów 31:1, jest wyrocznią, nauczyła go jego matka, matka Lemuela, synu mojego łona. I możemy po prostu zobaczyć matkę rozmawiającą: O synu mojego łona, Lemuelu, mój syn, mój syn, rozmawia z królem Lemuelem. Wyrocznia nauczyła go od matki. Wydaje się więc, że jest to znowu pochodzenie rodzinne, mimo że rodzina królewska.

Tło ludowe można dostrzec w Księdze Przysłów 10:5: „Ten, kto zbiera się w lecie, jest synem roztropnym. Ten, który śpi w żniwa, jest synem, który przynosi wstyd”. No wiesz, spanie podczas żniw i praca podczas żniw wydaje się wywodzić się z folkloru.

A tak na marginesie, nie chodzi tylko o zbiory tych plonów, ale wydaje się, że istnieje także kontekst miejski, gdzie w Księdze Przysłów często jest mowa o mieście, bramach miejskich itd. oraz o królu, mieście bramach i królach, w Przysłów 16 i w wielu innych miejscach. Często wspomina się o królu i mieście. Nawet władcy potężnej wsi umieściliby to w kontekście miejskim.

Więc to nie jest tylko to, i nie można podzielić na dwa, bum, bam, to jest folk, to jest wykluczone, ci goście to banda rolników, to są mieszkańcy miast. To nie było do końca tak. Nie można więc zrobić takiego rozwidlenia. Ale w każdym razie pochodzenie rodzinne i klanowe, tak.

Dwór i skryba, teraz było mnóstwo pracy nad dworzanami, skrybami, królem i skrybami, królem i dworem królewskim w Księdze Przysłów. Król Salomon jest wspomniany w pierwszym rozdziale Księgi Przysłów, wiesz, w Księdze Przysłów Salomona, syna Dawida, króla Izraela.

OK, Przysłów 10:1, to są Przysłowia Salomona, OK. Nawet w Księdze Przysłów 25:1: „To są Przysłowia Salomona przepisane i zredagowane przez ludzi Ezechiasza”. I tak Ezechiasz jest królem i ma zbiór Przysłów Salomona i swoich uczonych w Piśmie, ludzie Ezechiasza je kopiują, więc utwórz rozdziały od 25 do 29.

Stąd pochodzą. Akcja rozgrywa się więc w czymś w rodzaju króla Salomona, króla Ezechiasza, króla Lemuela, jest to w 31. Akcja rozgrywa się w królewskim otoczeniu i króla Ezechiasza, jak wspomnieliśmy, króla Lemuela w rozdziale 31.

Mędracy, to są Przysłowia mędrców, rozdział 22:17, rozdział 24:23 i rozdział 30:1, wspomniano o mędrkach. Obecność króla jest obecna w wielu Przysłów, rozdziały 16:10 do 16, król, król, król, król, król. Jak postępować przed królem. Malkow widzi Księgę Przysłów 28, 29, nazywa ją „Podręcznikiem dla monarchów”, podręcznikiem dla monarchów lub podręcznikiem dla króla lub królów. Więc chcesz być dobrym królem? Spójrz na te Przysłowia, pomagają ci być dobrym królem. Podręcznik dla monarchów, w rozdziałach 28 i 29.

Wiele badań na temat skrybów mądrości przeprowadzonych przez gościa o nazwisku Leo Perdue przyniosło mnóstwo i naprawdę świetną pracę. Leo Perdue studiował pod kierunkiem Crenshawa, który wiele lat temu był w pewnym sensie dziadkiem studiów nad literaturą mądrości na Uniwersytecie Vanderbilt. Wydawało się, że w czasach nowożytnych wszystko się zmieniło. To tylko moja osobista opinia, ale pochodził z Vanderbilt wraz z Crenshawem i jego uczniami, Kovacsem i Perdue. Cieszę się, że niektórzy z tych chłopaków studiowali literaturę mądrościową pod kierunkiem Crenshawa. W pewnym sensie sprawa została przeniesiona na Uniwersytet Cambridge, gdzie Katherine Dell i jej studenci również prezentują kilka naprawdę interesujących rzeczy. Knut Heim, którego nagrałem w Denver Seminary, również robi kilka naprawdę interesujących rzeczy.

Tak współcześnie, przepraszam, analogie z Egiptem i Mezopotamią. Uczeni w Piśmie zajmują się egipską literaturą mądrościową i mezopotamską literaturą mądrościową. Problem w tym, że trzeba zachować ostrożność. Golka i Westermann na podstawie afrykańskich porównań wykazali, że przysłowie o żniwach ziemi można z łatwością napisać na dworze królewskim. To ważna informacja.

Zatem przysłowie mówiące o synu zbierającym i zbierającym plony można było powiedzieć także na dworze królewskim. I uczyli się afrykańskich przysłów. Dlatego nawet niektórzy członkowie rodziny królewskiej mówią teraz o żniwach, ponieważ jest to rodzaj kultury dymorficznej, w której to, co miejskie i bardziej wiejskie, łączy się w jedno.

I nie ma między nimi dużej różnicy. I tak zauważają Westermann i Golka. Zatem trzeba bardzo uważać, mówiąc, że to, że w obrazach przedstawiono obrazy

przedstawiające wiejskie rolnictwo, nie musi koniecznie oznaczać, że nie pochodzą one z dworu królewskiego.

Teraz wielka zmiana. Przepraszamy, to trwa tak długo, ale teraz mamy przysłowiowe formy. Jakie są formy przysłów? Rozmawialiśmy o strukturze powierzchniowej, poezji, dźwięku i sensie oraz o różnych rzeczach, skąd wzięły się przysłowia, o szkołach, dworze królewskim lub rodzinie.

Widzieliśmy kategorie konsekwencji w głębokiej strukturze, konsekwencje charakteru, konsekwencje czynów. Teraz chcemy przyjrzeć się, czym są właściwie mikroformy lub nazwać te mikrogatunki małymi jednostkami używanymi w przysłowiach. Są one zapisane w kontekstach historycznych, takich jak Nimrod, potężny myśliwy przed Panem, Księga Rodzaju 10.9. Jak mówiliśmy w dawnych czasach, był jednoliniowy, był taki, przepraszam, jak Nimrod, potężny myśliwy przed Panem.

A więc jednoliniowy. W przysłowiach wszystkie są dwiema liniami, dwukropkiem i często są przeciwstawnymi równoległościami. I tak wtedy ludzie mówili, no cóż, potem przeszli od jednej linijki, a potem z czasem rozwinęli się w poetyckie dwie linijki.

To zbyt uproszczone. Nie można przejść od jednej linijki liczby pojedynczej do dwóch, powiedzmy, że zachodzi tam ewolucja. To zbyt uproszczone.

Nie pasuje to do starożytnych bliskowschodnich wzorców kolekcji i tym podobnych. W Księdze Przysłów wyraźnie widać dwa typy form literackich. Teraz są to duże typy.

Instrukcje znajdują się w Przysłów 1-9. Instrukcje te znajdują się w rozdziałach 1-9 Księgi Przysłów, a także w rozdziałach 22-24 i rozdziale 31, wersety 1-9. Zatem w dużej mierze jest to 10 instrukcji z Przysłów 1-9.

Instrukcje znajdują się także w rozdziałach 22-24. A potem zdania. Zdania te znajdują się w Przysłów 10-22 i 25-29.

Przysłów 10-22, a następnie 25-29 to te powiedzenia. „Syn mądry jest radością dla ojca, syn głupi jest smutkiem dla matki”. Powiedzenia zdania.

Zatem Księga Przysłów jest podzielona na te instrukcje, 10 instrukcji, rozdziały 1-9, zdania znajdujące się później w rozdziałach 10 i następnych, przy czym 22-24 są tam w pewnym sensie osadzone. Teraz trochę przysłowiowych form. Słowo przysłowie, jak powiedzieliśmy, mashał .

Mashał może być używany, jak powiedzieliśmy wcześniej, do oznaczania różnych gatunków. Można go zatem używać jako popularnego powiedzenia, można go

używać jako aforyzmu literackiego, można go używać jako szyderczej pieśni, można go używać jako przysłowia, alegorii, a właściwie to, co tutaj dodałem, to prorocze wyrocznie Balaama nazywają się maszalim . Ich liczba to 23-7.

Prorocze wyrocznie Balaama również zaliczane są do terminu mashal , co jest tam tłumaczone jako przysłowia. Teraz przysłowiowe formularze, instrukcje. Tak więc oto nasza pierwsza przysłowiowa mikroforma, instrukcja.

Instrukcje zaczynają się w ten sposób: rozdziały Przysłów 1-9, 10 instrukcji, Przysłów 22-24. Są to więc głównie te dwie sekcje, Przysłów 1-9. Kiedy zaczynasz czytać Księgę Przysłów, są to dłuższe wykłady lub instrukcje. „Posłuchaj, synu, pouczeń swego ojca. Nie zaprzeczaj naukom swojej matki” – tego typu rzeczy. „Słuchaj, synu, poleceń swego ojca”.

Fox dzieli instrukcje zawarte w Księdze Przysłów 1-9 na 10 wykładów ojca i syna. Rozdział 1 wersety 8-19, rozdział 2, 1-22, rozdział 3, 1-12 i tak dalej, i tak dalej. Tam możesz zobaczyć liczby.

Pomiędzy tymi instrukcjami a ojcem jako dzieckiem instrukcji, te 10 wykładów ojca z synem to pięć przerywników. Tak więc bum, bum, bum przerwy pomiędzy nimi. A to jest Przysłów 1:20-33 i rozdział 3:30, rozdział 6:1-19 i tak dalej.

I rozdział 8, cały rozdział tam, rozdział 9, cały rozdział tam i tak dalej. Nazywa się to interludiami. I tak ma 10 instrukcji ojca i syna.

„ Słuchaj, mój synu, poleceń swego ojca” z tymi przerywnikami, pięcioma przerywnikami wrzuconymi pomiędzy rozdziałami w rozdziałach 1-9. A teraz forma instrukcji. Jaka jest forma? Po pierwsze, masz połączenie. Po pierwsze, masz „wezwanie, które możesz usłyszeć”.

„Posłuchaj, synu, pouczeń swego ojca”. Słuchaj, mój syn jest w rozdziałach 2:1, 3:1, 4:1 i 5:1. Tak zaczynają. „Słuchaj, mój synu” – s hema , usłysz, usłysz mój synu, to jest wezwanie do usłyszenia lub słuchania.

Zatem po wezwaniu do słuchania następuje wezwanie. Słuchaj i nie opuszczaj nauki swojej matki. Na przykład rozdział 1:8, rozdział 2:1b do 5, rozdział 3.1, rozdział 4.1, rozdział 5.3. Te nawoływania: słuchaj, synu mój, słuchaj, synu mój, nie opuszczaj, są nawoływaniem.

Zwykle istnieje wyraźna motywacja. Zatem w pouczeniu następuje wezwanie do wysłuchania, napomnienie, a następnie motywacja. Motywacją jest zwykle, jak powiedzieliśmy, kiedy robiliśmy zdania motywacyjne, zwykle było to ki „za” lub „ponieważ”. „Będą one bowiem girlandą dla twojej głowy”. Przysłów rozdział 1.9, rozdział 2.6, 3.2 i 5.3. Istnieje wyraźna motywacja, że dadzą ci życie i bogactwo lub dlatego, że coś takiego.

A teraz, numer cztery, właściwa lekcja. I tak w rozdziałach Księgi Przysłów 1:10 do 16 przysłowiowy mędrzec-ojciec daje lekcję. A potem zwykle zostaje to zakończone, po piąte, to jest zakończone. A zakończenie często może być przysłowiem.

Na zakończenie próbuje przypieczętować transakcję, umieszczając przysłowie przypieczętujące umowę i mówiąc: „Tak, zobacz, że nawet to przysłowie o tym wie”. Jakie to bezsensowne rozkładanie sieci na oczach ptaków. Więc wyjdź stamtąd. Nie bądź, bądź mądrzejszy od ptaka. Kiedy widzisz, jak przychodzą z siatką, ci chuligani próbują nakłonić cię do użycia przemocy. Wyoś się stąd. Nawet, nawet głupi ptak odlatuje, gdy widzi, że ktoś go goni z siecią. Używa więc przysłowia: nawet ptak odlatuje, gdy goni go sieć. To tak w formie instrukcji.

Zawiera 10 wykładów podzielonych na trzy podzbiory. Jest tam wezwanie do praktykowania, a kilka instrukcji to wezwanie do praktykowania, wezwanie do pamiętania i posłuszeństwa, rozdział trzeci, rozdział czwarty. Ostrzeżenie przed nielegalnymi stosunkami seksualnymi, które jest dość obszerne w Księdze Przysłów, Przysłów piątych, rozdziale szóstym, wersetach od 20 do 35 i rozdziale siódmym.

Zatem rozdziały piąty i siódmy oraz koniec rozdziału szóstego mówią o ostrzeżeniu dotyczącym nielegalnych stosunków seksualnych i jest to dość wyraźne i tym podobne. A to jest 10 instrukcji. Przerwywniki to przemówienia Pani Mądrości wychwalające jej instrukcje.

Zatem Pani Mądrość jest tutaj uosobieniem. Mądrość przemówi. Ona jest kobietą i ona będzie przemawiać i wychwalać swoje nauki.

Zwróć uwagę, że kobieta udziela wskazówek w mądrości. Czy dobrze jest pozwolić kobietom mówić? Tak, to jest Pani Mądrość, która wychwala swoje instrukcje w rozdziałach 10 Księgi Przysłów lub w jednym wersecie od 20 do 20, 33, które odwracają jej cnoty w rozdziałach 9 i 31. A tak przy okazji, pozwól mi to zrobić, póki tu jestem i myślę o tym.

To dla mnie bardzo interesujące. Księga Przysłów zaczyna się od przemówienia Pani Mądrości w pierwszym rozdziale, gdzie wychodzi i woła wszystkich ludzi, aby proszę, weszli. Pani Mądrość, ofiaruję się dobrowolnie, ale ty musisz się odwrócić i porzucić swoje proste drogi.

Zaczyna się od Pani Mądrości, a następnie 31 rozdziałem Księgi Przysłów i, jak sądzę, kończy się na Pani Mądrości. A jeśli czytacie 31 rozdział Księgi Przysłów, myślę, że jest to opis tego, jak Pani Mądrość, jak to jest być poślubionym Pani Mądrości, jak ona będzie wam służyć. Zatem w pewnym sensie myślę, że 31. rozdział Księgi Przysłów nie dotyczy prawdziwej kobiety, ale dotyczy Pani Mądrości, tej personifikacji Mądrości, tak że Przysłów zaczyna się od Pani Mądrości i kończy na Pani Mądrości.

Tak to jest umawiać się z Madam Wisdom. I tak to jest być żonatym z Madame Wisdom i jak ona będzie ci służyć. Ale tak na marginesie, niewiele osób się ze mną w tej kwestii zgadza. Więc postaw to, wiesz, mówię, postaw znak zapytania przy tym. Może to tylko jedna z moich dziwnych rzeczy, ale naprawdę myślę, że to rodzaj początku i końca, Madam Wisdom i Madame Wisdom są poślubione jej, Przysłów 31, cnotliwej kobiecie VW. Dobra.

Teraz Przysłowia instrukcje dotyczące prawdziwych zdań. Właśnie to zrobiliśmy, Przysłów 1-9. Teraz chcę porozmawiać o upomnieniach.

Napomnienie jest zwykle koniecznością. To rozkaz. To jak „strzeż swojego serca, bo z niego pochodzi życie”. Przysłów 4:23, strzeż swego serca. Napomnienia można znaleźć zarówno w mezopotamskiej, jak i egipskiej literaturze mądrościowej. Najwięcej napomnień znajdujemy w Księdze Przysłów 1-9 i 22-24.

Udało Ci się uzyskać połączenie? Przysłów 1-9, 22-24, to samo, co widzieliśmy w instrukcjach, ale napomnienia w tych fragmentach są również ciężkie. Architektoniczna formuła upomnienia jest wezwaniem do słuchania i warunkiem, jeśli to zrobisz, a następnie imperatywem: zrób to lub nie rób tego. Dobra.

Zrób to albo nie rób tego. A potem jest motywacja, klucz, bo i instrukcja podsumowująca. I tak pojawiają się te napomnienia i upominają.

Albo ostrzegają, albo zabraniają, może tak to można powiedzieć, zabraniają działalności, zakazują lub nakazują, rób to lub nie rób tego. I zazwyczaj są to rzeczy o charakterze imperatywnym. Na przykład, wszyscy znamy Księgę Przysłów 3-5: „Zaufaj Panu całym swoim sercem”. To jest imperatyw. To mandat. Zrób to, z nakazem, „zaufaj Panu całym swoim sercem”.

A potem dlaczego? Jaka jest motywacja? On wyprostuje twoją ścieżkę. To jest motyw. Masz więc przykazanie, całym sercem zaufaj Panu. Jaki jest motyw? Ponieważ „on wyprostuje twoją ścieżkę”. Więc to jest upomnienie. Napomnienie może być pozytywne, nakazem, zaufaniem Panu, lub może być negatywnym zakazem.

Mój synu, nie zadawaj się z chuliganami, którzy próbują oszukać ludzi z Przysłów 1 – Zakazy. Zakazy mają tę samą formę, ale w formie negatywnej. Przysłów 3:11: „Nie gardź karceniem Pana”.

Zatem byłby negatyw. Nie gardź karnością Pana. Dlaczego? Ponieważ Pan karci tych, których kocha.

Masz, nie gardź karą Pana, negatywną, po prostu czymś w rodzaju imperatywu, ponieważ wyjaśniasz tam motyw. Zatem w Księdze Przysłów 23:3-14 znajduje się

szereg napomnień. Mamy więc ciąg tych elementów i sposób, w jaki wszystkie są ze sobą powiązane. Nie pogardzaj jego przysmakami. Nie trudź się, aby zdobyć bogactwo. Nie jedz chleba skąpca. Nie mów do słuchania głupca. Nie przesuwaj starożytnego punktu orientacyjnego. Nie odmawiaj dziecku dyscypliny.

Więc to jest: nie, nie, nie. To są zakazy, zabranianie rzeczy. Jest to zapisane w formie napomnienia, Księga Przysłów 23:3-14, w pewnym sensie łącząc je ze sobą.

A teraz kolejny, całkiem zabawny. Nazywa się to powiedzeniem liczbowym. Jest to więc kolejna rzecz z mikrogatunku w „Przysłowia”, wielkich Przysłowia.

To mikro, jedna z form, jakie przybiera mądrość. Nazywa się to powiedzeniem liczbowym. I pozwól mi się tym pobawić. Myślę, że w dużej mierze są to powiedzenia liczbowe, które można znaleźć głównie w 30. rozdziale Księgi Przysłów. 30. rozdziale Księgi Przysłów, masz ich mnóstwo. Trzy rzeczy są dla mnie zbyt zdumiewające [por. 6:16].

Widzisz tam numer? „Trzy rzeczy są dla mnie zbyt niesamowite. Cztery, nie rozumiem. Droga orła na niebie, droga węża po skale, droga statku na pełnym morzu i droga mężczyzny z kobietą”.

Widać, że wykorzystuje wszystkie tego rodzaju naturalne rzeczy. I wtedy pojawia się puenta numer cztery. Bo trzy rzeczy są niesamowite, czterech nie rozumiem.

Na trzy i na cztery, takie rzeczy. A potem droga mężczyzny do kobiety. Wzór jest taki, że są X i X plus jeden.

Zatem jest ich trzech, a potem czterech i tak dalej. Przykłady można znaleźć głównie w 30. rozdziale Księgi Przysłów, ale także w rozdziale 6, wersety 16–19, 26 i tak dalej. Amos 1 i 2 to prorok, który używa tego do trzech grzechów przeciwko Damaskowi i do czterech: Ja przyjdę i zniszczę Damaszek. I za trzy grzechy i za cztery, Edom je, ponieważ to uczyniłeś. Za trzy grzechy i za cztery, Moabie, ponieważ to uczyniłeś. I tak Amos używa trzech plus cztery jako struktury, którą można wykorzystać także w swoich proroczych sprawach.

Chcę więc powiedzieć, że nie są to tylko mądrości, ani tylko Przysłowia. Mikrogatunek został bardzo skutecznie użyty w Amos 1 i 2 w wypowiedziach proroczych. Liczbowe powiedzenia czerpią z natury, społeczeństwa, etyki, a nawet teologii i Hioba. To są liczby.

Są też rzeczy lepsze od powiedzeń i lepsze od powiedzeń. Mamy rzeczy, prawych i niegodziwych, leniwych i pracowitych, mądrych i głupich. To rodzaj konfiguracji binarnej.

Lepsze niż Przysłowia trochę to zamazują, lepszy biedny człowiek, który chodzi w swojej prawości, niż ten, który ma krzywą mowę i jest głupcem. Przysłów 19:1. Bryce i Ogden napisali na ten temat dwa artykuły lepiej niż powiedzenie i są to w sumie świetne artykuły. Nowoczesna forma byłaby lepsza późno niż wcale, lepiej późno niż wcale.

Swoją drogą, Amenemope w egipskiej literaturze mądrościowej ma też lepsze od Przysłów. Lepszy jest chleb ze szczęśliwym sercem, niż bogactwo ze zmartwieniami. Brzmi jak niektóre przysłowia, prawda? Lepszy jest chleb ze szczęśliwym sercem, niż bogactwo ze zmartwieniami.

Zatem lepsze X niż Y jest często rozszerzane, a następnie lepsze jest A plus X niż B plus Y. Często bierze się to z poczwórnej rzeczy po dwa. Lepsze A plus X niż B plus Y. Na przykład w Księdze Przysłów 16:8 można przeczytać: „Lepiej trochę w sprawiedliwości, niż wielkie bogactwo bez sprawiedliwości”. Zatem lepsze jest A plus X niż B z Y. „Lepsza jest odrobina sprawiedliwości, niż wielkie bogactwo bez sprawiedliwości”.

Jest też Przysłów 12:9, 17:1, 19:1 i 21:9. Często występuje zjawisko sparowane. Omówiliśmy to w parach Przysłów i tych lepszych niż powiedzenia. Zwykle są one rozdzielone, ale w Księdze Przysłów 15:16 i 17 są dwa, które są lepsze od Przysłów, jeden po drugim.

Istnieje zatem pewna odmiana. Pamiętasz, jak rozmawialiśmy o przekręcaniu przysłów i ich odmian? Nie ma dobrych przysłów. Jest coś lepszego niż Przysłowia. Nie ma dobrych przysłów.

Można je znaleźć w rozdziałach 17.26 i 18.5. Przysłowie typu „to nie jest dobre”. Jest to więc forma przekręcenia lepszych niż powiedzeń.

Istnieją powiedzenia porównawcze. To kolejna gałąź powiedzeń porównawczych. Są one używane jak lub jako analogiczne porównanie jednej dziedziny z drugą. W Sumerze, w Księdze Przysłów Sumeru, mamy „jak pies, który nie miał gdzie spać”. Jest jak pies, który nie ma gdzie spać. Jak miasto w samej Księdze Przysłów, w Księdze Przysłów 25:28, „jak miasto o zburzonych murach jest człowiek, któremu brakuje panowania nad sobą”. „Jak śnieg w lecie i deszcz w czasie żniw, tak honor nie przystoi głupcowi”. „Jak wróbel lecący, jak jaskółka lecąca, tak bezprzyczynowa klątwa nie spada” – Przysłów 26:1 i 2 i tak dalej. W Księdze Przysłów 25 i 26 występuje duża koncentracja podobnych grup porównawczych. Zatem w rozdziałach 25 i 26 Księgi Przysłów jest wiele podobnych – Przysłów w tych grupach, Przysłów 25 wersetów 28 do 26.2, co w pewnym sensie pokazuje, że 25:28 odnosi się do 26.2 pokazuje, że prawdopodobnie podział rozdziałów pomiędzy rozdziałami 25 i 26 jest prawdopodobnie w niewłaściwym miejscu.

I powiedzieliśmy, że kiedy indziej rozmawialiśmy, podziały na rozdziały zostały dodane w XII lub XIII wieku naszej ery. Zatem podziały rozdziałów nie są natchnione przez Boga. Zostały one dodane przez biskupa.

Doktor MacRae zawsze mawiał, że biskup jedzie na koniu i czasami jedzie do przodu, a czasami do tyłu. Kiedy więc dochodzimy do podziału na rozdziały, zawsze musisz zadać sobie pytanie, czy należy je połączyć? Czy jest tam Janus, gdzie patrzysz w przód i wstecz? Jakie są tam połączenia? Zatem w 25:28 do 26.2 widzimy, że podział rozdziałów został prawdopodobnie umieszczony w niewłaściwym miejscu, ale pozostawimy to do późniejszych dyskusji.

To obrzydliwe powiedzenie, obrzydliwe powiedzenie: Oto droga niegodziwych, jest obrzydliwością lub Pan nienawidzi. Myślę, że tak to tłumaczy ESV. Droga bezbożnych jest obrzydliwością dla Pana, Przysłów 15:9, w przeciwnym razie Pan się tym brzydzi. Niektórzy błędnie sugerowali, że Przysłowia wspominające Jahwe lub Pana zostały później dodane do wczesnego, bardziej świeckiego zbioru przysłów.

Innymi słowy, kiedy McKane pisał swój komentarz, nie został on obecnie zaakceptowany, został obalony, ale w dużej mierze miał charakter świecki, wypowiedzi były świeckie, a następnie w zasadzie przekształciły się w ten wspaniały materiał teologiczny. Więc to tam wypowiedzi Jahwe lub wypowiedzi obrzydliwe, obrzydliwe dla Pana, zostały dodane później, w miarę jak ewoluowały od świeckiego do świętego. To rozróżnienie zostało teraz obalone zarówno przez przysłowia sumeryjskie, na które właśnie patrzyłem dziś rano, jak i przez przysłowia egipskie i tak dalej, i tak dalej, gdzie bogowie są wspomniani we wszystkich najwcześniejszych zestawach przysłów.

Wręcz przeciwnie, niektóre z najwcześniejszych zbiorów sumeryjskich również mają tę formę, która nawiązuje do bóstw. Śmierć nie jest oczyszczona i jest obrzydliwością dla Utu. Alster wspomina, jak sumeryjskie, bardzo wczesne przysłowie, śmierć nie zostaje oczyszczona. Są obrzydliwością dla Utu, boga Sumeru. Tam także fałszywa waga jest obrzydliwością dla Pana, lecz w dokładnej wadze jest Jego upodobaniem, Przysłów 11:1.

Przeciwstawny paralelizm, obrzydliwość, jest obrzydliwością dla Pana i to jest Jego rozkoszą. Zwykle, w przeciwstawnym paralelizmie, ta jedna rzecz jest obrzydliwością dla Pana, ale to jest Jego rozkoszą.

Zatem jest napisane, że fałszywa równowaga jest obrzydliwością dla Pana, lecz dokładna droga jest Jego upodobaniem. Zatem obrzydliwość i rozkosz są ze sobą powiązane w antytetycznym paralelizmie. Oto jedno, które większość z was zna i które jest błogosławieństwem.

Błogosławieństwo to przysłowie rozpoczynające się od słowa błogosławiony, ahere lub baruk . W języku hebrajskim jest kilka słów oznaczających błogosławiony i nie chcę wdawać się w różnice w tłumaczeniach. Ale błogosławieństwo, czy też makaryzm , jak to nazywają, zaczyna się, gdy mówię błogosławieństwo, prawie wszyscy myślą o Kazaniu na Górze w Błogosławieństwach. Błogosławieni czystego serca, albowiem oni Boga oglądać będą. Błogosławieni ubodzy duchem. I tak otrzymujecie błogosławionych o czystym sercu i błogosławionych, którzy łakną i pragną sprawiedliwości z Przysłów.

To jest w Ewangelii Mateusza 5, w Kazaniu na Górze. Nawiasem mówiąc, znajduje się to także w Psalmach. Jak zaczyna się Psalm? Psalm 1 jest uważany za Psalm mądrości.

Toczą się wielkie debaty na ten temat, co jest mądrością, czyli mądrością Psalmów. Ale „Błogosławiony ten, kto nie chodzi za radą bezbożnych, nie staje na drodze grzeszników i nie zasiada na tronie pogardliwych. Ale ma upodobanie w prawie Pańskim”.

Błogosławiona osoba. A zatem zaczyna się od Psalmu 1:1, który zaczyna się od słów „błogosławiony człowiek” lub „błogosławiony”. Pojawia się również w instrukcjach egipskich.

A w Księdze Przysłów 8:32, wersecie 34, rozdziale 29:18 i Księdze Przysłów 18:14 czytamy: „Błogosławiony ten, kto zawsze boi się Pana”. Tu jest. Przysłów 28:14: „Błogosławiony, kto się boi Pana, zawsze boi się Pana”. Nazywa się to błogosławieństwem lub makaryzmem , to inna nazwa.

Otóż, wypowiedzi Jahwe, są to wypowiedzi, które wspominają imię Pana. Tłumaczymy Lord przez duże L, duże R, duże L, duże O, duże R, duże D i wszystkie są pisane z dużej litery.

Jest to zastępstwo Adonai słowa Jahwe, które jest najświętszym imieniem Boga. Jahwe zanotował 375 powiedzeń, które są interesującym imieniem Salomona. Jeśli weźmiesz imię Salomona, będzie ich 300, co oznacza 375.

Nie mieli osobnego systemu liczbowego i alfabetu. Więc ich alfabetu używali do oznaczania liczb. A jeśli weźmiesz imię Salomona, będzie ich 375. Jest 375 Przysłów. Z tych 375, 55 lub 15% to wypowiedzi Jahwe. 15% to wypowiedzi Jahwe.

W rozdziałach 15 i 16 Księgi Przysłów występuje duża koncentracja wypowiedzi Jahwe w rozdziałach 15 i 16 Przysłów. Sekcja 15:33 do 16:9 to skoncentrowany zbiór wypowiedzi Jahwe, po którym w 16:10 do 15 następuje seria Królów powiedzenia, powiedzenia Malaka, powiedzenia króla. Mamy więc serię wypowiedzi Jahwe, po których następuje seria wypowiedzi Króla.

To znowu odzwierciedla rodzaj dworzanina, mędrca, pochodzenie dworskie niektórych z przysłów króla Salomona. Inklusio rozpoczyna i kończy księgę bojaźnią Pańską. Bojaźń Pańska jest początkiem poznania. Rozdział 1:7 i Przysłów rozdział 31:30, bojaźń Pańska. To kobieta, która boi się Pana. Zatem zaczyna się i kończy bojaźnią Pańską.

I tak, istnieje wiele bojaźni Pańskiej, to jedno z tych powiedzeń Jahwe. Na poziomie zbiorczym Heim odnotowuje to w Przysłów 21:1 do 32. A wypowiedzi Jahwe w wersetach 1 do 3. B to pracowitość w wersecie 5. C to zrzędliva żona w wersecie 9. C prime to zrzędliva żona werset 19. Następnie lenistwo w wersecie 25, w przeciwieństwie do pilności z powrotem w punkcie B. A potem kończy się słowami Jahwe w wersetach od 30 do 31. Zatem Heim postrzega 21. rozdział Księgi Przysłów jako rodzaj mini-zbioru i to jest interesujący pomysł.

I myślę, że Heim jak zawsze lub zwykle poradził sobie z nim dobrze. Odrabia pracę domową. Przeciwnie, przysłowia, przysłowia, które w czasach sumeryjskich są ze sobą sprzeczne.

Swoją drogą, niektóre z nich są paradoksalne. Myślę, że niektóre z nich zostały zrobione w celach humorystycznych. I tak w czasach sumeryjskich mówi się: „z 3600 wołów nie ma łajna”.

Naprawdę? Czy Bill Gates napadł na niego, żeby zabrał cały ten metan? Nie, to dzieje się w czasach sumeryjskich. Jest napisane: „Z 3600 wołów nie ma łajna”.

Współczesne przysłowia są takie. Nieobecność sprawia, że serce staje się bardziej czułe, czy też jest poza zasięgiem wzroku, poza umysłem? Może to przekręcone przysłowie. Nieobecność sprawia, że serce błądzi. Przysłowiowe pojedynki.

Miałam taki przypadek z córką. Powiedziałem to wcześniej. Moja córko, są ludzie nocy i ludzie poranku, prawda? I próbowałem, kiedy się ożeniłem, próbowałem z żoną jako nocny człowiek.

Próbowałem ją zmienić na poranną osobę, bo przecież wczesny robak łapie robaka. I po wielu latach zdałem sobie sprawę, że zajęło mi to wiele, wiele lat. Trochę wolno się uczyć w tych sprawach. I tak w końcu zdałem sobie sprawę, że jest nocną osobą. Najlepiej pracuje między północą a 2 w nocy. Ja najlepiej pracuję od 5:30 do około 9 rano. Dobra.

Więc próbowałem namówić moją córkę, żeby wstała z łóżka, bo musieliśmy biec do szkoły i tym podobne i zabrać ją. Więc jej to zacytowałem. „Wczesny ptak łapie robaka”. „Wczesny ptak łapie robaka”. I z czym wróciła? Bez rażącego oka moje córki, obie córki i moje dzieci są w rzeczywistości mądrzejsze ode mnie jako ich rodzic, ale ona właśnie wróciła, prawie nawet nie mrugając okiem. Powiedziałem: „Wczesny ptak łapie robaka”. Mówi: tak, tato, „ale druga mysz dostaje ser”.

Pomyśl o tym. „Wczesny ptak łapie robaka”. A potem zaprzeczyła temu, mówiąc: „tak, ale druga mysz dostaje ser”. Nie wiem, skąd ona to wzięła. Nie tego jej uczyłem. Ale tak czy inaczej, ona po prostu przysłała i zrobiła bam. I ona mnie dostała.

Zauważamy to w rozdziale Przysłów 26:4 i 5: „Nie odpowiadaj głupiemu według jego głupoty, abyś sam nie był do niego podobny”. Następny werset: „Odpowiedz głupiemu według jego głupoty, aby nie był mądry we własnych oczach”. Więc rozbija więzy. Te sprzeczne lub paradoksalne Przysłowia przełamują pasmo prób uniwersalizacji i dogmatyzacji Przysłów. Nie możesz tego zrobić.

Nie da się ich tak izolować i uniwersalizować. Jest bardziej wielosytuacyjny i używa się ich w różnych sytuacjach. Ale wróć i spójrz na ten film, który nakręciłem na temat rozdziałów Przysłów 26:4 i 5, aby odpowiedzieć głupcowi lub nie odpowiedzieć głupcowi.

Ale niektóre z tych rzeczy mają być zabawne i mamy do czynienia z rodzajem przekomarzania się, czymś w rodzaju konkursu mądrości pomiędzy mędrkami, jeśli można tak powiedzieć. Zatem teraz jednostki kompozycyjne, Septuaginta, Septuaginta lub LXX, porządkują zbiory. I tak na przykład w 30. rozdziale Księgi Przysłów wersety od 1 do 14 znajdują się w rzeczywistości po rozdziałach 24, 22.

Tak więc, Księga Przysłów 30, która jest tutaj, w Septuagincie, greckiej Septuagincie, dokonano greckiego tłumaczenia. Nie chcę wdawać się w dyskusje na ten temat, ale jak mówię, rok 200 p.n.e. Zatem około 200 roku p.n.e. wzięli tekst hebrajski i przetłumaczyli go w Aleksandrii na grecki. I OK, jest tam mnóstwo historii, które znamy. W każdym razie zabrali rozdział 30 i przynieśli go z powrotem. Jest więc po rozdziale 24:22. I przenieśli rozdział 30 wersetów 15 do rozdziału 31:9 i umieścili go po rozdziale 24:34.

I tak dzieje się tak, że rozdział 30 wraca, a potem rozdział 31 wraca i oba są nie na miejscu w porównaniu z tym, co zrobilibyśmy w naszym tekście hebrajskim. Dlatego niektórzy uważają, że kanon nie został tak naprawdę ustalony w tym punkcie Septuaginty i sprawy uległy zmianie. W Księdze Przysłów 25 :1 wspomniano o pracy wydawniczej ludzi Ezechiasza kopiujących Księgi Przysłów Salomona.

Tak więc, Przysłowia Salomona, duży zbiór, ludzie Ezechiasza wychodzą, biorą je i redagują. Zatem masz teraz zarówno autora przysłowia, jak i znaczenie przysłowia od autora, ale masz także redaktorów i co mieli na myśli redaktorzy, umieszczając je w zbiorze i jak powiązali je z innymi przysłowiami? Tak więc właściwie mamy dwa poziomy znaczenia, następnie znaczenie autorskie, znaczenie redakcyjne, a następnie mamy znaczenie, gdy używamy go w różnych kontekstach, a jego użycie może być różnorodne, jak już powiedzieliśmy.

Teraz inną jednostką lub rodzajem minigatunku mogą być pary przysłów. Zrobiłem cały wykład na temat par przysłów i jak widać w rozdziale 15:1-2, gdzie podmiotem jest fraza rzeczownikowa, czasownik, a następnie dopełnienie będące rzeczownikiem, wszystkie z rzędu. Wszystkie cztery linie mają tę samą strukturę składniową, SVO, SVO, SVO, SVO.

Przysłów 13:21-22, grzeszników ściga nieszczęście, lecz sprawiedliwych nagradzane są dobro. Dobry człowiek, Tow, pozostawia dziedzictwo, ale bogactwo grzesznika odłożone dla sprawiedliwego. Jak więc widzicie, w rozdziale 13:21-22 zaczyna się od grzeszników i kończy na grzesznikach. To słowo hatim zaczyna i kończy przysłowie, a w środku dwa słowa sąsiadujące ze sobą to Tov, czyli dobra rzecz w pierwszym i dobry człowiek, osoba w drugim przysłowiu. Czyli Tov w środku, a grzesznicy na zewnątrz. Zatem jest to AB B A, struktura chiastyczna, ale ma też to otoczenie, czyli to, co nazywają inclusio, gdzie początek i koniec to dokładnie to samo słowo.

Jakie są szanse, że tak się stanie, jeśli złożymy je razem? Nie, dziękuję. Przysłów 26:4 i 5: „Odpowiedz głupiemu według jego głupoty”. W następnym wersecie: „Nie odpowiadaj głupiemu według jego głupoty”. To jasna para, Przysłów 26:4 i 5. Przy okazji, po prostu je odwróciłem.

Link, link tematyczny. Przysłów 12:18 i 19 łączy temat mowy. A jednak choć wspomina o mowie, a wspomina o wielu słowach o mowie, żadne z nich nie jest wspólnym hasłem, ale temat jest ten sam.

Tak więc, metafora i porównanie, Przysłów 14:26 i 27, w bojaźni Pańskiej człowiek ma silną pewność, a jego dzieci znajdą schronienie. W następnym wersecie bojaźń Pańska jest źródłem życia, dzięki któremu można odwrócić się od szyderstw śmierci. I tak jest to bojaźń Boża, bojaźń Pańska, bojaźń Pańska, dwie obawy przed Panami z rzędu. To naprawdę rzadkie. I, ale jednak zostało znalezione. Są to więc jednostki sparowane. Istnieją więc pary przysłów. Tak więc, podczas czytania, patrzysz na te pary, a następnie widzisz, jak na siebie oddziałują, co pomaga w hermeneutyce. Daje inną perspektywę.

Jaki jest kontekst przysłowia w zbiorze? Cóż, najwyraźniej te pary również wchodziły w interakcję ze sobą, czyli z dwoma Przysłowiami. Zatem w rozdziałach 10–29 Księgi Przysłów znajduje się 595 wersetów, z których 595, a 124 zostało połączonych w pary. Stanowi to około 21% rozdziałów od 10 do 29 w tych zdaniach, około 21% to zjawisko połączone w pary, w którym dwa przysłowia wchodzi z sobą w interakcję. Mówię więc tylko o parach przysłów.

Przysłowie akrostych. Co to jest akrostych? Cóż, pokażę ci akrostych, ale Księga Przysłów 31, cnotliwa kobieta lub VW, cnotliwa kobieta, ona ma swoje 22 linijki. Każdy zaczyna się od kolejnej litery alfabetu. Więc to jest a, b, c, d, e, f, g, h, i, j. Dzieje się tak po alfabecie, alfabecie hebrajskim, a każda linia zaczyna się od

następnego wersetu. Teraz nie widać tego po angielsku. Po angielsku tego nie widać. Czy gubisz rzeczy w tłumaczeniu? Tak. Dlatego powinieneś uczyć się hebrajskiego. Gubi się rzeczy, zwłaszcza w poezji, zwłaszcza w akrostychu. Istnieje jednak sposób, aby to zrobić.

Pokażę wam hebrajski tekst Psalmu 119. Psalm 119 to wielki, trąbiący psalm o Słowie Bożym. I jest osiem wersetów na a, osiem wersetów na b, osiem wersetów na c. I tak, zauważycie, że jeśli zagłębicie się w wiele waszych współczesnych tłumaczeń, to powiecie, no wiecie, że to są wersety alef. To są wersety Beth . To są wersety Gimel. I to przejdzie przez cały alfabet. Dlatego Psalm 119 jest tak długi, ponieważ składa się z ośmiu wersetów, ośmiu wersetów, ośmiu wersetów obejmujących wszystkie litery alfabetu. Więc tutaj możecie po prostu to zobaczyć i możecie zobaczyć, że tutaj zaczyna się ponownie w popiele . Ale widzicie, że napisałem tu na żółto, alef, alef, alef, alef. I widzisz, zejź do wersetu ósmego, wszystkie zaczynają się od aleph. Jakie są szanse, że właśnie się wydarzyło? Nie, nie, to jest poezja. I robi to celowo.

Potem widzicie, że w wersecie dziewiątym zaczyna się od beth , części b, a potem są b, b, b, b, b, b, które trwają przez osiem wersetów. A potem mamy gimel g, g, g, g, g, g, g, g, schodzący w dół. I tak tam rozwija się ten akrostych.

Ale w Przysłów 31 jest to zrobione w przypadku cnotliwej kobiety. Tak więc, jak powiedzieliśmy, cnotliwa kobieta, którą sugeruję, to Madame Wisdom z rozdziału pierwszego i dalszych, również na początku. Zatem w pewnym sensie akrostych, czyli alfabet, oznacza A do Z cnotliwej kobiety. A do Z, to oznacza kompletność. Oznacza doskonałość. Oznacza kompletność. Dałem ci od A do Z, dałem ci wszystko.

Jest też kwestia mnemoniczna, jest też kwestia pedagogiczna, ponieważ można ją zapamiętać. To jest linia A, linia B, linia C. Więc jeśli zapamiętujesz to, możesz zapamiętać pierwszą literę tamtego. Nawiasem mówiąc, lamentacje również są w ten sposób skonstruowane. Lamentacje to księga opowiadająca o upadku Jerozolimy. To naprawdę rodzaj lamentu i czegoś złego. I w zasadzie myślę, co alfabet robi w akrostychie w Lamentacjach, chce powiedzieć, że podczas gdy chaos niszczy Jerozolimę, Jerozolima jest niszczona. Wszystko jest wstrząsem.

Świątynia zniknęła. Gdzie jest Bóg? W środku jego świątynia została powalona. Wszystko jest chaosem. Jednak ten akrostych się pojawia. Nadal panuje porządek. Nadal panuje porządek.

Dlatego myślę, że wśród przytłaczającego chaosu w Księdze Lamentacji panuje porządek. Tak czy inaczej, cnotliwa kobieta, Przysłów 31, myślę, że jest to werset 10 i następny, jest to akrostych oznaczający, że cnotliwa kobieta używa formy akrostych.

Ciągi lub klastry to nasza następna forma, ciągi lub klastry. Nazywam to sznurkami. Knut Heim nazywa to klastrami. Prawdopodobnie ma rację. Ma lepszą metaforę.

Wiele przysłowiowych powiedzeń z Księgi Przysłów od 10 do 29 nie łączy się w jedną całość. Niektórzy sugerują, że połączono je przypadkowo, chcąc nie chcąc.

Teraz wydaje się, że przychodzą w tych skupiskach lub w tych grupach. I tak Knut Heim wyodrębnia te skupiska i wykonuje naprawdę dobrą robotę w swojej opublikowanej rozprawie doktorskiej. W rozdziałach 10:6 do 11, w rozdziale 10:6 znajduje się określenie „ale przemoc zalewa usta bezbożnych”. A potem rozdział 10:11b i kończy się słowami: „ale przemoc zalewa usta bezbożnych”. Jest to więc rzeczywisty cudzysłów między nimi, pokazujący początek i koniec tego ciągu lub tego klastra.

I tak Waltke widzi to również w rozdziałach 20:8 do 11. Sprawiedliwość królewska w wersecie ósmym to A, B to powszechna ludzka deprawacja w wersecie 9, sprawiedliwość Pana znowu to A' w wersecie 10, a następnie B' to ludzka deprawacja z wersetu 10 młodzież w wersecie 11. Zatem wersety od 8 do 11 z tą strukturą A, B, A', B', którą Waltke tam rozwija.

A teraz cofnij się o krok, cofnij się o krok, jednostki zbiorcze . Oto te najważniejsze, którym w Księdze Przysłów nadano tytuły. Rozdziały 1:1 do 9:17, instrukcje przedstawiające Madam Wisdom i Madam Folly. A więc rozdziały od 1 do 9, Pani Mądrość, Pani Podążająca, wycofując się, chodząc tam i z powrotem. To są instrukcje. Pamiętajcie o 10 instrukcjach i pięciu przerywnikach, a następnie o tych długich wykładach, które ojciec daje swojemu synowi, o naukach swojej matki. To rozdziały od 1 do 9. To jest sekcja z instrukcjami. Następnie rozdziały 10:1 do 22:16 są zdaniem wypowiedzi Salomona. To są rozdziały od 10 do 22 Księgi Przysłów Salomona. Następnie rozdziały od 22 do 24 to wypowiedzi mądrych, wypowiedzi mądrych i można tam usłyszeć rzeczy w stylu skryby. Zatem rozdziały 24:23–34 zawierają więcej wypowiedzi mędrców. I w wypowiedziach mądrych wielu ludzi widzi podobieństwa do Amenemopa w Egipcie. Istnieją Instrukcje Amenemopa i istnieją silne podobieństwa. 30 powiedzeń Amenemopa znajduje odzwierciedlenie w Przysłach w rozdziałach od 22 do 24.

Rozdziały od 25 do 29 zawierają więcej Przysłów Salomona zebranych przez ludzi Ezechiasza. Widzisz więc, że praca redakcyjna jest tam wyraźnie wspomniana. Rozdziały Przysłów 30:1 do 33 to wypowiedzi Agura. Nie wiemy, kim jest ten facet, ale zauważamy obcą rzecz. Pamiętajcie, że mówiłem wam o sprawach międzynarodowych i możecie dostrzec międzynarodowy charakter w niektórych przysłowiach tutaj. Przysłów 31 :1 do 31 to powiedzenia Lemuela, których nauczyła go jego matka.

Następnie rozdział 31, wypowiedzi króla Lemuela, których nauczyła go jego matka. A więc te podzbiory i są jeszcze inne podzbiory. Na przykład Ray Van Leuwen wyodrębnił Księgi Przysłów 25–27 jako podzbiór.

Dobry film. Malchow pokazuje, że ponownie Księga Przysłów 28 i 29 stanowi podzbiór, który nazwał Podręcznikiem dla przyszłych monarchów. Heim również, jak powiedzieliśmy wcześniej, postrzega 21 rozdział Księgi Przysłów jako podzbiór.

Tak więc kilka z tych osób zaproponowało podkolekcje, nad którymi warto się zastanowić.

Teraz chcę w pewnym sensie zakończyć wszystko w tym miejscu. Minęło już sporo czasu, ale Przysłowia, czym są Przysłowia? Przyjrzelśmy się temu.

Przysłowia zaprzeczają bezradności, zachęcając do rozwoju człowieka, dokonując odpowiedzialnych wyborów, które mają znaczenie i mają realne konsekwencje, przechodząc od egocentryzmu oka do wspólnego posiłku z Panią Mądrości, która udziela jej pouczeń. Punkt drugi: ciągła międzynarodowa siła Przysłów. Wyruszają na arenę międzynarodową i przemierzają czas od Sumeru aż do czasów współczesnych i niedawnych.

Księga Przysłów ma potężną moc. Ma charakter międzynarodowy. Jest to w pewnym sensie ponadczasowe, wszechczasowe i można je znaleźć w książkach, piosenkach, wierszach i wszelkiego rodzaju rzeczach. Jednym z ćwiczeń, które często powtarzałem moim uczniom, było przekształcenie tego, co mówią o przysłowiu, w skondensowaną historię. Jest to więc skondensowana historia sprowadzona do przysłowia”. Mądry syn jest radością swego ojca”. Więc bierzesz to przysłowie i przekładasz je z powrotem na pełną historię. Poprosiłem ich więc, aby napisali opowiadanie na temat przysłowia. Następnie powiedzenie „mądry syn jest radością ojca” – mówią, że jest przekazywane z pokolenia na pokolenie, przez setki lat w wielu kulturach, mówią i przekształcają to w „I Mówię” w historii, do której można to zastosować Nowoczesne życie. Następnie zrobiliśmy kilka rzeczy, kilka przykładów w Internecie na YouTube i na BiblicaleLearning.org, gdzie przysłowie zostało następnie wzięte z przysłowia i przeniesione z powrotem do historii.

I fajnie było to robić. Myślę, że dobrym ćwiczeniem dla dzieci jest wzięcie przysłowia, a następnie napisanie na jego podstawie historii, wybranie rdzenia przysłowia i włożenie go z powrotem do pełnej historii. I świadczy o ponadczasowości i mocy przysłów.

Chociaż wielu uważa przysłowia za trywialne i używane jedynie w celach parodii i satyry, jak gdyby przenieśli się z poprzedniej epoki naiwności i niewinności aż do postmodernistycznej złożoności i cynizmu, nasza kultura desperacko pragnie formułowania mądrości. Możemy więc trywializować te przysłowia, ale w naszej kulturze zdrowy rozsądek jest rzadkością. I te przysłowia mogą nam w tym naprawdę pomóc.

Przysłowia wznoszą wzrok ku bojaźni Pańskiej. Jednocześnie wzywa do odpowiedzialnego działania i planowania własnej drogi z pokorną świadomością, że istnieje Opatrznościowa ręka, która prowadzi, opiekuje się i ostatecznie determinuje ostateczne rezultaty. Przysłów 16:9. Zatem przysłowie wzywa do całkowitego zaangażowania się w wybory carpe diem danej chwili, ale osadzone w kontekście oni i ty, ustalając oni i ty, oni i ty, Boże, oraz ustalając kontekst dla znaczenie i znaczenie oraz wybory dokonywane przez każde indywidualne Ja. Tak więc Ja jest umieszczone w kontekście oni i ty.

A to, co dzieje się w naszej kulturze, polega na tym, że chcemy wielkiego „ja” w naszym narcystycznym sposobie patrzenia na rzeczy i usuwamy „oni” i „ty”, Boże. A znaczenie wyborów jest ustalane indywidualnie przez każdego. Ja. Rozum jednego i mądrość wielu. Przysłowie, dowcip jednego i mądrość wielu.

To przysłowie. Bojaźń Pańska jest początkiem, czyli pierwszą zasadą mądrości. I tego właśnie szukamy.

Dziękuję. To jest dr Ted Hildebrandt i jego nauczanie na temat przysłowia jako gatunku literackiego.